OUL LUI ZELTAR

PRIMA PARTE

Richard ¡şi frecă obrazul, respiră profund, şi după ce-şi aruncă privirea pentru ultima dată la jocul de dame. în sfirşit se hotări să mute pionul. .. Ceea ce se produse atunci fu alît de uluitor încît tînărul trebui să-şi muşte mîna pentru a nu izbucni în rîs: in fata lui. Cantor Uriaşul. Cantor Malacul sărise de pe scaun şi. transfigurat de fericire, ţopăind ca un ied, executa un dans triumfal aplaudîndu-se singur.

- De acord, spuse Richard după o clipă. Am făcut o mică greşeală. Asta vrei să-mi dai de înţeles, nu?

-"Mică"?... "Mică" este pulin spus. o. stăpîne, spuse Cantor fericit nevoie mare. lată că de o oră îmi tes pînza în care v-ati vîrît pînă la gît rămînîndu-vă aripile afară, cu inocenta fluturelui care tocmai se naşte! Ce greşeală grosolană! O greşeală care confirmă logica impecabilă a planului meu! Aş spune cu mai multă precizie: logica planului meu a provocat o astfel de greşeală grosolană. Dar, hm... "greşeală grosolană" nici măcar nu vă ofensează?

- Deloc. Şi intîrzii să-ti dovedeşti spusele prin fapte.

- Perfect! spuse Cantor reluîndu-şi grăbit locul. Sinteti un jucător impasibil. O să termin partida singur pentru a vă arăta... Deci, eu, Cantor, sublim şi mîrşav totodată - mi i asta trăsătura principală a cuceritorului? - ronţăi in pas alergător această constelaţie de patru piese, una, două, trei şi hop! bielele mieluşele. Desigur, o să vă mutaţi penultimul pion aici. căci nu sînleti prost deloc şi vizaţi dama. Mă urmăriţi?

- Sigur că te urmăresc. Continuă.

Cu miinile încrucişate pe piept, cu un aer preocupat, Richard nu-l urinarea deloc. Ce-ar fi putut să afle din

5

demonstraţie? O dată-n plus, penLrn a-i face plăcere, îl lăsase pe Cantor să-1 învingă. Discret, desigur, după o apărare onorabilă, pentru a nu trezi bănuieli. Şi încă o dată Cantor nu observase nimic. lx>goree poetico-militară, fanfaronadă, copilării diverse, nimic nu lipsea. Dragul de Cantor...

- ... şi astfel a obtinut Alexandru victoria de la Gauga- niela! N-oi fi eu descendentul spiritual al lui Alexandru cel Mare. Richard? Ce credeţi?

Richard privi tabla de dame cîteva secunde, apoi mărturisi că înfrîngerea sa nu suferea nici cea mai mică contestaţie.

Spun "înfrîngere" dar gîndesc "dezastru", adăugă cu un aer vrednic de milă. Nu. în mod sigur a venit timpul să-li formezi un elev. Ordac şi eu însumi nu mai sînteni parteneri pe măsura ta.

Si, fácínd cu ochiul:

intelegi ce vreau să spun?

Vreţi să spuneţi că...

L-am creat după înfăţişarea ta. Un pic mai mic, totuşi. Mă tem că patrimoniului său literar şi artistic îi lipseşte anvergura. Poale că nu in am gîndit deloc să-i îmbogăţesc partea asta. în schimb, capacităţile logice sînt totuşi remarcabile. în două sau ¡11 trei rînduri, în timpul perioadei de testare, individul mi-a răsturnat raţionamentul cum ai întoarce pe dos o mănuşă. Ai grijă. Mai ales cînd veţi juca dame.

- Voi încerca să mă apăr cu modestele mele mijloace, rîse Cantor. Cum îl cheamă?

-Se va numi Wazi. îti place?

Cantor rămase impasibil la enunţul acestui nume, cu palmele lipite de masă şi cu corpul drept. Apoi, organele văzului etalară în cîteva secunde toate nuanţele spectrului. "Wazi" circula cu o viteză fenomenală în circuitele electro-

nice, informa memoriile, era buchisit, comparat, gustat, pătruns în carnea sa sonoră ca şi cum aceasta ar fi putut să-i dea robotului vreo idee despre viitorul tovarăş.

Puţin cîte puţin, organele văzului redeveniră inerte. Analiza se terminase.

- Wazi... Wazi... Minunat. Două consoane şi două vocale, ce economie în diversitate!... Şi, paradoxal, aceste silabe atît de complementare! Prima, cvasibarbară, lovitură de pumn, explozie, răcnet, anunţă un caracter, un cuib de furtuni, o Pire adevărată! Dar a doua! Există un nu-ştiu-ce - cum să-i spun - sensibil şi îndărătnic. Furtuna se destramă? pînza cerului îşi armonizează culorile, voal, parfum, petală, aripă de fluture!... O zînă cu mîini delicate a ţesut această dantelă!... Oh, admirabila clipire a i-ului final, oh, Versailles în Lilliput!

Richard nu se putu stăpîni să nu rîdă.

- Am ales acest nume pentru motive mult mai prozaice, mărturisi în timp ce se ridica. Este uşor de pronunţat, de

programat, asta-i tot. îţi las grija să faci puţină ordine în sala asta. Nu uita controlul de rutină. Cînd vei termina, mă vei căuta în laboratorul central. Nu tîndăli. Ştii că în seara asta trebuie să...

"Datorie"... Ce sacrilegiu e acest cuvînt!

- Să spunem că am o întîlnire importantă, corectă el.

- îmi amintesc. Dar vă reamintesc că din concluziile lui Ordac nu...

-Cantor, bunul meu Cantor, ştii unde-şi poate vîrî Ordac concluziile?

- Eh,... Această formulă nu face parte din Assimul meu. Nu sînt sigur că-i înţeleg sensul.

-Nu-i nimic, spuse Richard zîmbind. E o expresie a Timpurilor Vechi. De altfel, îndulcită pentru urechile tale caste. Stinge luminile cînd pleci şi nu uita să-mi aduci un

prosop de baie şi să le aminteşti nabişilor că-i voi vizita mîine. Urează-le noapte bună.

Cantor începu să trebăluiască metodic. După ce aranjă piesele de dame în cutie, depuse sticlele goale şi conţinutul scrumierelor în dezintegratorul de uz casnic. Apoi aranjă rafturile bibliotecii: ici împingea cu un deget o carte ieşită din rînd, colo restabilea ordinea alfabetică dintr-o serie, dar totdeauna mînuia cărţile cu dragoste. Uneori deschidea hotărît cîte una şi o apropia de faţă pentru a-i simţi mirosul plăcut. Nu simţea nimic. O formulă chimică fadă plutea o vreme în Assimul său. Şi totuşi, Richard arăta atît de fericit cînd făcea aşa...

Apoi păşi încet prin faţa acvariului. cercetînd minuţios nisipul, pietrele, plantele, peştii şi aparatele de încălzire şi de aerisire. Drace! Patruzeci de tone de apă nu erau de colo! Descoperi trei anomalii, şi-1 informă pe Ordac.

Ordac: Ordinatorul Acvariului. El gestiona apa ca şi cum ar fi fost Poseidon în persoană. Dar. în plus, ştia să facă aproape totul: să prevadă timpul probabil al săptămî- nii următoare, să inventeze reţete culinare, să combată paradoxul lui Zenon, să-i facă lui Richard ţigări şi o licoare puternică ce fusese botezată coniac. Din păcate, Ordac asimilase în mod superficial regulile subtile ale jocului de dame. Nu era decît o maşină, şi Cantor îşi spunea că, în fond, cea mai frumoasă maşină din lume nu poate să dea decît ceea ce are şi că nu puteai cere unui ordinator să

fie la fel de dotat ca un robot. "Informaţiile recepţionate. Ego avertizat."

Ego era cu o idee mai voluminos decît capul lui Cantor. Un spiriduş. Bietul Ego. Stăpînii Timpurilor Vechi n-ar fi ezitat să-i spună "mîncător de cadavre". Părăsi pieptul lui Ordac, zburătăci cîteva secunde pe deasupra acvariului şi apoi plonjă ca o săgeată. După ce consolidă cu galeţi o grotă şubrezită, înghiţi o plantă putrezită, cadavrul unui peşte.

apoi ieşi la suprafaţă pentru a-şi depune încărcătura într-o pompă aspiratoare. Misiunea fiind îndeplinită, îşi reocupă adăpostul din pieptul lui Ordac.

Mesaj către Log: "Venim mîine. Copiii şi-au făcut temele şi au învăţat lecţiile?... Al doilea caz de egalitate al triun- ghiurilor n-a fost înţeles?... Bine, vom vedea mîine. Noapte bună!"

Cînd Richard îi prezentă pe roboţi unul altuia, după obiceiurile Occidentului, organele văzului le clipiră intens. Richard nu lăsa să i se exteriorizeze nici-un sentiment, deşi îi venea să rîdă. în acelaşi timp, era şi puţin emoţionat. Cantor îşi întoarse primul capul înspre el. Wazi era aşa cum şi-1 imaginase, şi îi ură bun-venit. La rîndul său. Wazi îşi aţinti organele văzului asupra lui Richard: Cantor corespundea informaţiilor programelor sale. îl salută pe Cantor şi îi mulţumi pentru primirea atît de plăcută.

- E bine, spuse Richard. O să vă cunoaşteţi mai bine în timp. Pentru început o să vă verificaţi instrucţiunile de primă necesitate. Eu mă duc pe plajă. Rămînem în legătură. Dacă aveţi nevoie de ceva... dar am încredere în voi.

Fluierînd, cu prosopul în jurul gîtului, dispăru atît de repede că-şi uită ţigările şi bricheta pe o saltea. Atunci cînd Cantor îşi dădu seama, era prea tîrziu pentru a-1 mai ajunge din urmă. Cantor se întoarse spre însoţitorul său:

- Stăpînul nostru are o întîlnire în seara asta. îi explică el. Mă rog, un fel de întîlnire...

-Ştiu deja, răspunse Wazi. Totuşi, după analizele lui Ordac ar fi fost prefe...

- Wazi, i-o reteză Cantor, ştii unde-şi poate vîrî Ordac analizele?

Wazi clătină din cap, mîhnit. Nu înţelegea şi, totuşi, trecuse de toate testele...

- Nu-i nimic, spuse Cantor. E numai o expresie a Timpurilor Vechi. De altfel, îndulcită un pic pentru urechile tale caste, dragul meu. în fond, nu eşti decît un nou- născut şi trebuie să am grijă de decenţa vocabularului tău... Dar mi se pare că tu eşti neliniştit... Vorbeşte fără teamă...

- E nevoie de un preambul?
- Treci la partea principală, cît poţi de repede.
- Spune-mi, Cantor, Richard este un stăpîn bun? Oare eu sînt creatura unui stăpîn bun?

în liniştea care urmă. Cantor părea să cîntărească fiecare cuvînt al răspunsului său. îşi duse mina spre umărul lui Wazi şi îl bătu uşor.

- întrebarea ta este foarte nimerită, spuse el cu duioşie. Sînt fericit că mi-ai pus-o. O să-ţi răspund astfel: crezi că un stăpîn râu te-ar fi putut crea astfel ca să fii în stare s-o pui?
- Nu-mi dau seama.
- Hai să ne plimbăm, dacă vrei. îţi voi răspunde, mer- gînd după metoda excelentă a peripateticienilor. Apropo, îţi precizez în treacăt - căci patrimoniul tău literar se pare că e foarte subţire - că acest cuvînt, "peripatetician", nu are vreun echivalent feminin respectabil. Am citit mult şi ştiu ce vorbesc... copilaş!
- îmi însuşesc lecţia.

Timp de o oră, cutreierară, fără să se rătăcească, un labirint de coridoare, cu paşi liniştiţi şi siguri, abia obser- vîndu-se că nu erau fiinţe umane. Wazi reflecta toate luminile, strălucind de nou ce era. Cantor era uriaş şi sobru.

10

Folosiră escalatoarele, ascensoarele transparente, palierele, cu- loarele suspendate. Cotrobăiră de la subsol la acoperiş, de la hangar la depozit, de la sala maşinilor la laborator. De mai multe ori, profesorul, preocupat să-şi verifice elevul, se oprea în faţa unei trape zăvorite. îl ruga pe Wazi să rostească codul pentru deschidere, şi apoi îl împingea în faţa unui pupitru. Atunci, cu dexteritate, nou-născutul Wazi apăsa butoanele, acţiona comenzile, interoga ordinatoarele. Astfel, la capătul unei ore. Cantor se declară satisfăcut. Wazi îşi trecuse examenul cu brio, drept pentru care-1 felicită.

- Un ultim efort, şi cu asta se va termina. Am păstrat ce-i mai greu la sfîrşit. 3 S-ul... Un ascensor îi conduse în faţa unei noi uşi încuiate. De data aceasta, sesamul oral nu mai fu deajuns. Pentru ca panourile de oţel să elibereze trecerea. Cantor trebui să apese, într-o anumită ordine, nouă din cele şaptezeci şl două de taste ale unui tablou de comandă.

-Richard pronunţă prima frază care-i vine-n minte - uneori sînt cuvinte grosolane, cînd este grăbit sau furios - şi îşi pune arătătorul aici. spuse Cantor arătînd un cub luminos. Paznicul electronic îi recunoaşte vocea şi amprentele digitale. Dar noi, sărmani roboţi... Chiar dacă aş recita Tînăra Parcă... Ştii Tinăra Parcă?...

Sala de supraveghere spaţială, sau 3 S, era atît de aglomerată încît Wazi nu putu să-şi reprime o exclamaţie de lăcomie. Un sfert din spaţiu era ocupat de o consolă. Lumini de diverse culori pîlpîiau. Sunete discrete le însoţeau. Uneori, dintr-o succesiune întîmplătoare se înălţa o melodie. Atinseră manetele, cursoarele, volantele, butoanele. Brăzdară benzile de hîrtie milimetrică cu creste şi abisuri. Făcură să galopeze batalioane de cifre pe ecranele cu fond negru, pentru a-şi dezmorţi organele de percepţie şi a participa la efervescenţa generală.

1 1

Deasupra consolei era un ecran radar şi un hiperecran video, cuplate cu un ordinator.

- Datorită laboratoarelor pe care stăpînii Timpurilor Vechi le-au plasat pe orbită, explică Cantor, celor pe care le-au instalat pe Lună, Marte şi Triton, şi a altor cîteva care galopează drept înainte de cîteva secole, hiperecranul poate să ne comunice orice imagine a sistemului solar şi a periferiilor sale. Desigur, noi îl folosim mai ales pentru a supraveghea împrejurimile din imediata apropiere.

Cantor apasă pe un buton.

- Recunoşti această planetă?
- Este Luna, răspunse Wazi.
- Exact. Acum ce vezi?
- Tot Luna. Bănuiesc că este craterul Agrippa. Recunosc ruinele Noului Paris, cu copia turnului Eiffel.
- Perfect. Ia mai priveşte.

- Văd... Se pare c-ar fi o păpuşă, o păpuşă de celuloid, ceva în genul ăsta.

- E o păpuşă, spuse Cantor. E în stare proastă: dezar- ticulată, arsă... Dar încă i se mai disting petele de roşu pe obraji... Despre Richard vreau să-ţi vorbesc... Ştii că de fiecare dată cînd priveşte această păpuşă i se aprind ochii? E aşa de emoţionat!... De fapt. nu-i ăsta răspunsul la întrebarea pe care o pusesei adineauri?... Ascul-tă-mă cu atenţie. Assimul pe care îl percepi în tine. această Ambianţă Specifică Sentimentală, Intelectuală şi Morală, care-ţi scaldă programele şi parfumurile, ca să spunem aşa, sînt sufletul lui Richard: el te-a creat pentru a-şi împlini sufletul. Ca el. ca mine, tu vei face să crească griul, fructele. Vei îngriji oamenii. îi vei educa. Nu-i asta o sarcină nobilă?

Wazi clătină din cap.

- Dacă Assimul elaborat de stăpînul meu mi-ar ordona să ucid, spuse el, aş ucide bucuros şi aş avea sentimentul

că aş face bine, iar asta nu m-ar împiedica să-mi consider stăpînul ca pe cel mai bun dintre oameni...

-Nu-ţi dai seama că raţionînd astfel dovedeşti că ai noţiunea Binelui şi a Răului? Şi cine ţi-a dat-o, dacă nu Richard?

- Ar fi putut să pervertească valorile şi să dea Răului aparenţa Binelui, nu?

- Am citit toate lucrările din bibliotecă, spuse Cantor. Mi-am însuşit o înţelepciune multimilenară. îl ştii pe So- crate? pe Marc Aureliu? pe Isus? pe Rousseau? pe Camus? O afirm: este mai onorabil să faci să crească griul decît să ucizi oameni.

- Această bibliotecă ar fi putut fi falsificată în întregime.

Cantof suspină.

- Dacă aş fi terminat argumentele, spuse cu un pic de nerăbdare în voce, ţi-aş spune asta: îţi imaginezi un stăpîn de natură umană capabil să piardă în mod voluntar o partidă de dame pentru a-i face plăcere unui robot?

- Nu-mi pot imagina aşa ceva.

- Richard este un astfel de stăpîn.

- Argumentul este interesant. Cantor, dar...

- Desigur, pierde cu o astfel de abilitate încît să nu-mi dau seama că înfrîngerile sale sînt voluntare. Şi. desigur, el nu ştie că eu ştiu. Şi-n seara asta a pierdut ca să-mi facă plăcere.

-Cantor, sînt dezolat că te forţez la o apărare atît de rafinată. Dar luînd în considerare ultimul punct, nu crezi că am putea fi în prezenţa unui caz extrem de excrocherie? Pentru a fi mai clar, nu crezi că Richard ascunde că ştie că tu te faci că nu ştii că pierde în mod voluntar?

- Individu' dracu'! urlă Cantor. Un flux de contraradiaţii lambda îmi bombardează papilele logico-senzitive! Ard! Mă sufoc! Icnesc! Sînt terminat! Vrei să mă vezi căzînd în catalepsie electronică? Ajunge pentru seara asta cu refle

cţiile tale aiurite! Fă să apară pe hiperecran Molly din Alfa Centauri! Hai, zboară!...

îl împinse pe Wazi în faţa unui pupitru. Şi, în timp ce tînărul robot mînuia aparatele, el mergea în lung şi-n lat, cu mîinile la spate, mormăind cuvinte de neînţeles.

- Poftim, anunţă Wazi cînd termină.

Hiperecranul arăta o frumoasă planetă roşie. Imaginea era bună. Cantor clătină din cap: în ciuda defectelor, Wazi va fi un bun tovarăş.

Dar, chiar înainte de a-şl fi spus părerea, se făcură auzite troznituri, şi Molly începu să tremure, se decolora, făcu cocoloaşe şi se transformă într-o formă flască şi rozalie. Rezultatul îl încîntă pe Cantor. în fond, era mulţumit să-şi prindă elevul cu mîţa-n sac.

- Asta zici că-i o recepţie acceptabilă? spuse Cantor pe un ton zeflemitor. Ei bine, nu eşti prea exigent! Pariez că ai uitat stabilizatorul... Este adevărat că. trebuind să trăieşti cu capul în norii logicii formale, uiţi de micile butoane roşii ale consolei, nu?... O să-ţi arăt eu...

- Nu am greşit, spuse Wazi.

în aceeaşi clipă se declanşă un semnal sonor. Molly dispăru de pe hiperecran, pe care se afişară aceste cuvinte: "Cod refuzat. Alertă în sectorul apropiat!"

Wazi întinse braţul. în colţul drept superior al hiper-ecranului, pe fondul cerului înstelat, un punct slab luminos apăruse, un punct mobil, care creştea în mod regulat, devenea, secundă după secundă, mai vizibil. Cantor, ne- venindu-i să creadă, studia obiectul fără să spună nimic.

Wazi se instalase deja la comenzi şi regla hiperecranul. Curînd. corpul luminos apăru chiar în centru. Cantor dădu la

maxim sonorul. Din pînza de pîrîituri se distingea un semnal sonor.

- Semnal nealeator, spuse Wazi.

Cantor aprobă.

- Exact. Totuşi, e incredibil... De opt secole, dacă exceptăm poporul lui Richard, nimeni... Hm, cred că nici în seara asta n-o să te pot învăţa arta subtilă a jocului de dame...

Richard îşi puse vedeta între două dune şi sări pe nisip. Inima îi bătea ca înaintea unei întîlniri de dragoste. Desigur că nici-o femeie nu-1 aştepta. Dar, într-un fel, nu era oare cea mai aşteptată întîlnire? Cinci ani. Sau poate opt sute. Cineva. în partea cea mai intimă a fiinţei sale. în acea regiune inefabilă unde individul se topeşte în faţa Spaţiului, Cineva aştepta de secole această clipă...

Briza aducea arome din larg. Nici-un nor nu ascundea Luna. Era rotundă şi luminoasă. Se părea că pene de îngeri pluteau pe valuri. Iar marea respira... încă un pic, şi Richard ar fi compus un poem, acolo, fără greutate, cu rime, picioare şi tot ce trebuie. Dar atunci, acest randevu ar fi fost carnal... La naiba cu serenadele, cu bîiguielile şi alte behăituri obişnuite ale dragostei! La naiba cu preliminariile şi copilăriile!... îşi desfăcu grăbit centura, îşi smulse cămaşa, încălţările şi restul... Şi cînd fu gol în faţa ei, gol ca primul bărbat, gol în faţa Ei, a Mării, era lucid...

în această dimineaţă, eşantionul de apă analizat de Ordac, pentru prima dată se apropiase de albastru.

Să ne înţelegem asupra albastrului. N-avea nimic comun cu adevăratul albastru, albastrul pur, academic, al cerului, al regiloK albastrul de Prusia sau de aiurea! Nu... Acest albastru, acest amărît de albastru de doi bani. Iris nu l-ar fl acceptat niciodată pentru eşarfă, nici Correggio pentru ochii Isuşilor săi copii. Acest albastru nu arbora nici măcar un sfert de nobleţe, era banal pînă-n străfundurile ultimei sale particule! De-abia aspira către albăstri-

me. Cu toate astea, este albastru. Mai tatonează. E un surogat de Azur.

"Bun la orice, concluzionase Ordac. Totuşi, e un albastru care ar trebui lăsat să se coacă cel puţin o jumătate de secol pentru ca ultimele urme de radioactivitate să..."

O jumătate de secol! Tontul de Ordac!... N-a înţeles că Richard e un om, că măsura vieţii sale este ziua, este bătaia inimii! O jumătate de secol!... Un om nu flirtează cu eternitatea...

inaintă cu un pas hotărît. La cîţiva metri în faţa lui, în josul pantei uşoare, un val era pe cale de-a se naşte. Se umfla pe loc, îşi aduna puteri, săpa plaja la piciorul său, într-un scrîşnet de pietricele frămîntate; apoi, după o singură clipă, din acest echilibru se rupse cu vuiet şi ţîşni, îşi etală spuma strălucitoare, şi trimise limbi lăptoase pe monticuli şi în cele mai mici adîncituri ale plajei. Aici înaintase pe nisipul uscat ferit de valul precedent. Dincolo nu ajunsese atît de departe. Şi, în vreme ce se retrăgea într-o răzvrătire de spumă şi de prundiş. un alt val se pregătea să se nască, de fapt nu chiar un altul, dar nici chiar acelaşi. Richard căzuse în genunchi. în faţa lui era un ochi de apă, cuibărit într-o adîncitură. Repede, înainte de a fi absorbită, îşi udă un deget şi îl duse la buze. Aşa era. Simţea sarea ca pe ceva delicios. Oare cum vorbeau despre mare Cei Vechi, cei de dinaintea Zborului? Le asigura numai hrana? O mare întindere de apă? Nu, pentru ei trebuie să fi fost o femeie, o mamă, sau cel puţin o zeiţă.

Un pas, doi paşi, trei paşi... Apa îi îngheţa gleznele. Trupul i se înfioră. îşi închipuise că va fi caldă. Caldă ca un culcuş de fin pe care soarele 1-a încălzit ore-ntregi. Caldă ca un trup de femeie. Dar era oare acum momentul să facă nazuri? Mai înaintă puţin. De fiecare dată cînd un val se retrăgea, nisipul, care se răsfăţa între degetele de la

picioare, îl făcea să se afunde puţin. înainta mereu. Apa îi înconjură genunchii, apoi coapsele. Mergea în vîrful picioarelor... în sfirşit, plonjă.

Cîteva secunde, pentru a se încălzi, îşi agită mîinile şi picioarele. Apoi înotă, se-ntoarse, bolborosi ca un copil. Bău apa cu lăcomie, tuşi din toţi rărunchii, o strînse în dinţi, căci nu dorea s-o bea ci s-o devoreze!

Făcu pluta şi închise ochii. Niciodată nu simţise o astfel de bucurie. Marea se vindecase. De a doua zi. nabişii ar putea veni

să se scalde. Ar strînge scoici, ar pescui. îşi vor face bărci. Pauza durase opt secole, dar totul va reîncepe.

Din cîteva mişcări de braţe ajunse la mal. Se zvîntă, se-mbrăcă, se pieptănă. îşi băgase degetul în ureche ca s-o destupe, dar îşi spuse că nu putea părăsi marea cu un astfel de gest trivial. Astfel că, într-un flacon pe care-1 pusese alături, luă puţină apă. Această apă vrăjită nu va servi la vreo analiză. O va păstra în sala de decontractare, între o pînză de Rubens şi o marmură de Rodin, aşa cum oamenii Timpurilor Vechi, atunci cînd dragostea le înţepa inima, păstrau o meşă din părul iubitei.

Tocmai cînd ridica flaconul spre cer într-un toast mistic, sirena vedetei începu să urle cu toată forţa, iar farul principal, farul alb de avarie, lumină dintr-o dată o bucată din plajă şi din apă. Richard îşi simţi inima gata să-i plesnească. în cinci ani, Cantor nu folosise niciodată canalul de urgenţă. Oare făcuse Wazi vreo năzbîtie? Oare se întîmplase vreo nenorocire la nabişi?... Se aruncă în postul de pilotaj şi conectă ecranul de control. Apăru faţa lui Cantor. în spatele lui, toate ecranele lui 3 S erau aprinse, iar Wazi stătea în picioare în faţa lor.

- Fără îndoială, n-o să mă credeţi, spuse Cantor, dar asta e realitatea: tocmai am detectat apropierea unei astronave...

- Hei! Te avertizez că dacă-i o glumă ca să-1 distrezi pe noul tău amic, te privez şase luni de jocul de dame. E clar?

- Vă asigur că aşa e. Am menţinut astronava pe ecran mai mult de zece minute.

- La dracu', o fi vreun rest de satelit sau un meteorit!

-Oh! atunci meteoritul de care vorbiţi vine din sudul galaxiei, glumi Cantor. Abia dacă am putut să strecor şi eu un cuvînt! Tocmai îi ceream informaţiile uzuale...

- Ai stabilit un contact cu ocupanţii navei?

- Păi asta spuneam. Nava e pe cale să-şi termine carburantul. Nu ştiu de unde vine. A făcut apel la ospitalitatea noastră, şi, cum timpul ne presa, am luat asupra mea răspunderea de a i-o acorda.

- Ai făcut bine.

-Pista B 6 este balizată. Am ales-o pe cea mai mare pentru că astronava este de o mărime colosală. Am transmis ordinatorului său de pilotaj toate datele utile pentru a reuşi să aterizeze.

Operaţiunea se desfăşoară în acest moment. în citeva minute aparatul va ateriza,

- Voi fi acolo în mai puţin de un sfert de oră. Lasă-1 pe Wazi acasă şi sari într-o vedetă. Aşteaptă-mă la capătul pistei B 6, şi, mai ales, nu lua nici-o iniţiativă înainte de sosirea mea!

Richard nu văzuse niciodată o astronavă atît de mare. în comparaţie cu pista B 6, din care ocupa cam un sfert, i se putea aprecia lungimea la trei kilometri. Forma sa o amintea pe cea a petrolierelor greoaie din Timpurile Vechi: flancuri curbate, puntea goală. Partea principală a suprastructurilor era concentrată în spatele navei. Acolo se înălţa o pădure deasă de săgeţi, turele, antene, catarge, radare, piloni, scări în spirală. Sfere se găseau peste tot.

ca ciupercile. "Cum se poate deplasa o maşinărie făcută cu atît de puţin bun-gust? se întrebă Richard. Şi cum de se menţine atît de delicat pe pista de elasfalt?" Cel mai surprinzător, poate, şi, în acelaşi timp şi cel mai grotesc, era dragonul care decora coca. Din gură şi din nări îi ţîşneau flăcări, care apoi, după un traseu capricios, se contopeau într-o singură limbă ascuţită ce lingea prova. La o privire atentă, aceste flăcări se formau din luminile ce proveneau de la o mulţime de hublouri. Alte hublouri, de culori diferite, figurau ochii injectaţi de sînge, solzii verzi, nisipul auriu, cochiliile opalescente, pietrişul mov, algele violete, o întreagă paletă stridentă. Cu coada sa spinoasă adunată sub pîntec, monstrul proteja un ou foarte alb. Extrema albeaţă a acestui ou atrăgea privirea. Oul îţi sărea în ochi... Oare exista cu adevărat o astfel de astronavă? Nu avea nimic comun cu minunatele nave ale Occidentului, suple ca nişte săgeţi, discrete ca noaptea, şi atît de pur armonizate cu spaţiul.

- Ceea ce ştiu, spuse Cantor, care părea să ghicească întrebările stăpînului său, este că ocupanţii acestei nave sînt oameni ca dumneavoastră. Interlocutorul meu mi s-a adresat în Limba Universală. De altfel, priviţi codul navei de lîngă prova: Genetyllis Librae. Zeltarex 02. Nu este foarte elocvent, desigur, dar este în Panlogos.
- Taci! Priveşte...

Pentru cîteva secunde, intensitatea luminoasă a oului crescu violent. Richard îşi întoarse instinctiv capul pentru a-şi proteja ochii. Astroportul era luminat ca-n plină zi...

Cînd Richard putu să privească din nou, oul dispăruse: o deschizătură de aceeaşi formă şi de aceeaşi dimensiune îl înlocuise. O scară coborî încet pînă la pămînt.

Richard îşi simţi inima bătînd să-i spargă piep. ,.. Dintr-o dată uită proasta impresie pe care i-o făcuse astronava la prima vedere. Fiinţe omeneşti urmau să-i vină

19

în întîmpinare. Fraţi!... Oare cum evoluase ramura lor în opt secole? Ce-o să afle despre partea din univers pe care şi-o aleseseră ca să trăiască?

Aşteptarea îl dezamăgi. Timp de-o clipă, care i se păru o eternitate, aşteptă o apariţie, o formă omenească, un semnal, un braţ ridicat... în zadar...

Ţîşni către vedetă.

- Dacă nu coboară nimeni, îi spuse lui Cantor, este evident că cineva trebuie să urce. Urmează-mă!

Cantor se legăna de pe un picior pe altul.

-Cea mai elementară prudenţă nu ne cere să mai aşteptăm puţin?

- La dracu' cu prudenţa! spuse Richard instalîndu-se la comenzile aparatului său. Nu-nţelegi că această navă a fost creată de fiinţe omeneşti semănîndu-mi întocmai? Acum patru milioane de ani, strămoşii lor şi ai mei se legănau în acelaşi copac şi se despăduchiau împreună! Să ştii că prieteniile din fragedă copilărie contează!...

- Vă reamintesc că acum opt secole se despăduchiau cu bombe cu neutroni.

- Asta-i o poveste trecută. De altfel, mai ştii că poate şi ei revin pe această planetă ca s-o regenereze? Ai de gînd să te opreşti odată să te tot legeni?... Ascultă, dac-o să avem necazuri, vom chema cavaleria. Poftim, eşti mulţumit? Taratata, taratata! Hai, îmbarcarea!

Cantor se instală în vedetă. Nu-ndrăznea să-şi întrebe stăpînul. Ce era povestea asta cu cavaleria?... în afară de nabişi, care dormeau în colibele lor de paie. în afară de Wazi care supraveghea 3 S-ul, pe o rază de cinci sute zece milioane de kilometri în jurul Terrei nu era nimeni.

Deci ce-o fi fost cu povestea asta cu cavaleria?

Dacă nu l-ar fi avut pe Cantor lîngă el, Richard nu s-ar fi aventurat foarte departe, în ciuda marelui său entuziasm. Nava era un adevărat oraş. cu alei numeroase, pieţe înconjurate de magazine şi imobile, intersecţii, grădini, parcuri luxuriante, cu zece mii de ocazii de a te rătăci, şi nici-o fiinţă pentru a-ţi arăta drumul. Spaţiul aerian era ocupat de cilindri şi cupole de sticlă în care puteai ghici restaurante, săli de spectacol, piscine şi mici stadioane. Pe laterală, o baterie de ascensoare te făcea să te gîndeşti că aceeaşi îngrămădeală trebuie să fi fost şi la celelalte etaje. Vehicule mici, în formă de ou, erau parcate peste tot. Tot ansamblul era curat, sănătos, cochet, plin pînă-n cele mai mărunte colţişoare cu produsele geniului omenesc: statui de metal care suspinau, care-şi întorceau capul spre Cantor, care şopteau: fîntîni arteziene: flori biosensibile: la apropierea celor treizeci şi şapte de grade ale lui Richard se deschideau... într-o sală de jocuri, Cantor Nevăstuica, Cantor Indiscretul atinse nişte manete şi declanşă o furtună fantastică de zăpadă şi Richard, înmărmurit, văzu un urs cu dinţii ca nişte săbii alergînd greoi spre el, ţîşnind cu botul căscat şi spărgîndu-se ca un balon de săpun la strigătul său înspăimîntat... Imagini holografice. înspăimintînd ochiul, înspăimîntînd de moarte, un parc de distracţii ca în Occident. Dar unde erau rîsetele copiilor de lîngă leagăne?

-După părerea mea, spuse Cantor, locuitorii au fost nevoiţi să se adune în sala de relaxare în vederea aterizării.

- De ce nu vin să ne întîmpine? t

- Nu ştiu. Cel mai bun lucru pe care-1 putem face, este să mergem la postul de astronavigaţie. Acolo va fi precis cineva care să ne informeze.

Cantor îşi conduse stăpînul în faţa panoului luminos pe care-1 reperase. Nu-i fu deloc greu să interogheze aparatul. Un punct roşu se aprinse. De la acest punct, o linie

şerpuia pînă la centrul nevralgic al astronavei. Robotul clătină din cap. Un sfert de oră ar fi de-ajuns. O luă drept înainte. Richard urmărea paşii ghidului.

- N-avem noroc, spuse Cantor. Âsta n-o să prea poată să ne informeze.

- Te rog.

Cantor se legăna pe picioare. Se exprimase rău, dar nu gîndise urît. încastrată într-un perete al postului de astro-navigaţie, o capsulă lungă de sticlă conţinea corpul unui om. Era întins pe spate, cu ochii închişi şi mîinile aşezate pe piept. Partea dreaptă a feţei îi era pătată de sînge. Era cufundat într-o brumă fină care-şi schimba culoarea la fiecare şapte sau opt secunde. Pe combinezonul său de zbor erau insigne şi decoraţii. La centură era un toc închis ce avea forma unei arme.

- Consola principală este în fund, şuşoti Cantor. Mă duc să mă uit...

Richard rămase în faţa capsulei. De unde venea omul? Cum murise? Sau cine-1 omorîse, şi pentru ce? Căci tîmpla deschisă şi sîngele te făceau să bănuieşti... Şi totuşi ochii îi fuseseră închişi, corpului său îi fusese dată o înfăţişare demnă. Unde dracu' erau tovarăşii săi de drum? La prima vedere, părea că murise de cîteva ore. Dar această apreciere nu prea avea sens, căci bruma şi radiaţiile care o polorau aveau în mod sigur nişte însuşiri biostatice. Omul putea fi mort de cîteva luni. De altfel, ce-ar mai fi schimbat asta din fondul problemei?

- Stăpîne!

Se întoarse. Acolo, lîngă consolă. Cantor îi arăta un fotoliu. De fapt nu tocmai fotoliul, cît mai degrabă conţinutul său. Richard zări o bucată dintr-o cască şi un umăr.
care ieşeau din cadrul fotoliului. Omul purta cască şi era stînjenit de un combinezon gros, solid asigurat.

-Nu este nici-un dubiu că el este cel cu care am conversat adineauri, zise Cantor. Ne-a comunicat că va rămîne la postul de comandă. Sau cel puţin asta cred că am înţeles, pentru că, după cum v-am mai spus, este un flecar fără pereche. Chiar mă-ntreb dacă e cumva raţional să-1 trezim...

- N-ai de gînd să taci?

Uşor. cu grijă. Richard consultă pilotul. Cantor privea. O singură dată stăpînul său păru îngrijorat. De fapt "îngrijorat" nu era cuvîntul potrivit. Mai degrabă surprins. Pe scurt, îşi retrase mîna de pe pieptul pilotului şi o ţinu închisă timp de două secunde şi jumătate. Apoi, mîna sa îşi reluă lucrul, dar se pare că mai delicat. "Delicat" nu era chiar cuvîntul potrivit... Richard se îndreptă.

- Totul este în regulă, spuse. Nici-o urmă de rană, de hemoragie sau de fractură. Inima bate normal.

Cantor clătină din cap.

-Sînt bucuros că e-n viaţă! exclamă. Dar... Oare o să-nceapă să vorbească în curînd?

Tonul, pe jumătate neliniştit, pe jumătate glumeţ al robotului îl amuză pe Richard. îi răspunse că palavragiul îşi va reveni în curînd.

- Mă rog, nu... Vreau să spun...

îşi privi mîna.

- Cu condiţia ca degetele mele să nu-şi fi pierdut mult din sensibilitate, reluă el, vizitatorul nostru este o femeie...

Lîngă patul tinerei femei, Richard îşi instalase un scaun şi, de cîtva timp. nemişcat şi tăcut, cu degetele încrucişate, îi pîndea deşteptarea. O grămadă de întrebări îi năvălea în

minte. De unde venea? Din ce Zbor făcuseră parte strămoşii ei? Iar bărbatul mort, tovarăşul ei de drum, îi fusese frate, îl fusese soţ? Unde se-ndreptau amîndoi? Pentru ce îşi conduseseră nava atît de prosteşte, pînă la epuizarea combustibilului? Da, prosteşte: s-a văzut vreodată în filmele Timpurilor Vechi vreun cavaler atît de nebun ca să-şi alerge calul rănindu-1 cu pintenii pînă la a-1 face să crape şi să rămînă singur în mijlocul deşertului? Pentru ce? Fugeau de cineva? De cine?... Jumătate din noapte Cantor inspectase nava. Nu găsise pe nimeni.

Alte întrebări îl ameţeau pe Richard, atît de frivole încît ar fi trebuit să le sucească gîtul. De exemplu, care-i era numele? era compus din două silabe, din trei, din una singură? Care-i era timbrul vocii?... Părul ei negru se împrăştiase pe perina albă. Exista un ten mai fin ca al ei, un contur mai pur ca al buzelor ei? Semăna cu o madonă a lui Botticelli.

îşi strînse pumnii şi-i ciocni unul de altul. Drace, ce tîmpit era! El, care avea sarcina să se ocupe de planetă şi de milioanele de suflete ce urmau să vină, el se lăsa furat de banalităţi! Ce importanţă aveau tenul, timbrul vocii?... Deja, de dimineaţă, irosise o jumătate de oră din timpul său pe altarul Derizoriului, cînd se bărbierise cu o sîrgu- inţă adolescentină... Desigur, din cauza ei! La dracu', dar vino-ţi în fire. Richard! Iată că sînt numai douăsprezece ore de cînd respiră acelaşi aer ca şi tine - remarci desigur că încă n-a pronunţat nici-un cuvînt, n-a schiţat nici-un gest, nu şi-a exprimat nici-o dorinţă - şi totuşi, iată-te pironit pe scaunul ăsta, în vreme ce ai atîtea de făcut afară, ba mai mult,

nu-ndrăzneşti nici măcar să-ţi aprinzi o ţigară să n-o deranjezi, abia dacă respiri! Sărmane Richard, o singură fiinţă îţi vine, şi uite cum te-ai prostit! Ce-o să te faci cînd va deschide ochii, cînd se va ridica în picioare.

cînd îţi va arăta toanele şi unghiile! Iar cînd va pune ochii pe tine, tu... Avea ochii negri.

Timp de cîteva secunde ea nu văzu decît plafonul. Apoi ghici o prezenţă şi îşi întoarse capul. Richard se ridică încet. Se forţă să-i surîdă pentru a n-o speria. Ea nu-i răspunse la surîs. Cu sprîncenele încruntate. îl măsură din cap pînă-n picioare. Pe pometul obrazului drept i se putu zări o cicatrice. Se simţi uşurat: ieşise din nemişcare, îşi recăpătase cunoştinţa!

- Mă numesc Richard. Nu vă mişcaţi. Dumneavoastră...

Ea renunţă să-1 mai privească, pentru a studia camera, pentru a încerca să descifreze vreun semn.

- Sînteţi pe planeta Terra, continuă Richard cu o voce caldă. Nu vă fie teamă, sînteţi în siguranţă.
- Tu eşti infirmier sau medic? Tu m-ai îngrijit? Cum te cheamă?
- Mă numesc Richard. v-am spus-o adineauri.
- Mi-e sete. Dă-mi apă.

în vreme ce el se agita tulburat puţin de tutuire şi de siguranţa tinerei, ea încercă să se ridice în coate, ceea ce o făcu să geamă.

- Fiţi atentă, spuse Richard întorcîndu-se spre ea. Aveţi o vînătaie de toată frumuseţea pe umăr.
- M-ai fi putut preveni, nu?
- Nu e nimic grav. O să vă doară, poate, cîteva zile, dar în rest sînteţi sănătoasă. Vreţi să vă ajut?

îi făcu din cap semn că nu. De altfel, reuşise să se ridice. Richard îi întinse paharul cu apă. îl goli dintr-o dată. atît de repede că se înecă. Cîteva picături îi căzură pe cămaşa de noapte. Aceasta era fină şi transparentă. Din ce bîrlog de nimfomană o fi scos-o Cantor? Tinerei i se vedeau sînii ca şi cum n-ar fi avut nimic să-i acopere. Richard făcea eforturi să nu privească.

- Mai dă-mi, îi ceru ea.

Luă o singură înghiţitură din al doilea pahar. Restul îl vărsă, în trei sau patru rînduri, în căuşul palmei şi îşi udă fruntea, obrajii, gîtul, suspinînd de plăcere. Richard o observa, aşezat pe marginea patului. Pentru prima oară îi zîmbi.

-Este cald aici. Şi miroase ciudat. Nu ţi se pare că miroase ciudat?...

Richard clătină din cap. Cantor pregătise camera şi nu se zgîrcise cu dezinfectantul. Apoi vaporizase conţinutul unui flacon mare cu lavandă. împreunarea celor două produse avea ceva "ciudat", într-adevăr...

- Cum se numeşte stăpînul tău? îl întrebă ea brusc.

- Stăpînul meu?... Dar eu n-am stăpîn... De ce vreţi să am un stăpîn?

- Aparţii unei comunităţi?... Hai, nu-mi răspunzi?

Ridică din umeri.

- Ce să vă răspund? Nu-nţeleg nimic din ce spuneţi. Nu credeţi c-ar fi timpul să vă prezentaţi? De unde veniţi? cine sînteţi?

Ea îl privi uimită.

-Ce, nu ţi-e bine? cu ce drept îndrăzneşti să-mi pui astfel de întrebări? Şi, cum îndrăzneşti să stai pe patul meu!? Ia vezi!

îi întinse furioasă paharul pe care încă-1 mai ţinea în mînă. El i-1 smulse şi se ridică. Drace, ce femeie înfiptă! Oare aterizarea o şocase în halul ăsta? Sau asta era starea ei normală?

- O să mă dau jos din pat acum. Vreau să ies afară. Aş putea să obţin nişte papuci. Richard? Papuci! Eşti în stare să-nţelegi?

El se-nroşi.

- Nu puteţi, spuse el.

- Ce nu pot?

- Să vă daţi jos din pat...

Ea îşi aruncase deja cuvertura care-o acoperise, îşi adună picioarele şi, dintr-o mişcare, şi le puse pe parchet. El se întoarse cu spatele.

- Ieri, Cantor v-a dezbrăcat combinezonul de zbor, îi explică el. Ca să nu vă incomodeze în timpul somnului. De aia purtaţi un veşmînt foarte uşor, strictul necesar, ba poate chiar mai puţin... Nu sînt exagerat de pudic: dar o fac pentru dumneavoastră... Uneori femeile...

-Pînă la urmă, ai de gînd să-mi aduci papuci? Şi termină să stai întors cu spatele, e complet ridicol! Spune, înţelegi?...

Se-ntoarse. Ea era tot atît de goală ca un atom de hidrogen. Ce ştia Cantor despre toaletele feminine?

- De papucii mei nu se-aude nimic?

Apăsă butonul interfonului. Imediat se auzi vocea lui Cantor.

- Sînt aici. Richard.

- Dragul meu Cantor, mă găsesc în acest moment în camera domnişoarei-Vreau! E inutil să te grăbeşti cu materialul de reanimare, se poartă ca un vis! Nu-ţi cer nici să mai consulţi atlasul stelar, căci continui să nu ştiu din ce colţ al cerului ne-a picat! Nu-ţi transmit nici-o mulţumire, pentru că n-am primit niciuna! O să te rog simplu: papuci, se poate?

- Papuci? dar...

-îmi place să te-aud cum vorbeşti. Ştii tratatul de morală intitulat Despre ingratitudine?

- Este gravat de mult timp în Assimul meu. răspunse Cantor. Dar, apropo, o să găsiţi sub pat papuci roz, mărimea 36, iar în dulap un set de haine de damă pe care le-am ales...

Richard tăie comunicaţia.

- în sfîrşit! spuse tînăra. A luat ceva timp.

Se puse în genunchi şi trase de sub pat perechea de papuci roz.

- Trebuie să fie comozi, spuse în timp ce se ridica. Culoarea este absolut dezgustătoare, dar, mă rog... Spu- ne-mi, Richard, cine-i Cantor? El e cu adevărat amabil.

Făcu cîţiva paşi ca să verifice mărimea papucilor. Era înaltă şi suplă. El îşi aminti că era aproape goală şi-ncepu să se uite la tapiserie. Cantor vorbise de haine. Ea deschise dulapul. O grămadă de rochii erau aliniate: cu fiori, cu picăţele, cu dungi... Izbucni în rîs.

- E amabil, dar n-are nici-un pic de gust! Aş vrea un pantalon şi o cămaşă. Şi. pe urmă. m-am săturat de papucii ăştia. Vreau cizme roşii. Mi-e foame. Şi vreau să-ţi cunosc stăpînul. Care este numărul acestei planete? Unde este stăpînul tău? Dar ce te tot uiţi la tapiseria aia? Oh! Necioplitul, sînt sigură că acest Cantor are mai mult bun-simţ ca tine!

Se repezi asupra interfonului şi îl conectă. Richard o prinse de încheietură. Imediat, cu toată puterea, ea îi trase o lovitură

magis-trală cu piciorul sub genunchi, încît el avu senzaţia că i-a sfărîmat tibia. Nu-şi mai controlă mîna, şi-o pălmui peste obraz cu forţă.

- Da, cu ce vă pot fi de folos? întrebă vocea lui Cantor.

Aşezată pe pat, ţinîndu-se cu mîna de obraz, tînăra plîngea în hohote. Richard se aşeză lîngă ea pentru a-şi masa locul lovit.

- îţi cer iertare, îi spuse ea suspinînd. Te doare? De la început am crezut că eşti un androbot. La mine, medicii sînt numai androboţi...

- Un androbot... Vreţi să spuneţi un robot cu figură umană? Mda! Asta-i o scuză bună! Dar chiar cu un androbot eu n-aş fi vorbit niciodată pe un astfel de ton! Sînteţi o pacoste!

- Cu ce vă pot fi de folos? întrebă vocea lui Cantor.

Richard ţopăi pînă la interfon.

- Cu nimic, îi spuse, şi întrerupse legătura.

- Mă doare, spuse tînăra.

-îmi pare rău. N-am lovit niciodată o femeie. Sînteţi prima, deci ar trebui să-mi pun o dorinţă, adăugă zîmbind.

- Eşti rău. Ţi-am mai spus că-mi cer scuze.

- Să trecem peste asta.

Ea se ridică. Cantor aşezase hainele el pe un scaun. Cotrobăi în combinezonul de zbor şi scoase un flacon ce conţinea un lichid verde.

-Vrei să-mi frecţionezi umărul? îl rugă întinzîndu-i flaconul.

- Ce-i asta?

- Un medicament. Te rog...

El clătină din cap fără să-i răspundă. Ea-i zîmbi drept mulţumire, se aşeză pe pat şi, cu spatele întors, lăsă să-i alunece cămăşuţa pînă la talie. Richard se aşeză în spatele ei, şi vărsă în căuşul palmei cîteva picături de lichid, care era uleios şi parfumat. Palma sa luă forma rotundului umărului ei, cu delicateţe.

- Poţi să freci mal tare. îi zise ea. Nu sînt bibelou.

Masă mai puternic, şi ea gemu: acum apăsa prea tare!

- Du-te dracu'! îi strigă ridlcîndu-se.

El îi înapoie flaconul cu ulei magic. îşi şterse mîna unsuroasă pe bluză şi. fără să spună un cuvînt, părăsi camera.

- Am mîncat cu poftă, spuse ea, tamponîndu-şi gura cu un şervet. Ador meniurile exotice. Cantor, eşti un adevărat maestru!

Robotul se înclină cu graţie. După felul în care îi clipeau

organele văzului, era sigur că acest compliment îi făcuse plăcere. Purta un şervet alb pe braţ.

- Programul meu culinar este deosebit de complet, mărturisi Cantor. Regret nespus că nu-i şi Richard aici ca să-mi aprecieze talentele. Lucrează mult şi n-are niciodată timp. De aia nu poate aprecia, înţelegeţi? Bucătăria este o artă, care cere un public de cunoscători. Richard îmi face complimente, desigur, dar vax! e ca şi cum într-un teatru ar fi numai o persoană care aplaudă.

- Aplauze?... De fapt. mai dă-mi puţin... Sînt prea multe, deja am uitat cum se numeşte... Ştii. chestiile alea roşii, cu sîmburi pe care nu poţi să-i ronţăi...

- Roşii, doamnă.

- Roşii... E un cuvînt frumos. Trebuie să-1 reţin.

Repetă cuvîntul, visătoare, ca şi cum ar fi regăsit gustul fructului. Apoi, zise clătinînd din cap:

-Cînd te gîndeşti că aş fi putut muri fără să cunosc gustul roşiilor. Ce puţin însemnam, nu-i aşa?

- Nu ştiu. doamnă.

- Mai dă-mi puţin.

- Roşiile se mănîncă la aperitiv, doamnă, şi nu la desert. Aş putea să vă dau în loc nişte...

- Mai vreau.

Robotul se grăbi să i se supună. Nu-i recomandase stăpînul lui - de altfel, urlînd de furie: fiinţele omeneşti erau de neînţeles, iar Richard era primul - ca să nu-i lipsească nimic?... Aşa că, atunci cînd ieşise din baie. Cantor îi propusese o valiză întreagă cu veşminte pămîntene. îşi alesese o jachetă şi un pantalon de pînză albastră, trainic şi comod, o bluză albă - "foarte sexy", îşi dăduse Cantor cu părerea; de fapt, i se mula pe sîni atît de intim că nici nu putuse să-şi închidă nasturii pînă la gît, dar nu se plînsese - cizme comode din piele şi un centiron bărbătesc imens, căruia trebuiseră să-i mai dea cîteva găuri ca să-1 adapteze

la talia sa; deşi era foarte lat, reuşise să agaţe de el tocul în care avea dezintegratorul. Cantor îi atrăsese atenţia că Richard ura armele, dar ea îi răspunsese rîzînd: "în acest caz, o să-1 dezintegrez!" Cantor înţelesese că era o glumă. După aceea îi pusese o grămadă de întrebări despre Richard şi despre planeta Terra.

Acum era puţin trecut de amiază. Soarele încălzea terasa. Tînăra dădea impresia că suferea din cauza căldurii, şi bea mult. Adeseori îşi turna puţină apă în mîini şi-şi umezea fruntea şi gîtul. Şi în tot acest timp nu se săturase de admirat peisajul. Pădurea începea la cîteva sute de metri de unithab. Era deasă şi plină de mister. în depărtare, se căţăra asaltînd colinele albăstrii. în stînga străluceau bazinele şi canalele centrului hidrobiologic. Cu cîteva clipe înainte, tînăra îl zărise pe Richard care verifica starea unei vane. Se ridicase şi-1 strigase bucuroasă, făcîndu-i semne cu amîndouă braţele, dar el n-o văzuse, n-o auzise, sau numai se prefăcuse... La dreapta se observau pistele as- troportului, clădiri de toate felurile şi astronava gigant. Invizibili, greierii cîntau. Se străduiau să arate tot ce pot. Melodia lor obsedantă se urca la cap în acelaşi timp cu căldura.

- Dă-mi de băut. Nu, nu apă. Asta... Nu-mi spune... E oranjadă, nu-i aşa?

- Exact, doamnă, vă felicit.

- Nu-i aşa de greu. Vine de la oranj, culoarea.

Cantor îi umplu paharul. îl duse la buze şi-1 goli cu lăcomie. Apoi rămase aşa. cu capul aplecat pe spate, cu paharul gol deasupra vîrfului limbii.

-Eu... Mai vreţi puţină oranjadă, doamnă? întrebă Cantor intrigat.

.- Nu-mi spune doamnă. Ce de fasoane aveţi pe planeta asta! Nu mai vreau alt pahar. Era ultima picătură pe care o vroiam. Dar întotdeauna paharul cîştigă. Mă plictisesc.

Unde este stăpînul tău? Ştii că i-am cerut să-mi frecţioneze spatele, şi după un minut l-au lăsat puterile? Credeam că la o sută de mii, nu găseşti nici-un bărbat care să se moaie aşa de repede. Acum ştiu că e cel puţin unul. Nu ţi se pare caraghios?

- Nu ştiu, domnişoară. Dar pot să vă spun unde este stăpînul meu. Richard este pe cale să încarce o vedetă în

hangarul 4. Acolo. Astăzi e ziua sa de vizită la nabişi. O să plece acum. Va reveni la sfîrşitul după-amie...

Ea se ridică atît de repede că răsturnă carafa cu suc de portocale pe podea. Cioburile de sticlă săriră pînă la pieptul lui Cantor.

- O să plece fără mine!

Stupefiat de atîta obrăznicie. Cantor bîigui că de cinci ani Richard pleca tot fără ea, dar deja tînăra se năpustise spre ascensorul transparent şi se aruncase înăuntru.

- Aceste instrumente sînt nepreţuite. Ţin mult la ele. într-o zi, te voi învăţa să le foloseşti.

- O să învăţ repede, spuse Wazi, puteţi conta pe mine. Un "bună ziua" sonor se făcu auzit. Tînăra se oprise în pragul hangarului, nehotărîtă, cu ochii încă orbiţi de soarele de afară. Din cîţiva paşi uşori ajunse lîngă ei. Era înaltă, mai înaltă decît îşi închipuise Richard. Instinctiv, îşi îndreptă trupul. Se bucură cînd constată că era totuşi mai înalt decît ea. De altfel, cizmele ei erau cu tocuri înalte. Totodată se supără, începu să-i poarte pică: nu din cauza ei se pierdea în aceste nerozii de amor propriu? Cu cît o va vedea mai puţin, cu atît se va simţi mai bine.

-Mi-aţi mai spus bună ziua azi-dimineaţă. îi spuse Richard. în felul dumneavoastră original...

Ea-i zîmbi. îi remarcă tocul de la centură şi nu-i răs

32

punde la fcîmbet. Deodată ea văzu geanta deschisă, scoase un mic strigăt admirativ şi întinse mîna.

- N-o atinge!

îşi retrase prompt mîna şi o ascunse la spate. Stătea cu gura întredeschisă, neînţelegînd... Lui Richard îi fu greu să rămînă serios. Din felul în care tînăra îşi retrăsese mîna, ai fi putut să te gîndeşti la o ştrengăriţă. Probabil că nici n-avea mai mult de douăzeci de ani, poate chiar mai puţin. Nu părea deloc răutăcioasă.

-Sînt instrumente medicale. îi explică el cu o voce îndulcită. Sînt foarte fragile.

- Sînt frumoase, strălucesc... Mă iei cu tine?

Richard închise cu grijă geanta şi o aşeză în magazia

vedetei. Wazi îşi luase deja locul pe postul copilotului. Richard i se alătură. Apăsă o tastă. Se aprinseră cîteva cadrane. Vedeta începu să vibreze uşor.

- N-am nevoie de dumneavoastră.

Ea zîmbi.

- Asta nu contează. Nici eu n-am nevoie de tine... îmi faci puţin loc?

Fără să aştepte vreun răspuns, împinse uşa glisantă. Richard îşi întinse braţul pentru a-i interzice să treacă.

-N-o să vă urcaţi! strigă. Am de lucru! Ce dracu', nu-nţelegi? De fapt, la îndrăzneală sînteţi campioană! Cine are urechi, s-audă!

Vedeta vibră mai puternic. Tînăra îl privi pe Richard cu un aer trist.

- Dacă mă iei, îi spuse, o să fac dragoste cu tine diseară. Pe mine mă cheamă Jessica.

Auzise bine? Vru să creadă că se înşela. Nu îndrăzni să-i zică să repete. De altfel, auzise bine. Fraza încă-i mal răsuna în cap, clară, fără dubii, de o evidenţă indiscutabilă. Măcar dacă ar fi pronunţat fraza asta cu gravitate!... Sau dacă ar fi clipit din gene, şi-ar fi umezit buzele cu

limba, jocul obişnuit - atunci i-ar fi tras o palmă zdravănă! Drace, ce i-ar mai fi plăcut s-o pălmuiască!... Dar ea-1 privea zîmbind fermecător, cu simplitate şi nevinovăţie... Aştepta.

Ar fi putut să-i spună ceva, un nimic de "te rog", orice... Atunci, ar fi ezitat trei sau patru secunde, în mod deliberat, pentru că aşa se face, e un ritual, şi nimic nu-i mai important ca ritualurile în relaţiile dintre oameni, şi apoi ar fi clătinat din cap, şi poate chiar ar fi zîmbit în timp ce i-ar fi spus: "Bine, puteţi urca..." Dar acum! Cum ar fi putut să-i acorde în mod decent permisiunea de-a urca? Ridiculizase ritualul ca pe o petardă udă care face fîs. Ea aştepta.

- Nu răspunzi? îl întrebă.

înghiţi cu greutate.

- Nu vă cunosc, pronunţă dintr-o răsuflare.

Oh! ce chestie idioată! Cum o fi putut să spună o aşa prostie?

- Hai, ia-mă! îţi voi povesti totul despre mine. Vrei?

îşi puse mîna pe minerul uşii glisante, dar de data asta aşteptă. El îşi retrase braţul, care începuse să-i amorţească.

Cum nu dădea semne c-ar vrea s-o respingă, se aruncă pe scaunul din spate. Richard cuplă o comandă. Vedeta se ridică cu cîţiva centimetri şi alunecă uşurel spre lumina zilei.

De zece minute de cînd erau împreună, nu schimbaseră nici-o frază. Din cînd în cînd, observînd o cascadă înspumată, ruinele unui oraş înghiţit de pădure sau goana bruscă a unei turme de animale mari, Jessica scotea exclamaţii de uimire, atingea umărul lui Richard pentru a-i împărtăşi emoţiile şi pentru a-i cere explicaţii. Politicos, el arunca o privire în direcţia pe care i-o indicase şi-i

spunea cîte-un cuvînt, clătinînd din cap. Pînă la urmă, enervat să-i asculte poveştile inutile, luă iniţiativa şi-o întrebă de unde venea. Se bucura că se interesează de ea. Depărtîndu-se imediat de hublou, îşi încrucişă braţele în jurul fotoliului din faţa ei, cu capul uşor plecat într-o parte, cu ochii scrutători, ca un amator de artă în faţa unui tablou, şi începu să-1 privească.

- Arăţi bine ca bărbat, îi spuse după o clipă. Azi-dimi- neaţă te-am confundat cu un androbot. Să ştii că e un semn. La noi androboţil sînt frumoşi. Sînt convinsă că artiştii noştri te-ar fi putut lua ca model pentru o serie nouă. Desigur, nu eşti aşa de frumos ca un arhandroid, totuşi... /

- Cum aţi ghicit că sînt om şi nu androbot?

- Foarte simplu. Cînd tragi un şut în tibia unui androbot, face "bang!" şi te doare, şi asta-i tot. Nu înjură, nu pălmuieşte şi-i pare sincer rău că te-ai enervat. Androbotul este şi politicos, el... în acelaşi timp androbotul este şi rece. Iar tu, mîna ta era caldă şi respiraţia întretăiată.

- Şi cînd n-atingi nici mîna, nici tibia interlocutorului, şi nu-i auzi respiraţia, cum îţi dai seama dacă este om sau JIU?

-Oh! sînt o grămadă de mijloace. De exemplu, dacă dezintegrezi un om, ¿e carbonizează. Un androbot dispare într-un mare foc de artificii, de scîntei albastre, roşii, albe. Este un spectacol magnific. Şi chiar înainte, dacă mai are timp, îţi spune că-i pare rău că te-ai enervat.

- Grozav! Mai întîi eşti dezintegrat şi apoi... Ce mai, e grozavă găselniţa dumneavoastră!

-N-am vrut să spun .asta. De altfel, androboţii poartă un semn. Am văzut bine că tu nu purtai nici-un semn, dar păreai atît de intimidat... Şi apoi. mai erai şi medic... La noi e o meserie foarte vulgară. Numai androboţii au dreptul s-o profeseze. Ne dăm mîna, facem dragoste, dar nu mer

gem mai departe. E murdară, înţelegi? N-aş vrea să te supăr, nu-i vina ta că eşti medic. Asta i se poate întîmpla oricui. Totuşi, să atingi oameni... Trebuie să-ţi placă cu adevărat asta. De ce ţi-ai ales această meserie? N-ai putut să găseşti altceva?

Il ameţise cu vorbăria. îşi amintea vag că îi pusese o întrebare. Şi-o reaminti dintr-o dată şi i-o puse repede, înainte ca trăncăneala să-şi reia cursul.

- De unde veniţi?

- încă nu ţi-am spus?... Planeta mea se numeşte Ge-netyllis. Soarele este steaua Gamma din Balanţa.

îşi întoarse brusc capul spre ea: faţa îi era senină, zîmbea.

-Pari mirat, zise ea.

- Wazi. mă-nşel. sau...

Robotul clătină din cap.

- Gamma din Balanţa e situată la o sută cinci ani-lu- mină depărtare de noi. spuse el.

- O sută cinci ani-lumină!... V-aţi născut pe navă, sau cum? Cît timp a durat călătoria voastră?

- Nu ştiu exact. Trei sau patru luni. Dar s-ar putea să fie şi mai puţin de trei luni. _

- Numai trei luni pentru a străbate o sută cinci ani-lumină! Dar, la dracu, ce fel de combustibil aveţi?

-Pyrairrtdium.

- E cu nucleu uşor sau greu?... Fuziune sau fisiune?

-... Fisiune, desigur, răspunse după o scurtă ezitare.

-Natural sau artificial?

- Ce vrei să spui?

- îl extrageţi sau îl fabricaţi, pyramidiumul ăsta?

Ea ridică din umeri.

-Eu nu ştiu.

- Nu ştiţi... Dar măcar numărul atomic şi numărul de masă le ştiţi?... Tipul de radiaţii? Alfa? Beta?...

- Perioada de înjumătăţire?... Dar "doi şi cu doi" ştiţi cît fac? "Doi şi cu doi"? rînji, lovind nerăbdător cu palma în volan.

Ea se răsturnă brusc pe scaunul din spate şi-şi încru- cişă braţele pe piept. Dacă o considera idioată. nu va mai spune nimic!... Pe retroecranul tabloului de bord. Richard observă faţa tinerei. Cu sprîncenele încruntate, cu buzele strînse, cu obrajii îmbujoraţi, se făcea că o interesează peisajul care defila prin faţa hubloului, dar privirea îi era încărcată de-o aşa rigiditate încît era evident că nu vedea nimic. Această rigiditate bruscă contrasta cu extraordinara vitalitate pe care i-o dovedise atît de des. Drept pentru care se judecă şi se găsi vinovat de entuziasmicid.

- Nu vă supăraţi, niciodată n-am auzit vorbindu-se de-o astronavă aşa rapidă ca a dumneavoastră. Vedeţi, navele Occidentului ating viteza luminii, şi atît. încă n-am reuşit să rezolvăm definitiv problema creşterii masei cu viteza. De aceea mi-ar fl plăcut să...

-Nu ştiu de ce arde lemnul! îi răspunse cu vioiciune, dar aş şti să fac focul frecînd două beţe! Eşti în stare să faci şi tu asta? Pe Zeltarex eu l-am pilotat! E atît de important să ştii dacă-s radiaţii alfa sau beta? Zeltarex e cu totul altceva decît coaja asta de nucă! Nu suport să mi se vorbească pe tonul ăsta!

- Bine, bine... V-am mai spus că-mi pare rău.
- Nu, n-al spus!
- Bun, iertaţi-mă, poftim... Gata?... Recunosc că uneori mă comport ca un bădăran. Asta-i din cauză că trăiesc singur. Să nu mai vorbim despre asta... De acord?... Da?...

Timp de-o clipă tînăra rămase ca de gheaţă, cu privirea ' pierdută asupra peisajului. Apoi. puţin cîte puţin, trăsăturile feţei i se destinseră. qchii i se luminară, şi un zîmbet

îi înflori pe buze. îşi puse din nou braţele pe scaunul despărţitor.

- Te-am iertat! întreabă-mă şi-ţi voi spune tot ce ştiu! Dar ce este un bădăran?...
- O clipă, Jessica, ne apropiem de teritoriul nabişilor.

îi ceru lui Wazi să acţioneze semnalul de salut. Robotul împinse o manetă. Imediat o sirenă intră în acţiune: un arpegiu de patru note, care se repetară de mai multe ori la un interval de cîteva secunde.

- De ce faci asta? îl întrebă ea.

- îi vizitez pe nabişi o dată pe săptămînă. în clipa asta mulţi dintre ei sînt la vînătoare, la pescuit sau la cîmp, şi nu ne-am vedea în sat. Aşa că sirena reprezintă felul meu de-a le ura bună ziua.

- Nabişii sînt prietenii tăi, nu-i aşa? Cantor mi-a povestit despre ei, dar numai cîteva cuvinte. Cum i-ai cunoscut?

Deschise gura, dar Imediat o închise. De fapt, el vroia să asculte povestea ei. Oare de ce-i permisese să se urce în vedetă dacă nu pentru a-i auzi povestea? într-adevăr, se pricepea să schimbe cursul unei discuţii... Pentru a evita s-o mai bruscheze încă o dată, nu-i făcu nici-o observaţie; o să aibă tot timpul s-o întrebe... în rest, ea urma să-i întâlnească pe nabişi şi era firesc să-i fie satisfăcută curiozitatea.

- Strămoşii mei făceau parte din Zborul 4, povesti Richard. Europa occidcntală. Mai precis, erau francezi. Franţa era teritoriul deasupra căruia zburăm acum.

Richard nu insistă asupra Voiajului care i-a condus strămoşii pe Occident. Anii, escalele pe planete neospitaliere, decepţiile şi îndoielile, poveştile de dragoste, căsătoriile, naşterile, morţile înainte de termen, trebuie să fi fost numitorul comun al tuturor Zborurilor.

-Şi astăzi occidentlnii îşi mal amintesc. Cînd fac cu degetele V-ul de la Victorie, asta înseamnă şi V-ul de la

Voiaj... Poeţii fac să rimeze Exod cu Exordiu... Nu ne-am uitat începuturile. Şi totuşi le-am înfrumuseţat atît de mult. încît n-aş şti să vă povestesc în mod obiectiv. Au intrat în domeniul Legendei... Pe scurt, unsprezece planet« gravitează în jurul Deltei din Paon, dar una singură întruneşte condiţiile propice vieţii. E o planetă frumoasă, albastră ca această Terra. îmi închipui că Pionierilor le-a lăsat gura apă cînd au descoperit-o. O planetă s-o mănînci...

S-au decis s-o mănînce. Şi-au jurat solemn ca acest măr să nu aibă ultimul gust al primului, şi au botezat-o Occident. De atunci, secole de-a rîndul occidentinii şi-au prins de tălpi noroiul celor patru zări ale noii lor lumi. O inventariară ca pe o comoară, de la piscuri la mare, de la rîuri la păduri, din prăpastie-n prăpastie. îi captară forţa apelor, a vînturilor, a razelor soarelui. Defrişară hăţişurile şi junglele, pompară sucurile măruntaielor, îi încorsetară epiderma cu o reţea de paralele şi meridiane,

umanizară cel mai mic relief accidentat dîndu-i un nume, construiră, satelizară, crezură, se înmulţiră şi trăiră foarte fericiţi...

- Şi în acest moment, bum!
- Nu, răspunse Richard zîmbind. Occidentinii sînt paşnici. Foarte simplu, ne-am temut pentru rezervele şi resursele energetice ale planetei, şi am hotărît să fondăm colonii. Eu nu aveam legături. Nici părinţi, nici soţie. Eram foarte tînăr, nouăsprezece ani. Aproximativ vîrsta dumneavoastră.
- Am douăzeci de ani şi jumătate.
- Ca urmare, m-am oferit voluntar şi mi-am continuat studiile pe nava amiral a Misiunii. Astfel am trăit, în sensul lărgit care i se poate atribui acestui cuvînt. A doua noastră escală am făcut-o pe Epsilon din Indian. Acolo l-am găsit pe nabişi. Mai întîi nu ne-a venit să credem că erau fiinţe omeneşti. Trăiau în colibe făcute din chirpici. Unii erau îmbrăcaţi în piei de animale, dar mulţi erau în pielea goală.

O dată pe lună se duceau în procesiune la Locul Stelelor. Acesta nu era nimic altceva decît un vast cimitir de nave ruginite. Acolo se rugau, dansau, depuneau hălci de carne în faţa carcasei unei astronave gigantice, desigur una din cele care le aduseseră strămoşii pe Floria. Era ca un zeu. în timpul nopţii, animalele sălbatice, galaci şi drali luau carnea... La început i-am judecat cu asprime. Ei se lăsaseră dominaţi de natură în loc să-i devină stăpîni. Ce aspect jalnic dădeau speciei umane! Mai tîrziu, judecata noastră s-a mai îmblînzit. Subsolul Floriei era de o sărăcie întristătoare. Nu exista nici-o sursă de energie demnă de acest nume. Din această cauză nabişii n-au avut niciodată cu planeta lor decît un contact epidermic, dacă pot să spun aşa. Trăiau din vînătoare, pescuit, cules de fructe, ca în copilăria oricărei civilizaţii.

Consiliul Misiunii decisese că nabişii trebuiau să fie salvaţi. Abandonîndu-i sălbăticiei, occidentinii, la rîndul lor, n-ar fi atentat la demnitatea speciei umane?

Au fost îmbarcaţi în nave. Fuseseră atît de impresionaţi de străinii veniţi din stele, încît se supuseră încîntaţi. Coabitarea a fost o catastrofă. încetul cu încetul, nabişii fuseseră consideraţi ca servitori, ca o rasă intermediară între robot şi om.

Nu voi pretinde, desigur, că am fost singurul care să se preocupe de soarta lor. I-am hrănit pentru că, în fond, ne erau

fraţi. I-am îngrijit, i-am instruit. Dinspre partea mea, eu cred că i-am iubit de la început... Cînd flota noastră a trecut pe lîngă Terra, Consiliul a hotărît să facem escală aici. Era ca un fel de pelerinaj. Evident că am ales Franţa, sudul în special, datorită climei blînde. Dar... eu vorbesc, vorbesc... Nu cumva vă plictisesc?

- îţi sorb cuvintele. în ce stare se găsea planeta?
- Marea mai era uşor contaminată. Acum s-a sfîrşit. Din contră, rîurile şi fluviile erau curate. Deşi numeroase specii

vegetale şi animale au dispărut, fără îndoială că pentru totdeauna, vegetaţia era abundentă, cum de altfel puteţi constata, iar animalele care s-au adaptat au proliferat. Cînd oamenii au părăsit planeta acum opt sute de ani, au lăsat libere animalele domestice şi, în mod firesc, au deschis şi gratiile grădinilor zoologice... încrucişările şi mutaţiile, modificările climei, migrările... Pe scurt, nu e lipsă de animale pe-aici.

Occidentinii rămaseră un an şi jumătate pe planeta lor de origine: pentru a-şi reface forţele, pentru a respira aer curat, pentru a-i stoarce ultimele resurse... Rezultatele analizelor au fost negative. Strămoşii îşi făcuseră bine treaba. Terra era secătuită....Trebuiau să-şi reia drumul.

Nabişii refuzară. îşi ridicaseră un sat. Se simţeau bine pe Terra, şi doreau să rămînă aici. Nimeni nu s-a opus acestei hotărîrî... Şi nimeni nu s-a oferit să rămînă cu ei.

- în afară de tine.
- în afară de mine... Dar n-aş vrea să las să se înţeleagă că occidentinii... în ciuda aparenţelor sînt oameni blînzi şi generoşi. îi înţeleg şi-i iubesc mult...
- Şi totuşi, ţi-ai părăsit semenii ca să trăieşti cu nişte străini.
- Nabişii sînt semenii mei tot atît ca... tot atît ca dumneavoastră, de exemplu. Cred că le sînt util. Şi, mă rog, cred că ei mă iubesc... Sosim... Atît am vorbit, că mi s-a uscat gura.

Prin hublou, Jessica descoperi satul nabişilor. Fusese construit pe culmea unul deal. în centru se găsea o piaţă mare. Era protejat de o împrejmuire de lemn.

- Şi totuşi nu mi-aţi spus de ce-aţi venit pe planeta asta, îi atrase atenţia Richard.
- Oh! ştii. am debarcat la tine din întîmplare.

Lui Richard îi veni să rîdă.

- Chestia asta nu-mi spune nimic...

41

- Şi totuşi ăsta-i adevărul. Nava noastră ar fi putut să aterizeze oriunde. Mark şi cu mine am navigat drept înainte.

- Mark era prietenul dumneavoastră?

- Da... Prieten, dacă vreţi... Cînd am captat undele trimise de unithab, pyramidiumul era pe sfîrşite... Trebuie să precizez că evadasem...

- Evadaseţi?

- E o poveste lungă. Vezi, fiecare o are pe-a sa. Dar, fi liniştit, o să ţi-o povestesc, mai ales că acum eşti cu mine.

Vedeta era imobilă, la cincizeci de metri deasupra pieţei principale. Jessica distingea fiinţe omeneşti care ieşeau din colibe şi făceau către vedetă semne largi din mîini.

-Jessica, spuse Richard. îmi face plăcere să fiu "cu dumneavoas-tră", dacă asta vă face plăcere. Dar ce vrea să însemne "cu mine"?... Wazi, motoarele în rfetroacţiune.

Wazi execută ordinul. Vedeta pierdu încet din altitudine. Cu privirea fixată pe cadrane, Richard controla manevra.

- "Cu mine" înseamnă "cu mine", îi explică Jessica. în aceeaşi barcă, dacă-ţi place mai mult aşa.

Vedeta ateriză puţin cam tare. Richard tăie contactul şi se întoarse.

- Asta ce mai vrea să-nsemne? Vreţi să vă bateţi joc de mine?

- Da de unde!

- De cine aţi fugit? Ce-aţi făcut?

- Am furat Oul lui Zeltar.

- Ştiam bine că n-o să înţelegi! De cum pronunţ o frază, şi începi să te iriţi! Nu e vina mea dacă nu înţelegi nimic. Pentru un savant, nu-i deloc drăguţ!

Richard îşi şterse fruntea şi respiră adînc.

-Ascultaţi-mă, eu am treabă aici. Bănuiesc că barca

42

dumneavoastră şi oul dumneavoastră pot să mai aştepte un pic, altfel mi-aţi fi spus deja, nu-i aşa?

- Eşti un tip minunat. Nu înţelegi totul, dar ce înţelegi, înţelegi bine!

- N-ai de gînd să mai şi taci puţin?

- Tu nu-mi dai timp să tac!

-Taci!... Peste trei ore ne-ntoarcem şi o să-mi povesteşti totul atunci, de la început pînă la sfirşit. Ai înţeles?

- Nici că se poate mai bine...

Nabişii stăteau în faţa colibelor lor şi urmăreau scena cu multă plăcere. Cine era tînăra care avea darul de a-1 exaspera pe Richard înţeleptul în aşa hal încît să-i apară transpiraţia pe frunte şi să se-nroşească la faţă?... în ciuda faptului că se arătau discreţi, făceau eforturi să nu rîdă. Din contră, copiii se adunaseră în jurul vedetei şi chicoteau fericiţi. Cînd Richard coborî, un băieţel îi sări în braţe.

- Vezi. acum sar! îi spuse sărutîndu-1 pe obraz.

-Totuşi, nu-ţi forţa glezna! Ţi-am spus, două săptămîni, O.K.? N

- O.K.!... Doamna e prietena ta?

- E numai în trecere...

- Pe mine mă cheamă Jessica. Pe tine cum te cheamă?

- Eu sînt Kassim, şi am zece ani. El este Fan, el Alic, ea 'Ynda şi e logodnica mea, el este Ravazetapilezar, dar poţi să-i spui Rava, el este...

Erau copii frumoşi, cu părul negru şi lins şi cu ochi foarte blînzi. îşi atingeau pieptul cu mîna la enunţul numelui şi-i zîmbeau Jessicăi.

- ... ea este...

Richard îi puse mîna la gură.

- O să fii tot atît de vorbăreţ cînd te va asculta Wazi? îi spuse rîzînd.

-îl cheamă Wazi? S-ar zice că-i un nume de floare! Cum mai străluceşte! Cantor nu-i stricat, nu?

- Fii liniştit. E-n stare foarte bună. Degetul meu mic îmi spune că vă pregăteşte o nouă bandă desenată... Dar, ssst! e un secret... Richard îi dădu drumul copilului. Un bărbat tînăr se apropie, cu zîmbetul pe buze. Richard părea bucuros să-1 vadă. Făcu prezentările. Tînărul era Log, al doilea fiu al lui Matho. şeful satului, iar Kassim era al treilea. în mai puţin de trei ani, Log putea deveni un medic bun.

- într-adevăr... Wazi!

Robotul era înconjurat de o grămadă de copii. Săreau pe el scoţînd mici strigăte, îl mîngîiau, se agitau bucuroşi, pentru a-şi

vedea reflexia alunecînd pe oglinda carcasei. Cînd unul dintre ei vru să-şi graveze numele pe pulpa de metal, Wazi ridică tonul. Apoi bătu din palme şi le ceru să-şi aducă temele. Grămada se risipi. Wazi reveni lîngă stăpînul său, luînd în trecere o valiză.

Valiza conţinea teancuri de cărţi.

-Sînt mai mult romane, explică Richard, dar o să găseşti şi patru sau cinci cărţi bune de medicină. Te previn că sînt mai dificile... Ah! am adus şi două casete video. Bateriile videocasetofonului tău mai merg?

- Nici-o problemă, răspunse Log. în timp ce reflectam, am cules toate ierburile pe care mi le-ai cerut.

- Perfect. Începînd cu această seară, Ofdac se va pune pe treabă, şi în mai puţin de o lună...

Cei doi bărbaţi se îndepărtară. Sub un tei, Wazi începuse să corecteze temele copiilor, aşezaţi cuminte pe iarbă. Femeile adulte îşi relu'au munca: vase, ţesături, bucătărie. Tinerii lipseau. Jessica îşi aminti că aceştia munceau în afara satului. Ea rămase o clipă nemişcată lîngă vedetă. Apoi. cu privirea în jos. cu mîinile la spate făcu cîţiva paşi lovind cu piciorul pietricelele.

- Hei!

Se întoarse. Richard venea spre ea.

-Mă numesc Jessica, îi spuse ea. "Hei" e în mod sigur altcineva.

-Ascultaţi-mă. n-am chef să mă enervez. îmi pare rău că nu vă pot prezenta lui Matho. E bolnav, la pat. Cred că l-ar supăra... ca un oaspete să-1 vadă în starea asta. Înţelegeţi? De altfel am şi multă treabă. Trebuie să consult mai multe persoane, să fac injecţii, să împart medicamente. Dacă vreţi, puteţi să vizitaţi satul. Nabişii sînt foarte primitori. Dar, vă rog să umblaţi cu discreţie.

-Sînt numai în trecere, îi răspunse ea sec.

Nu-i răspunse la provocare.

-Dar mai ales să nu mergeţi în pădure. îi recomandă. Este periculos.

-De ce? Întîlneşti bădărani?

Ridică din umeri şi o părăsi.

Puţin mai tîrziu, cu respiraţia tăiată de alergare, Jessica ajunse în pădure. Se sprijini cu spatele de trunchiul unui copac şi izbucni în rîs. Bietul Richard... în curînd îi va mărturisi

escapada, şi el îşi va relua vocea gravă de învăţător ca s-o certe... Era drăguţ Richard. dar avea nişte .prejudecăţi şi nişte reţineri!... Oh!*dar ea n-o să se rătăcească. înainta în linie dreaptă, rupea crenguţe din loc în loc şi însemna cruci pe pămînt pentru a-şi marca drumul... Şi-n fond, cu ce greşea? Paşii o purtaseră în faţa unei porţi larg deschise. Iar pe o poartă deschisă se intră. Văzuse pădurea. Vîntul îi adusese în nări aromele ei. clorofilă, miere, mentă, vapori degajaţi de ierburi încintate de soare şi o mulţime de arome pe care nu putea să le Identifice. Mergea cu nările fremătînd. Păsările cîntau fără încetare. O veveriţă traversă dintr-un salt o pînză de lumină şi dispăru. La treizeci de metri, poteca făcea o cotitură. Oare

către ce mistere conducea? Ce poate fi mai interesant ca o cărare întortocheată?... Aruncă o privire peste umăr. Nimeni.

Cînd ajunse în vîrful unei pante mici, descoperi un lac. Copacii îi umbreau marginile. Apa se adunase de la o cascadă. Soarele era atît de arzător şi apa atît de limpede, încît pe Jessica o cuprinse dorinţa de a se răcori. Se apropie de mal, îngenunche în iarbă şi întinse mîinile către apă. Chiar în momentul în care începu să bea cuprinsă de satisfacţie, un urlet formidabil izbucni în spatele el. Se-n- toarse dintr-o dată şi vederea i se opri pe botul enorm al unei fiare cu ochi galbeni, cu colţi înspăimîntători. Apoi urmă izbitura animalului în pieptul ei. se prăvăli, se scufundă, simţi că se sufocă şi avu certitudinea înspăimîntătoare că i s-a rupt ceva.

... Nu putea să-şi dea seama cum ieşise din lac. Realiză că era întinsă pe burtă în iarbă, şiroind de apă, buimăcită, cu gust de sînge în gură. şi o tuse care-i răscolea violent pieptul. Picioarele îi atîrnau încă în apă. dar cu mîinile era atît de puternic agăţată de pămînt încît îi tremurau de efort şi o dureau.

Cîteva clipe lungi căută să-şi tragă sufletul, plîngînd de furie, vlăguită, speriată. La cîţiva metri în spatele ei, fiara plutea în vîrtejul cascaffiei, colorînd apa cu sînge. Din cînd în cînd gemea ascuţit, se încorda şi clămpănea din fălci ca să muşte suliţa care o străpunsese. Jessica începea să înţeleagă, in clipa asta ar fi fost moartă dacă cineva... Scrută împrejurimile dar nu văzu nimic. Emoţia era atît de puternică încă. încît simţi nevoia să ţină arma în mină. Şi, cu degetul înţepenit pe trăgaci, îl zări...

Apăruse din spatele unui copac. îl vedea rău pentru că stătea în umbră, dar era un nabiş. Avea armele în mîini, la fel ca cele pe care le văzuse cînd traversase satul, un cuţit cu lama lată şi două suliţe. După o clipă ieşi din

umbră şi înaintă. Instinctiv, Jessica îndreptă ţeava dezin-tegratorului în direcţia lui. El se opri în loc şi, cum înţelesese că tînăra se afla încă sub imperiul spaimei, aşteptă liniştit. Mîna Jessicăi se lăsă în jos şi-şi puse arma la locul ei. Apoi, se ridică încet şi înaintă spre bărbat.

Trupul ud al tînărului scînteia în soare. Astfel împodobit, părea o zeitate a apelor. Cel puţin asta-i spuse Jessica. Normal că-i şi mulţumi, după care îl bombardă cu întrebări. De ce se aruncase în apă ca să scoată animalul? Ce vroia să facă cu el? Constatase plină de admiraţie că fiara fusese stăpunsă dintr-o parte în alta, astfel că tînărul îşi scoase suliţa trăgînd-o de vîrf şi nu de coadă. Nu se zgîrcise cu felicitările, cu atît mai mult cu cît ţinta trebuie să fi fost atinsă cînd era în săritură. Era o lovitură norocoasă, sau o lovitură de maestru?... Tînărul vorbea puţin. Se apucă de lucru. Cu ajutorul unei liane, căreia îi încercase mai întîi rezistenţa zmucind de ea de cîteva ori. legase o labă a animalului de o ramură joasă. Apoi îi tăiase gîtul şi acum îl jupuia cu minuţiozitate, începînd cu laba legată... Cu capul aplecat pe-o parte, răsucindu-şi părul pentru a stoarce apa, Jessica urmărea cu interes operaţia.

- Eu mă numesc Jessica? Dar tu?
- Eu sînt Rahoni. Tatăl meu este Matho, şeful satului. Atunci cînd va muri îi voi lua locul.

Vorbea ponderat. Era înalt şi bine făcut. Atunci cînd. din timp în timp, trăgea smucind de blana animalului, muşchii braţelor şi ai torsului ţîşneau pe sub pielea negricioasă şi-i dezvăluiau arhitectura puternică a trupului.

- Ce animal e ăsta?
- Galac. Aşa îi spunem noi. Pe planeta noastră...
- Poţi continua, Richard mi-a povestit totul.

Faţa lui se întunecă. Oare din cauza numelui lui Ri- chard?... Totuşi continuă să vorbească.

- Pe planeta noastră galacii erau numeroşi. Aceste animale le seamănă. Le vînăm şi le păstrăm pieile pentru haine. Uneori le

mai şi mîncăm. Sînt foarte rele. Iarna, cînd sînt înfometate, se apropie de sat. Atunci încuiem uşile şi femeile n-au voie să iasă. De fapt, femeile nu ies niciodată singure. Cînd bărbatul comandă, femeia i se supune.

Ea-1 privi şi înţelese fără greutate că remarca îi era adresată. îl veni să rîdă dar se abţinu.

-Eu nu sînt o femeie care aparţine poporului tău, îi spuse ea cu simplitate. Eu nu sînt supusă. Vezi cicatricea asta?... Cînd eram mică, un bărbat care nu-mi plăcea a vrut să mă aibă. Ar fl trebuit să mă supun la comanda lui?... E adîncă, nu-i aşa? Poţi s-o pipăi.

îi luă mîna şi i-o duse la obraz. Pentru o clipă, el îşi încordă braţul şi, fără îndoială, ca să se asigure că nu putea fi luat prin surprindere, aruncă priviri neliniştite în jurul său. încetul cu-ncetul braţul i se destinse. Jessica îi zîmbea, şi se tulbură. îşi lăsa mîna condusă, şi cu vîrful degetelor înroşite de sîngele galacului, mîngîie pentru o clipă obrazul Jessicăi.

-Pe planeta noastră, spuse eliberîndu-şi brusc mîna, bărbatul de care vorbeşti ar fi fost legat la stîlp, iar femeile i-ar fi mutilat corpul ore-n şir înainte de a-1 ucide cu săgeţi. Ar fi fost o mare petrecere. Bărbatul comandă, dar femeia e sacră.

- Mi-ar face plăcere să-ţi fac un dar.
- Obiceiul nu permite.
- Mi-ai salvat viaţa, aşa că-i firesc.
- O femeie nu face daruri unui bărbat.

-Ei bine, imaginează-ţi că nu sînt femeie, ci un războinic. Aşa se poate?

Corpul galacului se întorcea în jurul lui însuşi încetişor.

împuţinat, asaltat de muşte. Rahoni, îngenuncheat pe malul lacului, îşi spăla cu atenţie mîinile. Jessica se apropie de el şi îngenunche. Ţinea dezintegratorul în palmă. - Nu ţi-ai dori asta?

Richard strivea cu piciorul a doua ţigară cînd se arătară Jessica şi Rahoni. Nu fu surprins să-i vadă împreună. Una dintre bolnavele sale, care trăia aproape de poarta de nord, îl înştiinţase că Jessica părăsise satul, iar Rahoni îi luase urma. în primele minute de aşteptare se întrebase cum o va primi pe tînără. Cu 0 furie fără echivoc? Nu fusese ea neascultătoare depăşind incinta satului? Nu-1 făcuse să piardă o jumătate de oră din timpul său care era foarte preţios? Sau cu o indiferenţă

răutăcioasă, ca să-i arate cît de puţin conta, ca un fir de nisip în deşert, ca o picătură de apă în mare, ca un electron rătăcitor prin infinitul universului? Apoi îşi spusese că aceste gînduri nu-i făceau cinste. îşi impusese să se gîndească la altceva, la copiii nabişilor, Ta cîmpurile de grîu care se cocea, la marea vindecată, la Terra care într-o zi îşi va relua locul în corul planetelor vii, la Log şi, mai ales, la Matho. Cînd o zări pe Jessica, aceasta nu-1 mai preocupa. Se instală la comenzile vedetei şi-i dădu dispoziţii lui Wazi. Apoi aşteptă, lovind uşor volanul cu vîrful degetelor. în acest timp remarcă cît de bucuroasă părea Jessica alături de Rahoni. Era udă, iar hainele i se lipeau de trup. Toată lumea o privea. Richard[N] observă că Rahoni avea în jurul mijlocului pielea proaspăt jupuită a unui galac, iar în bandulieră centironul lat al Jessicăi şi dezintegratorul. Pînă-n ultima clipă crezu că Rahoni se oferise să-i ducă arma, care, fără îndoială, era destul de grea... Dar tinerii se despărţiră, şi Rahoni păstră arma asupra lui. în vreme ce Jessica se îndrepta spre

vedetă, Rahoni se văzu înconjurat de o ceată de copii curioşi pe care-i respinse fără menajamente.

- Începînd de mîine o să cercetez camera de combustie a navei dumneavoastră. Am o anumită cantitate de uraniu. Cu puţin noroc o să vă reluaţi călătoria în cîteva zile. N-am idee cît timp vă trebuie ca să ajungeţi la o planetă ospitalieră, dar asta-i treaba dumneavoastră.

Ea dădu din cap şi zîmbi.

- Eşti foarte drăguţ că te interesezi de soarta mea, dar să ştii că nu sînt aşa de grăbită să-mi reiau drumul. Sînt oameni simpatici pe această Terra. De exemplu, tu. Sper că nu m-ai aşteptat prea mult.

- Ţin foarte mult să vă reluaţi călătoria cît mai curînd posibil. Nu sînt genul de "om care pune.beţe-n roate", dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Pe de altă parte, este bine cunoscut că cine fură azi un ou, mîine va fura un bou...

- Tot îţi mai baţi joc de mine? Credeam că ne-am împrietenit. De ce nu-mi spui "tu"?

Părea atît de neplăcut surprinsă de tonul lui Richard, încît el îi aruncă o privire în retroecran. Dar încă o dată îi fu imposibil să-

şi facă o părere clară văzîndu-i faţa. De fapt, cum era?: sinceră, sensibilă, pură?

- Ce-aveţi pe obraz? Sîngeraţi?

îşi duse imediat mîna la faţă şi apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit, îi răspunse:

- N-am nimic. E sîngele unui galac.
- Aţi fost atacată! Şi, totuşi, vă prevenisem!

-Nu merită să te înfurii din nou, pentru că nu sînt rănită! Rahoni a fost acolo şi m-a salvat.

- I-aţi dat arma dumneavoastră...
- Şi ce dacă?

- Şi nimic... Vorbiţi-mi despre oul lui... Cum îi spuneţi?
- Zeltar.
- E o piatră preţioasă, nu?

Ideea o făcu să zîmbească.

- Nu sînt o hoaţă, îi spuse. Sau. mă rog. foarte puţin... Vreau să spun că jucărelele nu mă atrag. Vezi vreun colier la gîtul meu? Vreun inel la deget?... Nu! Oul lui Zeltar e cu totul altceva. Tu, care eşti un savant, bănuiesc că l-ai numi o maşină. într-un fel, e o maşină. Dar e c^a mai extraordinară maşină pe care ţi-ai putea-o închipui. De altfel o să poţi să-ţi dai seama. Oul este pe nava mea.
- "Zeltar" este numele inventatorului?

Ei îi veni să rîdă.

- Este numele regelui nostru.

-'Poporul vostru şi-a ales un rege!

- S-ar zice că te surprinde. Am promis că îţi voi povesti totul, şi o să mă ţin de cuvînt. Sper că n-o să te superi pe mine...

Societatea de pe Genetyllis se remarcă prin simplitatea structurilor. Cu mici modificări, ele le reproduc pe cele ale Timpurilor Vechi. Exista Zeltar. înalta Societate şi Pleava, aşa cum erau Ludovic, Curtea şi Ceilalţi.

Zeltar este regele. Domneşte de opt secole. Desigur că în această perioadă a folosit mai multe corpuri perisabile pentru a-şi încarna perenitatea, dar exceptînd aceste avataruri, el rămîne Unicul, începutul şi Sfîrşitul, Trimisul lui Dumnezeu şi înlocuitorul acestuia, posesorul unic al Oului, care-şi manifesta omnipotenţa. De fapt. stăpîn incontestabil, conducînd după bunul lui plac.

înalta Societare se învîrtea în jurul lui Zeltar. Cvasi-In-

finit după Infinit, complicea Absolutului, posedează, exploatează, profită prin toţi porii.

Şi mai este Pleava, căreia nu-i rămîne decît munca, umilinţa şi teama.

- în acea vreme aveam doisprezece ani. Eram tot ce poate fi mai jos în Pleavă. Pentru a putea trăi, munceam într-un han. Dar într-un han de lux. Uneori, membri ai înaltei Societăţi veneau să se distreze. Erau şi mulţi militari în uniformă. Erau tineri care vorbeau tare, care rîdeau în hohote pipăind chelneriţele şl care-şi aruncau paharele peste umăr după ce băuseră vîrtos. Erau şi cupluri de oameni mai în vîrstă. Cînd îi vedeam eram fericită. Mă gîndeam la părinţii mei pe care nu i-am cunoscut niciodată. Poate că această doamnă elegantă, acest domn atît de distins erau tocmai ei. Se făceau că nu ştiu nimic în timp ce-i serveam, era un joc, doreau să-mi facă o surpriză, dar imediat după aceea vor veni să mă caute la bucătărie, mama mă va strînge la piept plîngînd, tata îmi va mîngîia părul. Necazul era că toate micuţele mele tovarăşe visau acelaşi lucru. Cînd un vis este visul tuturor, înseamnă că n-are nici-o şansă să se realizeze, nu-i aşa? în sfîrşit, vreau să spun că n-a durat atît de mult ca pînă la urmă să le dau crezare patronilor: proveneam dintr-un conglomerat de celule pe care savanţii le prelevaseră din corpurile celor supuşi la suplicii, pe care-1 făcuseră să crească în laborator şi-i dăduseră drumul în natură ca să se distreze, ca să vadă ce-ar putea ieşi. "Sămînţa rea, pe care eşti prea bun dac-o laşi să crească!" zicea hangiul.

într-o seară, un Comandant cu patru stele m-a urmat în bucătărie. Hangiul a intrat iti spatele Iui. Era roşu la faţă. Le-a făcut repede semn, şi toţi ajutorii de bucătar s-au retras. Comandantul şi "cu mine am rămas singuri. I-am zîmbit pentru că-1 cunoşteam, venea adesea la han şi întotdeauna eu îl serveam. La rîndul său mi-a zîmbit şi el
52
şi s-a apropiat. Mi-a vorbit cu o voce ciudată... "Micuţa mea fetiţă..." Mi-au dat lacrimile. Visul meu, îţi aminteşti?... S-a apropiat mai mult. Am încetat să mai zîmbesc şi m-am dat înapoi. "Nu-ţi fie teamă... Nu-ţi vreau răul, micuţo"... S-a agăţat de o masă şi a înjurat. Acum era atît de aproape că-i simţeam respiraţia pe faţă. Trebuie să fi băut mult. Ochii îi străluceau şi îi

ţinea cu greu deschişi. Mi-a pus mîna pe piept. Un cuţit zăcea într-o chiuvetă. Fusese folosit pentru tăiatul unei prăjituri. E caraghios că-mi amintesc asta. Şi, totuşi, dac-ar fi fost să mor în acea clipă, asta ar fi fost ultima imagine: urmele de dulceaţă de pe lama unui cuţit de bucătărie... L-am înjunghiat pe comandant în clipa în care urma să mă îmbrăţişeze. înainte de-a se prăbuşi urlînd. mi-a sfîşiat faţa cu toată puterea. N-o să-i uit niciodată privirea din acea clipă. Unghiile sale mi-au făcut o cicatrice, care-mi place mult. E mai puţin stînjenitor decît un nod la batistă, şi ţine mai mult...

Săptămîni întregi nu s-a vorbit decît de mine. întotdeauna de rău, desigur. Chiar şi Pleava m-a sfîşiat cu dinţii. O trădasem. Aruncasem, prin crima mea, dezonoarea asupra fiecărui membru al său. Nu mai eram demnă să fac parte din ea..-. Procesul a fost preluat în întregul Genetyllis. "Numai mirosul sîngelui vă va lipsi, a spus Judecătorul, ca să vă daţi seama în întregime de asprimea cu care o vom pedepsi! Departe de noi gîndul de a intenta proces unei clase sociale, căci nu aparţine nici măcar clasei de jos, iar Pleava, prin poziţia ei, este de neînlocuit!" A fost aplaudat. Pentru a mă descrie, a folosit cuvinte complicate pe care nu le-am reţinut. Totuşi. într-un moment de furie maximă m-a tratat ca vierme. Cuvîntul ăsta l-am reţinut, desigur, pentru că şi patronul meu îmi spunea aşa de douăzeci de ori pe zi. De altfel, patronul meu a venit să depună mărturie. A făcut depoziţia pe care se aşteptau s-o facă.

Eram obraznică şi neascultătoare, hoaţă, aveam viciul

în sînge. Nimănui nu i-a fost greu să creadă. Şi cum nici-o clipă în timpul procesului n-am plîns, n-am manifestat nici-o umbră de remuşcare şi n-am încercat să-mi motivez gestul, vina mea era subînţeleasă.

Rămînea să mi se hotărască pedeapsa, care urma să fie exemplară. Unii au vorbit de camera de Dezmembrare. Acolo existau cleşti, aparate de tortură, lanţuri. S-a vorbit de asemenea de tubul de antimaterie. E mai curat. Dispariţia mea ar fi fost instantanee. Judecătorul.a zis că nu trebuiau să se lase conduşi de ură. Avînd în vedere vîrsta mea fragedă, a propus să mi se dea o şansă. Treizeci de ani de muncă forţată pe Dory. planeta-ocnă, i se părea o pedeapsă rezonabilă. Mai întîi se

gîndise numai la douăzeci de ani, dar, dată fiind vîrsta mea, gîndea că puteam face, fără probleme, treizeci.

în clipa în care lumea se ridica să aplaude, în sală lumina a început să slăbească... Uşa de onoare s-a deschis. O voce a cerut linişte. Şi, în perimetrul unei puternice flăcări albăstrui, escortat de arhandroizi, a apărut Zeltar. Stupefacţia a fost atît de mare încît toată lumea a căzut în genunchi. Eu de asemenea. Nu mă mal ţineau picioarele. Zeltar a făcut cîţiva paşi spre mine. Mi-am lăsat capul în jos. Pe podea era o figură geometrică foarte complicată, cu cercuri, cu pătrate, cu stele. Am început să număr stelele. Trebuia ca mintea să se agaţe de ceva, într-atît eram de înspăimîntată. Zeltar s-a oprit. I-am ghicit albeaţa robei la limita privirii mele. A făcut un ultim pas. Nu mai puteam să număr stelele. Am crezut că venise să execute sentinţa cu propria-i mînă. Mi-am strîns pumnii şi-am închis ochii.

M-a ridicat de jos. Zeltar s-a aplecat deasupra mea, în faţa tuturor, pentru a mă ridica. Nu-1 văzusem niciodată de-adevăratelea. Era foarte bătrîn. Asta m-a frapat mai întîi, pielea ridată şi părul alb. Cu 1111 deget îmi susţinea bărbia. Cred că privirea i-a întîrziat pe rana de pe obraz.

Ochii săi cenuşii mi s-au părut extrem de severi. S-a întors şi a făcut un semn arhandroizilor. Flacăra albastră s-a refăcut atît de brusc în jurul nostru încît am ţipat. Mi-a spus să nu-mi fie teamă şi mi-a zîmbit. Am părăsit sala împreună. Eu îl ţineam de mînă.

Şi astfel am devenit soţia lui Zeltar. Soţia sa, da, i-am fost cu adevărat soţie, amantă, fiică... La început a dispus să se facă cercetări pentru a-mi fi găsiţi părinţii, dar nu s-a aflat niciodată nimic. Eram o puştoaică. îşi petrecea ore întregi privindu-mă cum mă jucam cu păpuşile. îi zîmbeam. Era bun cu mine şi nu-mi era teamă. Mă lua cu el peste tot. Cînd mă prezenta prietenilor săi mă numea fiica sa. Ce mîndră eram... Orice capriciu aveam, mi-1 satisfăcea imediat. Şi aveam multe capricii. Abia acum mă bucuram de copilărie. Eram fericită cu el. în mod sigur.

Dar, crescînd, am început să nu mă mai simt în largul meu. într-o zi am aflat că judecătorul şi hangiul care mă împovăraseră cu toate vinile dispăruseră. Zeltar... Zeltar ordonase să nu se mai pomenească niciodată de ei: Mi s-a părut îngrozitor. într-un fel, ar fi trebuit să fiu mîndră. Dar mi s-a părut îngrozitor să aflu

că Zeltar era ca un zeu, că putea să salveze sau să condamne vieţi oricînd o dorea.

Altă dată, cînd exersam într-un stand de tir împreună cu tineri din înalta Societate, m-a felicitat în faţa tuturor. Apoi m-a luat deoparte şi, glumind numai pe jumătate, m-a întrebat de ce nu mă mai jucam cu păpuşile. I-am răspuns rîzînd că crescusem, că aveam şaptesprezece ani. M-a măsurat din ochi într-un fel ciudat. I-a privit şi pe ceilalţi tineri înainte de-a pleca. în aceeaşi seară mi-am reluat păpuşile crezînd. desigur, că-i fac plăcere... Dar totul era atît de fals... A înnebunit de furie cînd m-a văzut. A strigat că eram proastă, că nu făceam doi bani, că aveam Pleava în sînge... Eram cît pe ce să izbucnesc în plîns, eu care nu plîng niciodată. Şi-a dat seama că nu-i înţelegeam furia şi

s-a calmat. S-a scuzat spunînd că era foarte obosit. Comploturi în colonii, răscoale... Pe scurt... Din acea seară am reţinut că, dintr-un cuvînt al lui Zeltar, puteam să ajung iar la Pleavă, ba poate chiar mai rău... Ce se întîmplase cu femeile, pe care Zeltar le cunoscuse înaintea mea? Se vorbea de o casă a singurătăţii, unde soţiile repudiate sînt închise pînă la sfirşitul zilelor...

Pe Mark l-am întîlnit anul trecut. Era comandantul lui Zeltarex, deci un personaj destul de important. Mi-a plăcut, în ciuda vîrstei sale. Comparat cu Zeltar, era tînăr... Era încîntător, vesel, scria poeme. După versiunea oficială, predecesorul său la bordul lui Zeltarex pierise în misiune, în realitate, fusese aruncat în închisoare din ordinul lui Zeltar, şi Mark ştia lucrul asta. Ne-am descoperit un cîmp comun: teama. Ne întîlneam pe-ascuns. Furtul lui Zeltarex şi al Oului l-am pus la cale împreună. Bietul Mark...

După care tăcu. Cu capul rezemat de sticla hubloului, cu braţele strînse la piept ca şi cum i-ar fi fost frig, rămase gînditoare privind norii. Richard nu îndrăzni s-o deranjeze. Dar întrebările i se învălmăşeau în cap, indignarea îi umpluse inima. Putea să existe cu adevărat această societate inumană, care umilea şi condamna la moarte fetiţele de doisprezece ani? Exista cu adevărat acest Zeltar, acest emul al lui Moloh, acest semizeu care o salvase pe Jessica doar pentru a profita de ea, şi care ucidea după bunul plac?... Pe Occident, un popor frăţesc ar fi primit copilul Jessica, l-ar fi educat, l-ar fi învăţat. Ar fi devenit

un exemplu de omenie. Cum era posibil să existe Genetyllis? Cum oare nişte fii ai Terrei decăzuseră în aşa hal?

-Ce s-a întîmplat pe navă? o întrebă într-un tîrziu. Vorbeaţi de Mark...

- Da... Intenţionam să ajungem pe Dory. Este refugiul tuturor celor care scapă de pe Genetyllis. Dory s-a revoltat acum patru ani. La început. Mark a fost de acord. M-am

încredinţat lui în ceea ce priveşte conducerea navei. Era un pilot bun. S-au scurs săptămîni. Mark a început să devină iritabil, misterios. într-o zi, mi-a spus că doryenii n-or să poată avea niciodată încredere în noi. Eu eram soţia lui Zeltar, iar el un mare demnitar. Doryenii se vor debarasa de noi. Vor păstra nava şi Oul, dar drept pildă se vor debarasa de noi. Deci. trebuia să ne întoarcem. îi vom explica, iar Zeltar va înţelege. Eu ştiam bine că era prea tîrziu. Mark s-a înfuriat. Eu eram vinovată, îl vrăjisem. Şi-a îndreptat arma asupra mea şi a tras, dar nu m-a nimerit, iar eu, la rîndul meu. am tras şl eu...

-L-aţi ucis...

- Nu mă consider răspunzătoare de moartea lui. De mai multe zile mă aşteptam să izbucnească. Nu mai dormeam cu el. încuiam camera înainte de-a mă culca. în timpul zilei nu-i întorceam spatele niciodată. îmi reglasem arma pe forţa unu. Este forţa minimă. Dacă totul s-ar fi petrecut cu bine. Mark şi-ar fi pierdut cunoştinţa, ceea ce mi-ar fi permis să-1 dezarmez şi să-1 leg. Soarta a vrut ca, prăbu- şindu-se, să se izbească cu capul de marginea unei console. Şi aşa a murit. îmi pare rău că a murit, dar nu l-am omorît eu... Iată... Acum realizezi în ce pericol eşti?... Intr-o bună zi. genetyllienii mă vor regăsi. în ziua aceea nu-i va fi bine nimănui să-mi fie alături, îţi dai seama... Ţi-e teamă?

- Nu... în fond, de ce să-mi fie teamă?

- De mine, bineînţeles! Am o stea proastă. Port ghinion, înţelegi?

-Prostii.

- Oritum. nu te nelinişti. Adineauri glumeam: voi pleca imediat cînd vei dori...

-Ei. asta-i bună! Credeţi că am obiceiul să-mi alung oaspeţii? Vă interzic să plecaţi! •

Apoi, adăugă cu o voce mai 'caldă:

- Aici eşti la tine acasă...

57

în penumbra albastră a nopţii, la douăzeci de paşi în faţa intrării. Oul palpita, roz, viu, surprinzător... - Alfa şi Omega întregii vieţi, te salut. Richard tresări. Oare glumea?... Printr-un acces de pudoare neprevăzut, Jessica tocmai îşi închisese cămaşa. O patimă ciudată îi aprinsese ochii. Richard nu mai ştia ce să creadă.

Obiectul era înalt de aproximativ patru metri. Sticla din care fusese turnat... Dar oare era sticlă? Şi dacă da, sticlă obişnuită?... Oul ăsta nu fusese oare sfinţit prin vreo crimă înspăimîntătoare? Jessica părea fermecată... Prin mintea lui Richard trecură imagini extravagante, flăcări de torţe şi de ruguri, dansuri sălbatice, strigăte, transe, şl, deodată, acest piept străpuns de un preot cu o lovitură de cuţit, inima pe care o smulge şi pe care o oferă. încă bătînd, zeităţii... Dale alunecoase de sînge. incantaţii şi rugăciuni, omenire în genunchi, mistificare, fanatism...

îl cuprinse dorinţa să se repeadă asupra Jessicăi, să o prindă de umeri şi s-o scuture, ca vrăjitoria să înceteze... Ea îl privi în acest moment, îi surîse, şi atunci o recunoscu.

Ea începu să înainteze şi el o urmă. Mergînd, treziră arome emanate de tapiserii şi de flori, şi făcură şi ţîşnească scîntei din blănurile electrizate întinse pe jos. Cîteodată se auzea cîte-un vaiet, iar Richard întorcea capul. Atunci. Jessica îl trăgea de mînă şi-i arăta, fără să spună nimic, o fiară din sticlă sau din metal, o statuie sau un arbust care se mişcau... Ajunseră în faţa Oului. în interior se găseau două fotolii cu spătare mov punctate cu aur, cu rezemătoa- rele terminate sub formă de gheare. Deasupra fiecăruia era cîte o cască. O consolă, la îndemîna fiecăruia din ocupanţi, permitea accesul la aparate sofisticate. Oul era aşezat pe un piedestal de marmură, paralelipipedic... Richard repfetă mental ultimul cuvînt, despărţind silabele una cîte una, aşa ţum s-ar pronunţa o formulă de exor

58

cism. De fapt, nu făcea altceva decît să raţioneze lucid pentru a încerca să străpungă chiar miezul Misterului, spre fala şi în folosul său... Putea foarte bine să-i arunce praf în ochi Jessicăi, pentru Ou, căci putea foarte bine să-şi dea aere de deţinător al

pietrei filozofale - nu era nici mai mult, nici mai puţin decît o maşină care putea fi studiată...

- Vrei să-1 încerci?

Dădu din umeri. Maşini de acest fel inundau sălile de distracţie de pe Occident. într-o zi, din curiozitate, încercase şi el una. Doi bănuţi, un jet parfumat de vapori... şi se scufundase într-o altă lume. Drum liber fantasmelor, un al şaptelea cer din carton presat, a treizeci şi şasea zonă a unui.eden, femei oferite obscen, sfîşiere... Ieşise uşurat ca după o noapte de dragoste, dar scîrbit, umilit...

- Aş vrea să ştiu mai întîi la ce se.rveşte această maşinărie.

- Taci. Nu trebuie să vorbeşti aşa. Este Oul lui Zeltar... Ai încredere în mine?...

O privi, şi atunci îşi dădu seama că îl ţinea de mînă. Nu-şi amintea de cînd. Era atît de aproape de el încît îi simţea mirosul părului ud. Întrucît îşi încheiase cămaşa, sînii îi fuseseră strînşi şl fu tulburat de plinătate^ lor, şi-i făcea plăcere această tulburare. Nu vru s-o lase să-şi retragă mîna. Nu, pentru nimic în lume... Se încredinţă dorinţei care-1 împingea spre ea şi, pentru a-i păstra mîna într-a sa, numai pentru asta, îi spuse că are încredere în ea. Ea zîmbi, şi trecu în faţa lui-ca să urce cele şapte trepte care duceau la idol, apoi îngenunche, continuînd să-1 ţină de mînă, încît trebui să se aplece ca ea sa poată să facă această mişcare, şi apăsă un buton de pe piedestal. Se auzi un şuierat, pulsaţia roz se intensifică şi Oul se deschise...

59

- Ştii ce ţi s-a întîmplat?

îşi duse mîna la frunte cu mare încetineală, ca şi cum s-ar fi temut să nu declanşeze o durere fulgerătoare. Era întins pe o canapea, şi, aşezată lîngă el, Jessica îi cerceta faţa.

- Mă doare capul. Sînt obosit...

- Senzaţiile acestea vor dispare în curînd.

- Am căzut?

Cu un gest foarte tandru îl mîngîie pe păr.

- Nu... Nu-ţi aminteşti? Am intrat în Ou. Ne-am aşezat...

Se aşezaseră. Jessica îl ţinuse de mînă pînă în ultima clipă. îşi aminti totul. Jessica apăsase nişte butoane, şi Oul se închisese, iar căştile li se ajustaseră pe cap. Apoi, nişte chingi ţîşniseră de sub rezemători atît de brusc, încît RIchard, văzîndu-

şi mîinile şi picioarele legate, se simţise cuprins de o spaimă fără margini. Se zbătuse şi strigase cu toată puterea. De ce Jessica îi vroia răul? Dar Jessica era şi ea alături de el, legată şi ea la fel, şi îi vorbea cu «blîndeţe. "Stai liniştit. Nu-ţi fie teamă..." în scurt timp o ceaţă parfumată umplu capsula. îşi simţise corpul cum se moleşeşte, iar pleoapele îi deveniră ca de plumb. Undeva, foarte departe, se mai auzea vocea Jessicăi...

- Ai dormit opt ore şi ai cîştigat trei zile de viaţă.

Cu ajutorul tinerei se ridică, apoi se frecă la ochi şi îşi pipăi capul. Durerea începu să se risipească, şi totuşi...

- Eşti sigură că n-am căzut? întrebă el. Nu înţeleg nimic din ce povesteşti...

- Glumeşti, şi asta-i de bun augur, îi răspunse zîmbin- du-i. Ascultă-mă cu atenţie. Ştii că o perioadă de somn, să zicem de opt ore, cuprinde mai multe cicluri, fiecare constituit dintr-o succesiune de stadii diferite. Da?

- Da.

- Ei bine. Oul, printr-o acţiune adaptată latinele puncte diverse ale creierului, accelerează fiecare ciclu în proporţii

extraordinare, dar respectîndu-le succesiunea. Astfel, în loc ca un ciclu să dureze o oră şi jumătate, durează numai un minut. Pentru tine rezultatul este acelaşi. Pe scurt, pe durata a zece minute dormi cît în opt ore. Ai şi visat chiar. Poate despre mine... Mi-ai strigat numele înainte de a adormi...

- Şi cele trei zile de viaţă?

- E simplu. Ai simţit parfumul şi poate ai văzut şi fulgerele. Mai erau şi nişte raze care ieşeau de sub cască. Toate aceste mijloace conjugate încetinesc procesul de îmbătrînire al celulelor cu mai multe zile. Din acest motiv ţi-am spus că ţi-ai adăugat încă trei zile de viaţă. Aceasta-i cifra la care au ajuns savanţii noştri comparînd longevitatea Zeltarilor cu a celorlalţi genetyllieni.

- De ce longevitatea Zeltarilor?

- Pentru că sînt singurii care utilizează această maşină. Mă rog, se corectă ea, erau singurii. Acum, Oul este al meu... Desigur, o să ţi-1 împrumut oricînd vei dori... Acum înţelegi în ce constă puterea lui Zeltar? Speranţa sa de viaţă se măsoară în secole. Este aproape un zeu...

Richard se ridică şi, scărpinîndu-se în cap, înaintă spre Ou. Nu exista nici-o îndoială că acum cîteva clipe fusese înăuntru. Dar era acesta un argument pentru a cla crezare celor spuse de Jessica? Pe de altă parte, extravaganţa celor tocmai auzite te făcea s-o crezi. Nu inventezi uşor astfel de lucruri... Se întoarse. întinsă pe canapea, cu o mînă pe cap şi cu cealaltă pe piept, tînăra privea tavanul înstelat al sălii. Se aşeză lîngă ea.

- De ce savanţii voştri n-au creat Oul în serie? întreaga populaţie de pe Genetyllis ar fi putut beneficia de...
- Vorbeşti prostii, i-o tăie Jessica. Dacă ar fi fost mii de Ou...
- De Ouă.

61

- Păi. da, e pluralul. Continuă.
- Nu mă iei în serios...
- Ba da. De altfel, ghicesc ce-o să spui. Dacă ar fi fost mii de Oyă, acela al lui Zeltar ar fi devenit nesemnificativ, în plan material, pluralul nu multiplică valoarea singularului, ci o împarte. Aşa e?
- Te complici, dar cred că ai înţeles...
- Şi altceva. îmi vorbeşti.întotdeauna de Zeltar, Zeltar... Totuşi, de opt secole or fi fost vreo cîţiva...

Desigur. Cînd nu exista Oul. domneau în medie zece sau doisprezece ani, dar, de la naşterea Oului, numai trei Zeltari s-au urcat pe tron. Actualul, ex-soţul meu, este al treilea din această serie... Imediat după ce un Zeltar devine rege, stabileşte o listă de cinci succesori, clasaţi în ordinea preferinţei. Desigur că nimeni, nici chiar cei interesaţi, nu cunosc această listă. Numele sînt gravate pe Masa Eternităţii. în afară de Zeltar, numai arhandroizii le cunosc. Cînd dispare un postulant. se adaugă un alt nume listei. în şapte secole, adică de cînd există Oul, au fost şterse sute de nume. Nimeni nu poate trăi atît de mult ca Zeltar...

- Dar copiii lui Zeltar... ,
- Copiii lui Zeltar! Zeltar n-are copii. Oul nu se împarte. Este Absolutul. Dacă Zeltar ar avea copii, n-ar avea dreptul să'i lase să-1 folosească, astfel că i-ar vedea murind unul' după altul. Nu... De altfel, cînd trăieşti atît de mult n-ai nevoie de copii...
- Dar tu, tu ai mai folosit Oul şi înainte...
- Da. Datorită lui Zeltar, dar fără ştirea arhandroizilor, care sînt devotaţi trup şi suflet zeltarismului, mai mult decît lui

Zeltar. Dacă ar fi ştiut, ar fi făcut un scandal teribil... Nu am calculat, dar aşa cum mă vezi, trebuie c-am furat vreo douăzeci de luni naturii. De fapt, trupul meu nici n-are douăzeci de ani şi jumătate, dar ce zic eu, abia nouăsprezece ani. Un trup de puştoaică!

- Nici nu observasem, răspunse el zîmbind.
- O întrebare: iar îţi baţi joc de mine?

-Ssst! Era un compliment... Dar, de fapt, de ce este echipat Oul cu două fotolii dacă în principiu numai Zeltar îl poate folosi?

- Al doilea este pentru poporul genetyllian. E simbolic, desigur. De patru ori pe an, Zeltar îşi face baia de întinerire în public. Evenimentul este transmis pe toate ecranele regatului. în al doilea fotoliu este pus un\drapel cu unsprezece stele: una mare în centru pentru Genetyllis şi alte zece în jur pentru colonii. O mascaradă...
- în ce fel te-ai gîndit să redai Oul poporului tău?

Jessica rămase tăcută ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea. îl privea pe Richard cu un aer mirat.

- N-o să-mi spui, urmă Richard, că ai furat acest Ou numai pentru tine?
- Ba da! Pentru cine altcineva?
- Păi mi-ai spus că Pleava...
- Pleava! Cum ai vrea să i-1 dau? Acum nici nu mai pot să pun piciorul pe Genetyllis. Şi chiar dacă ar fi posibil, cum ar putea folosi la milioane de locuitori? Ţi-am mai spus: Absolutul nu se împarte!
- Ascultă-mă cu atenţie. O să studiez Oul ăsta. Sînt sigur că se poate fabrica în serie. Cînd Oul va fi proprietatea tuturor, nu va mai exista Zeltar şi nici tiranie...

Jessica se ridică şi, timp de cîteva minute, se plimbă în cerc prin încăpere. Richard îi ghicea cu uşurinţă gîndurile. înfruntase o mie de pericole ca să obţină Oul. -Nave genetyl- liene cutreierau spaţiul în căutarea ei. Acolo, în mod sigur, fusese condamnată la moarte... Şi iată că primul Venit îi spunea în chip serios: Oul nu este al tău. Oul este al tuturor... Şi, totuşi, avea un fond bun. Cum ar fi putut să uite mizeria pe care o îndurase în timpul copilăriei? în

aceeaşi clipă, pe Genetyllis, un comandant cu patru stele viola o altă micuţă Jessica...

Îl privi pe Richard.

- Ai dreptate... Dar eşti sigur că n-o să-1 distrugi?

Clătină, zîmbind, din cap.

- Sînt mîndru de tine.

- Amabil... O să ducem Oul la unithab. Aşa o să ne fie mai la îndemînă.

- Dar... N-o să reuşim niciodată să-1 deplasăm!

Pe iînără o amuza mult incredulitatea lui Richard.

- Păi, e mai uşor ca o pană. spuse ea zîmbind. Dacă aş vrea, ar juca într-un jet de apă. Aşteaptă...

Dispăru în spatele Oului. Cînd se întoarse. în partea din faţă a piedestalului se deschisese o nişă. Jessica apucă un tablou de comandă, care era adăpostit acolo, îi recomandă lui Richard să se retragă cîţiva paşi şi apăsă pe un buton. Oul îşi intensifică pulsaţiile roze şi, sub ochii uluiţi ai lui Richard, se ridică cu vreo cincizeci de centimetri.

- Şi acum, spuse Jessica. o să ne urmeze ca un căţeluş. Pentru el gravitaţia nu mai există. Savanţii noştri au despuiat materia de masă. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Zeltarex. E motivul pentru care se poate deplasa atît de repede...

Adăugă rîzînd:

-Vedeţi, domnule savant: cînd sînt lăsată să explic, explic.., Oh! era'să uit.,.

Îl părăsi pe Richard şi deschise o mobilă murală care conţinea tot felul de arme. Alese un dezintegrator şi îl băgă în toc.

- Vrei unul?

- Nu... Ai neapărat nevoie'de o armă ca să te simţi bine?

- De ce nu?... Trebuie să te poţi apăra. Fără armă mă simt ca dezbrăcată.

64

O privi din cap pînă-n picioare, fără să se ascundă, dar cu un zîmbet fermecător.

- Pe cinstea mea... de ce nu? spuse el.

- Da, de ce nu...

- Aş... aş vrea să-ţi spun că-mi cer scuze pentru toate răutăţile...

- Nu sînt ranchiunoasă. Du-mă acasă la tine...

Discul roşu al soarelui aluneca încet In spatele dealului. Rahoni îl ochi şi trase... Apoi îşi privi arma cu dragoste. Strălucea, îi încălzea mîna... După plecarea Jessicăi, Rahoni se înfundase în pădure. Dorea din tot sufletul să se întîlnească cu un monstru. Pentru a-şi îndulci aşteptarea, ochise tot ce mişca. Veveriţe şi păsări, ramurile mişcate de vînt, frunzele ce cădeau de pe crengi. Nu se arătase nici-un galac. Atunci, Rahoni trăsese, carbonizînd veveriţe, păsări, frunze, trimiţînd focul peste cuiburile şerpilor, pulverizînd pietre, jupuind scoarţa copacilor, despicînd drumul, lacul, norii, beat, furios, rege! Alerga. Striga numele Jessicăi, numele său şi pe cel al zeului Cam. Tufişurile îi sfîşiau picioarele. Sudoarea îi curgea pe frunte. în urma sa rămî- neau cadavre închircite de mici animale şl dîre de fum care se mişcau molatec în ultimele raze ale soarelui.

Cum tocmai omorîse soarele, se aşeză pe marginea lacului, gîfîind. Chiar acolo, la o lungime de braţ. stătuse alungită Jessica. închise ochii pentru a-şi aminti mai bine forma corpului ei... Femeia asta nu era ca toate femeile, nu era ca cele din tribul său, care toată ziua fac mîncare, cos, cîrpesc, îşi împletesc părul, flecăresc ca nişte coţofene, şi îşi lasă ochii în jos cînd sînt privite de un bărbat. Ea ştia cum să vorbească, ştia să te privească în faţă. Era ca un războinic şi. la rîndul său, recunoscuse războinicul pur-

65

sînge din Rahoni, bărbatul adevărat, şeful. I-ar Ti dat ea arma lui Sehiga, piticul chior, lui Furu care face poezii şi care noaptea, în coliba sa, se îmbracă în femeie? Nu, nici măcar lui Var-Tega, care aleargă la fel de repede cu căprioarele, nici lui Tunzi, care smulge copacii din rădăcină şl sparge pietre între dinţi. îl alesese pe Rahoni pentru că în el ghicise şeful şi războinicul. Şi pentru că ea însăşi era un războinic.

Şi, totuşi, era femeie. Cînd soarele îi usca trupul, îi simţise mirosul, pe care nu va putea să-1 uite. Iar mina ei moale şi caldă i-o atinsese pc a sa şi-i făcuse inima să bată mai repede.

Acum soarele dispăruse. Se dusese în ţara de Dincolo. Acolo se găseau alte pămînturi, alte fiinţe omeneşti. Ri- chard spunea contrariul, dar minţea. Richard vroia ca nabişii să fie sclavi. Ah! Să plece... Ea ar merge alături de el, şi întregul popor i-ar urma. Ar trăi din vînătoare şi pescuit, s-ar bate cu ceilalţi oameni şi i-ar

învinge. Să trăieşti cu arma în mînă!... Cu ca alături de tine... Dacă ar fi el Şerul...

Dar colibele astea înfipte în pămînt. cîmpurile astea cultivate, Richard cu cărţile şi behăiturile sale. toate ghiulelele astea legate de picioarele nabişilor, toate rădăcinile astea care le creşteau încetul cu încetul, şi Matho, bătrînul care încă mai era Şeful...

... Amacytalul este 1111 arbust frumos, ale cărui seminţe roşii incintă ochii copiilor. Dar micuţii nabişi ştiu că nu trebuie să te atingi de fructele amacytalulul, căci sînt moartea însăşi, îmbrăcată în straie de sărbătoare. Zeama lor este o otravă atît de puternică încît omoară 1111 galac în cîteva minute.

Un galac sau, tot atît dc bine, un om.

66

în aceeaşi seară Richard realiză ceea ce era evident. Pendula din sala de decontractare bătuse ora două şi un sfert, dar pînă atunci nu căscase niciodată, nici măcar o singură dată nu se întinsese să-i troznească oasele. Deci, Jessica spusese adevărul: datorită Oului îşi pusese de-o parte o noapte întreagă de somn!... în acelaşi timp i se risipiră toate prejudecăţile, crezu tot ce-i spusese Jessica, pînă în cele mai mici amănunte, şi îi fu recunoscător că avusese încredere în el. Cercetă cu admiraţie Oul. îl instalaseră în faţa acvariului. Alături de el se găsea o statuie ce-o reprezenta pe zeiţa Diana. Richard găsise întotdeauna că-i foarte frumoasă, dar privind-o pe Jessica i se păru că aceasta e mult mai frumoasă.

Felurile de mîncare fuseseră savuroase, vinurile ameţitoare la discreţie şi serviciul impecabil. Complimentele le făcură plăcere lui Cantor şi lui Wazi. Apoi, Richard şi Jessica trecură în salonul mic şi se instalară pe canapea unul lingă altul. Jessica se parfumase şi îşi dăduse cu albastru pe pleoape. Cantor aduse şampania şi cupele. Richard destupă sticla, dar fu atît de neîndemînatic încît un jet bogat de spumă o stropi pe Jessica. însă era atît de veselă încît nici nu se sinchisi. Rîse, şi Richard nici n-avu nevoie să-şi ceară scuze. Ciocniră cupele. Richard vorbea mult şi spunea tot felul de glume pentru a întreţine buna dispoziţie a Jessicăi. Cu cît rîdea mai mult, cu atît o găsea mai frumoasă şi cu atît mai mult se gîndea la promisiunea extravagantă pe care i-o făcuse la începutul după-amiezii, înainte de-a se urca în vedetă. Dar îşi păstră gîndul pentru el.

Wazi tocmai începuse să cureţe resturile festinului cu ajutorul înghiţitorului-de-resturi. cînd Cantor se aşeză în faţa lui şi. în mod discret. îi arătă pe Richard şi Jessica.

- Nu-i aşa că sînt înduioşători?

Richard şi Jessica se ţineau de mină, ba chiar beau din

aceeaşi cupă. Uneori se priveau fără să vorbească, alteori îşi lăsau ochii în jos.

Wazi privi scena pentru o clipă, apoi îşi reluă treaba.

- Mai am încă multe resturi de curăţat.

Această reflecţie îl sufocă pe Cantor, care se luă cu mîinile de cap.

- Nesimţit!... N-ai nici-un electronaş de simţ poetic care să-ţi impresioneze Assimul?... Eu îţi arăt dragostea în persoană, iar tu n-ai ochi decît pentru resturi!... Sfinte Valentin, patron al îndrăgostiţilor, iartă-I! Măcar îţi dai seama că asişti la preludiul unei nopţi lungi şi frumoase şi că e timpul să ne facem nevăzuţi?...

- Nu-mi dau seama.

- Eu da. Hai, e vremea s-o ştergem.

Chiar în acea clipă, Jessica izbucni în hohote de plîns. Da. izbucni. Cu două minute înainte, rîdea din toată inima. Cu faţa ascunsă între mîini, cu coatele sprijinite pe coapse, plîngea atît de tare acum încît tot corpul îi tremura. Richard îi spunea cuvinte tandre şi cuvinte glumeţe, dar Jessica nu contenea din plîns.

Wazi se întoarse spre Cantor.

- De ce plînge?

- Sst! Aveam eu o bănuială că un Assim cam din topor ca al tău nu va şti să înţeleagă nişte lucruri. Află. domnule robot, că persoanele tinere sînt predispuse la astfel de variaţii subite de dispoziţie. Acum rid, şi, în clipa următoare, izbucnesc în hohote de plîns. Ce-ar putea fi mai explicit pentru un ignorant ca tine? Inima unei femei este mai instabilă ca un atom de uraniu 238. Reţine lecţia.

- Reţin lecţia.

-Şi-ţi mai amintesc că vinul Chateau-Ordac, pe care l-am servit pe lîngă friptură, măsura paisprezece grade. Acum înţelegi că 1111 e chiar lipsit de importanţă ceea ce-ţi spun...

Richard arăta descumpănit. Cuvintele sale şi mîngîie- rile nu fuseseră suficiente ca s-o remonteze pe tînără. îi dădu batista sa nemaiştiind ce să facă, şi apoi strigă după roboţi.

- Spuneţi-i că aici este în siguranţă! Spuneţi-i! Pe mine nu mă ascultă, şi atunci...

- Oh, desigur, exclamă Cantor apropiindu-se! Domnişoară Jessica, aici sînteţi în siguranţă...

Argumentaţia era subţire. Printr-o întoarcere de mînă, Richard îl invită pe Cantor s-o mal înflorească, dar robotul nu sesiză mişcarea. Organele sale vizuale clipiră atît de prosteşte încît Richard îşi trase o palmă peste frunte.

-Pentru Dumnezeu, spune-i că aici n-o s-o găsească nimeni! Hai, dezvoltă!

-Domnişoară Jessica, nimeni n-o să vă găsească aici! Ştiţi că Universul este imens şi are un număr aşa de mare de stele încît nimeni nu poate să le numere.pe toate, nici bunul Dumnezeu şi nici chiar Ordac. Nu voi spune că sînteţi acul în carul cu fin, nu. Dar voi avea mai multă dreptate spunînd că sînteţi un fir, cu tot respectul pe care vi-1 datorez, ascuns în nisipul plajei!... Şi, oricum, să cerni o plajă îţi ia ceva mai mult timp decît să cureţi un ştiulete de porumb, nu-i aşa, Wazi?... Acum e rîndul tău.

- Eu... îmi permiteţi,să-mi exprim opinia?

- Ia zi, Wazi. îl încurajă Richard.

Se gîndl că jocul de cuvinte era excelent. Băuse mult. Calamburul nu descreţi fruntea Jessicăi. Aşa că Wazi îşi spuse părerea. Era evident, le spuse el, că Zeltar lansase o sumedenie de nave în urmărirea lui Zeltarex. Se putea presupune chiar că armada pornise de pe Genetyllis la numai cîteva ore după decolarea navei amiral şi, se putea admite, fără pesimism exagerat, că direcţia în care o luaseră fugarii fusese localizată cu o aproximaţie destul de bună. Trebuia să se ţină seama de faptul că numărul de

planete susceptibile să primească o navă nu era infinit: că majoritatea dintre ele sînt fierbinţi, sau accidentate, sau neadecvate din punct de vedere gravitaţional; că, în programul de căutări, statul major al lui Zeltar atribuise fără îndoială un coeficient preferenţial anumitor regiuni din spaţiu, fie planetei Dory, fie planetelor de la limita critică, adică situate aproximativ între nouăzeci şi cinci şi o sută cinci ani-lumină distanţă de

Genetyllis, căci era logic ca fugarii, siguri că vor fi sortiţi morţii dacă ar fl fost prinşi, să-şi folosească carburantul pînă la ultimul atom pentru a pune între ei şi urmăritori cea mai mare distanţă posibilă.

Astfel vorbi Wazi, şi Richard deveni palid ascultîndu-1. iar dacă n-ar fi ţinut-o pe Jessica în braţe, i-ar fi plătit cu siguranţă robotului apetitul pentru adevăr manifestat cînd nu era cazul.

Era ciudat, dar Jessica nu mai plîngea.

- Wazi are dreptate, spuse smiorcăind. în fond, nici nu mă miră. Dacă am plîns este din cauza faptului că am băut prea mult. Nu sînt obişnuită cu alcoolul. Dar ştii, nu-i nevoie să mi se aurească colivia. Sînt lucidă încă...

- Te întreb, de ce ar avea Wazi dreptate şi nu Cantor?

- Ei bine, pentru că partea cea mai rea este întotdeauna cea mai probabilă.

- Este complet ridicol! De altfel, Ordac o să ne spună cine are dreptate. Hai, vino!

Imediat, micul grup se îndreptă spre Ordac.

Fiecare îşi expuse părerea pentru a stabili datele sigure şi estimările rezonabile. Apoi îl îndopară pe Ordac. şi timp de douăzeci de minute aşteptară nerăbdători adevărul...

Se auzi o scurtă melodie, şi alergară cu toţii. Adevărul se arătă cu litere de aur: "Riscuri infinitezimale. Peste patru secole şi treizeci şi doi de ani, numiţii Richard şi Jessica vor trebui să-şi facă griji. Mulţumesc."

Richard sărise în sus de bucurie de la primele cuvinte.

îl trată pe Ordac de "mototol mirific" şi se grăbi să mai umple două cupe de şampanie. Entuziasmul său o cuceri şi pe Jessica. îi dădură lacrimile.

- Şi cînd te gîndeşti că ţi-am spus că nu plîngeam niciodată, se siniorcăi ea.

El tocmai se apropia cîntînd să-ţi spargă urechile, cînd ea se lipi dintr-o dată de el. Nici n-avu timp să fie surprins, şi îl sărută de-a dreptul pe gură. Nu căută să se zbată, căci ţinea în flecare mînă cîte o cupă de şampanie plină ochi, şi nu vroia să verse nici-o picătură. Cantor îl trăgea de umăr pe Wazi. Nu era nici-un dubiu că venise vremea să-şi ia tălpăşiţa.

PARTEA A DOUA

La ora şapte dimineaţa, a doua zi, în pofida tuturor convenienţelor. Cantor năvăli în camera lui Richard fără să bată la uşă. Nu fu deloc surprins să constate că JessIca împărţea patul cu stăpînul său. Nici măcar nu păru să remarce goliciunea tinerei şi dezordinea neobişnuită a hainelor, împrăştiate ici şi colo, pe covoare şi scaune. îşi ridică braţele spre cer, se clătină în loc ca plopul în bătaia vîntului şi clipi des înainte de a reuşi să articuleze: - Sînt aici!

Mînui instrumentele consolei, şI cele şase nave apărură una după alta, lumini pale în pîcla dimineţii. Nu era permisă nici-o ezitare: Ordac se înşelase, genetyllienii luaseră urma Jessicăi şi acum veniseră s-o caute.

Oameni sau androboţi?... în vreme ce aceştia se agitau să-şi amenajeze adăposturi, să transporte arme, Richard îi observa curios. Uneori, cîte unul dintre ei se poticnea greoi, ca un robot. Atunci, Richard îl pîndea minute întregi; apoi soldatul se ştergea pe frunte cu o batistă, sau se scărpina pe obraz sau tuşea să-şi dea sufletul... Cum ar fi fost oare posibil ca cea mai sofisticată maşină să se comporte cu atîta naturaleţe ca o fiinţă omenească?... Oameni sau androboţi?... De cînd fusese descoperită apropierea navei, Wazi coborîse perdeaua energetică, apoi se instalase în faţa comenzilor tunurilor: cînd o porţiune din spaţiu se

anima, imediat o prindea în colimator. Richard îi recomandase să-şi păstreze calmul.

- în aceeaşi găleată...

Richard se întoarse.

- Acum înţelegi?

îşi termină de încheiat centironul şi-şi făcu de lucru cu dezintegratorul. Cantor îi propuse o ceaşcă de cafea, pe care o acceptă.

-Nu sînt decît şase nave, spuse Richard. Perdeaua energetică e branşată şi nu sîntem supuşi niciunui risc.

- Crezi cu adevărat ceea ce spui?

Se apropie de ecran. Pîcla se împrăştia. Luminile navelor deveniseră palide, şi curînd se stinseră de tot. Aproape toţi soldaţii îşi găsiseră locurile şi acum nu mai era nici-o mişcare.

- Dacă vrei să mă predai, acum e momentul. Nu-ţi vor face nici-un rău.

Richard îşi încruntă sprîncenele, dar nu spuse nimic.

- E o simplă patrulă, continuă Jessica. Cel mult optzeci de soldaţi. Dar transmagurile şi-au făcut treaba. Acum trebuie să te hotărăşti, dacă nu, în cîteva luni vor veni două mii la picnic în grădina ta. Vor aştepta oricît va fi nevoie, şi pînă la urmă va trebui să cedezi.

- Transmagurile?

- Mesagerii noştri. Mici containere de metal. Traversează spaţiul cu viteze vertiginoase. în această clipă o jumătate de duzină duc vestea cea bună spre Genetyllis, şi nu se rătăcesc niciodată. O să-mi termin cafeaua, şi după aceea voi ieşi afară. Asta te va scuti să ai remuşcări sau regrete.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu te vei mişca de-aici!

-Dacă eu nu ies, îi strigă, nici tu nu vei mai ieşi! Te simţi în stare să rămîi închis săptămîni întregi? îţi va putrezi grîul, şi nici peştii n-or s-o ducă mai bine. Tot ceea

ce ai făcut va deveni un imens putregai! Asta vrei?... N-am nevoie de mila ta!

De ce oare se frămînta atît? De ce această răutate, această violenţă? Şi. în plus, această ofertă odioasă: "Dacă vrei să mă predai, acum e momentul..." Aşa de puţin îl cunoştea, de-1 credea capabil de o asemenea mîrşăvie? Atît de puţin îl iubea? Oare nu înţelesese că el o iubea?

"Te iubesc! Cum să te fac să înţelegi? E prea simplu, te iubesc, două cuvinte discrete, doar un pic mai sonore decît un suspin. Desigur, există o grămadă de alte cuvinte, măreţe, care strălucesc, pompoase, cuvîntul Destin de exemplu: nu te cunoşteam dar te-am recunoscut de cum te-am văzut, eram făcuţi ca să ne-ntîlnim, era scris. Vezi, Destinul veghea..."

Dar cum le mai ura, cuvintele astea cu majuscule! Destin şi Predestinare, Providenţă şi Miracol, Dragoste... Aceste cuvinte pompoase, aceste cuvinte de paradă, aceste cuvinte învăluitoare, care împopoţonează şi preamăresc dragostea normală şi o propulsează spre eternitate!

El n-are nevoie de aceste cuvinte, este copilul Big Bangului, şi nu al lui Dumnezeu. Jessica şi cu el nu erau predestinaţi să se întîlnească. Nimeni n-a tras sforile. Nu e nimic scris. Cerul este

gol. Totul este numai întîmplare. Şi, dacă uneori întîmplarea se găteşte în strai de sărbătoare - chiar numai puţin - cu atît mai bine, dar nu merită să faci caz din asta. Dragostea pe care o simte pulsînd în el. există pur şi simplu, zboară, există, ce mai! Richard o iubeşte pe Jessica, îl iubeşte coapsele, îi iubeşte sînii, îi iubeşte gura. îi iubeşte cicatricea de pe obraz... O iubeşte pe Jessica aşa cum e, dar îi iubeşte şt flecare bucăţică în parte, ca vin pervers, ca un neruşinat. Ei bine, atîta pagubă, dar nimeni nu se va atinge nici măcar de un fir din părul Jessicăi, fiindcă lui îl place părul ei... "Dacă vrei să mă predai..." Deci n-a înţeles nimic, proasta asta!
75

Deodată o voce se făcu auzită în 3S.

O voce gravă dar liniştită, suavă, linguşitoare, persuasivă... Dacă bunul Dumnezeu are glas, gîndi Richard cu amărăciune, iată că bunul Dumnezeu vorbeşte...

Prieteni care locuiţi pe această planetă venerabilă, oricine aţi fl şi de oriunde aţi veni, vă salutăm! înţelegem cu uşurinţă că din prevedere v-aţi înconjurat unithabul cu un zid magnetic. La rîndul vostru, nu ne luaţi în nume de rău dacă soldaţii noştri au armele aţintite asupra voastră. N-o să facem uz de forţa noastră de foc decît în caz extrem, dar sperăm din toată inima că nu va fi nevoie.

Sîntem originari de pe planeta Genetyllis. Soarele nostru este Gamma din Balanţă. Ştim că adăpostiţi între pereţii voştri un supus al mult iubitului nostru suveran Zeltar. Aflaţi că apreciem la justa ei valoare generozitatea de care daţi dovadă. Dar, fără îndoială, nu ştiţi că tînăra, căreia îi acordaţi protecţie, nu o merită. Adăpostul acordat cu bună ştiinţă unui răufăcător, şi complicitatea la crimă, nu sînt unul şi acelaşi lucru?

Matricula 1.412.RL, pe nume Mark, al cărui corp l-am găsit pe nava amiral, şi matricula 2.634.CO, pe nume Jessica, s-au dovedit vinovaţi de cea mai mîrşavă faptă. Deţineţi între pereţii voştri produsul furtului lor. un aparat medical pe care noi îl numim capsulă hipnocronică. Circuitele delicate şi mecanismele fine ale acestei maşini au fost fabricate dintr-un metal rarisim în întregul univers, după ştiinţa noastră. Astfel, cantitatea de zeltarium pe care am putut s-o recoltăm după mai multe secole de prospecţiuni este atît de mică, încît numai şaizeci de capsule au putut fi puse la punct pînă-n prezent. Capsula hipnocronică

are proprietăţi ieşite din comun. Ea permite să uşureze sufe-rinţele unor bolnavi, să prevină îmbolnăvirile şi, într-un fel. să prelungească existenţa tuturor. Populaţia planetei noastre şi a coloniilor sale este estimată la şase milioane

de locuitori. în momentul de faţă, o sută de mii de persoane nu pot beneficia de ajutorul său, din vina acestor criminali. Aşa că puteţi înţelege indignarea şi furia poporului nostru, în numele său şi al dreptăţii ne adresăm vouă. Restituiţi-ne capsula şi infractoarea, şi vom părăsi imediat teritoriul vostru.

Prieteni, noi cunoaştem această planetă care a dat naştere strămoşilor noştri comuni. Urîm violenţa. Gîndiţi- vă. Ne dăm seama de situaţia penibilă din punct de vedere moral în care vă aflaţi. Ne vom reînnoi cererea peste o oră."

Discursul se terminase. Jessica ifli părea deloc impresionată: aşezată în faţa platoului adus de Cantor, mînca. Richard îşi aprinse o ţigară şi începu să umble prin sală. Şaizeci de exemplare din Ou... Numărul îl obseda. Şaizeci de exemplare, asta însemna că Jessica nu-1 prădase pe tiran, ci o sută de mii de persoane, o sută de mii de oameni amărîţi, pentru a se bucura împreună cu complicele său într-un mod egoist de un bun comun... Şaizeci de exemplare, asta însemna că îl minţise. Nu îndrăznea s-o întrebe.

- Aştept interogatoriul...

Imediat, Richard îşi strivi ţigara care-i ardea degetele, aşa de repede o fumase, şi se plantă în faţa tinerei.

- Ce-i cu povestea asta cu cele şaizeci de exemplare?

- Iată-ne în miezul problemei... Şaizeci de exemplare, asta înseamnă cu cincizeci şi nouă în plus, dragul meu, asta-i tot.

-Nu-mi stă mintea la glume.

-E adevărat, glumesc. Dar nu mint. Vezi, ceea ce-i foarte caraghios e că nu am nici cea mai mică dovadă ca să te conving. Numai cuvintele mele contra spuselor lor... Mi se pare caraghios, pentru că îmi imaginez ce e în mintea ta. Ce încurcătură!

- Atunci, taci!

-Nu, n-o să tac! De ce mă...

O sonerie stridentă îi tăie vorba. Provenea din sala de decontractare. Richard tresări şi îl privi pe Cantor. Robotul înţelese întrebarea mută a stăpînului său.

- Este semnalul de urgenţă al nabişilor, îi confirmă acesta.

Richard se năpusti afară din 3S.

*

Cînd reveni, cîteva minute mai tîrziu, faţa îi era atit de palidă şi arăta o tristeţe atît de profundă încît Jessica uită dintr-o dată recenta lor altercaţie. înaintă spre el şi-i luă mîna. După ce se aşezară, el îi spuse că apelul fusese făcut de Log. Matho era în agonie.

Bătrînul se trezise de dimineaţă. Pentru prima dată, după o săptămînă, se simţise în putere să meargă cîţiva paşi prin colibă. După aceea mîncase.

Un sfert de oră mai tîrziu simţi că i se face rău. Transpira abundent şi simţea că totul se roteşte în jurul lui. Mai întîi se gîndise că mersese prea mult, şi se întinsese. îi venise greaţă şi simţea o greutate în stomac. Uneori i se tulbura vederea. Log, alertat, diagnostică otrăvirea. îşi forţă tatăl să vomite. După puţin timp. Matho leşinase. Două injccţii de cofeină nu reuşiseră să-1 reanimeze.

- Log nu are medicamentele care-i trebuie, spuse Richard. Trebuie să ies de aici. Trebuie să-1 salvez pe Matho.

- E imposibil! strigă Cantor. Ştiţi bine că dacă ridicăm perdeaua energetică, chiar şi numai pentru cîteva minute, genetyllienii vor pătrunde în unithab.

- Şi chiar dacă reuşeşti să ieşi, adăugă Jessica, 1111 vei ajunge departe. Fiecare navă genetylliană are mai multe

navete de intercepţie, oricum mult mai rapide ca vedetele tale.

- Mă sfătuieşti să-1 părăsesc pe Matho?

- N-am vrut să spun asta.

- Dar atunci, ce?

Se ridică şi începu să se agite prin cameră, cu capul plecat, lovindu-şi pumnii unul de altul, repetînd fără încetare că trebuie să iese, că fiecare minut contează. Arăta atît de descumpănit, încît Wazi îşi permise să intervină.

- Trebuie să analizăm situaţia în mod realist. Desigur, sînteţi legat de Matho, dar sentimentul de care daţi dovadă faţă de domnişoara Jessica mi se pare mult mai profund. De altfel,

trebuie să înţelegeţi că, chiar dacă l-aţi salva pe Matho, vîrsta sa înaintată nu i-ar permite să mai trăiască mult timp, şi că, datorită acestui fapt, n-ar trebui să riscaţi viaţa dumneavoastră şi pe aceea a domn...

Richard fu cuprins de furie. Urlă la Wazi să tacă, îl înjură ca şi cum ar fi fost o fiinţă omenească şi. apucînd primul obiect ce-i veni la.îndemînă, o figurină din pămînt ars, o aruncă cu toată puterea spre robot. Făcînd un singur pas lateral, Wazi ar fi putut evita proiectilul, dar nu se mişcă. O uşoară coloraţie îi marcă organele văzului. Statueta i se sparse de umăr.

Furia lui Richard dispăru dintr-o dată. Jessica şi roboţii îl priveau ca pe un animal ciudat. Păreau uniţi împotriva lui. I se făcu ruşine, şi le întoarse spatele.

Desigur, se-nfuriase prosteşte. Wazi nu făcuse altceva decit să-şi urmeze natura. Propusese soluţia lui de robot, logică şi inumană. Dar, în situaţia dată, avea de ales? Chiar şi Richard, confuz. în adincul sufletului, probabil că reflecta la fel. Să aleagă între Jessica şi Matho... Wazi reliefase alternativa prin claritatea exprimării şl poate că lovindu-1, Richard nu dorise decît să reducă la tăcere această voce tulburătoare pe care o simţea şi în el însuşi...

Dar logica şi acţiunea nu sînt unul şi acelaşi lucru. Matho trebuia salvat cu orice preţ! Nimic altceva nu mai avea importanţă!

Oare Jessica credea că ţine mai mult la Matho decît la ea? Desigur că nu putea să fie aşa. Ce absurditate să spui ca Wazi: prietenia este mai puţin profundă ca dragostea! Nu putea gîndi aşa.

Tresări. Jessica îşi pusese mîna pe umărul său.

- Poate că există un mijloc, îi spuse cu o voce caldă, şi arătă Oul.

- Are o putere de care nu ţi-am spus.

- N-am văzut niciodată un buhai de baltă, nici de aproape nici de departe, dar cred că arată ca tine...

Richard îşi depărtă braţele de corp şi, după ce se privi de la piept la picioare, fu de acord că scafandrul nu-l avantaja deloc.

-Eu, dimpotrivă, cred că aveţi o preafrumoasă alură, obiectă Cantor. Am putea zice, un astronaut al Timpurilor Vechi.

Confecţionat pe măsura ultimului Zeltar. costumul era un pic cam mare. Totuşi, Richard se simţea destul de comod pentru a putea efectua în condiţii bune operaţiile pe care va trebui să le facă în curînd. Casca, de formă sferică, îi asigura un cîmp vizual foarte mare. Odată lăsată viziera, scafandrul devenea etanş şi microclimatul devenea funcţional în mod automat. Gazul carbonic expirat va fi stocat într-un compartiment pînă Ia întoarcerea sa. Pentru a patra oară Jessica se lăsă în genunchi şi verifică sistemul de închidere al centurii anti-T. Apoi îndreptă spre Richard o faţă tristă şi serioasă.

- Eşti sigur că ai înţeles bine? »

80

- Totul se va desfăşura cum trebuie.
- E atît de periculos. Dacă uiţi un detaliu, un singur detaliu...
- Nu voi uita nimic.

-Şi dacă ţi se face rău? Asta este imprevizibil. Cînd Zeltar a făcut experimentul, 1-a însoţit un arhandroid.

- Mă va însoţi Ego.

Jessica înălţă din umeri.

-Ego... Şi încă ceva: n-a avut loc nici-o deplasare în spaţiu. Oul a rămas pe loc. iar Zeltar nu a ieşit din el. S-a mulţumit să privească afară. Treaba asta nici măcar nu 1-a distrat. Se pare că plecarea creează nişte stări ciudate. Şi tu vei fi dezamăgit.

- Nu e vorba de â fi sau a nu fi dezamăgit. Trebuie să fac totul ca să-1 salvez pe Matho. Pentru mine este ca un tată. Tu nu poţi să înţelegi.

Jessica îşi muşcă buzele şi nu răspunse nimic. Bineînţeles că înţelegea! Se supără de lipsa lui de tact.

în acest moment li se alătură Wazi. Aducea cartela de programare pe care Ordac o realizase. Fără să mai aştepte, Richard. ajutat de către Cantor, se instală într-unui dintre fotolii. în celălalt fu legat Ego. în momentul în care fură puternic asiguraţi, Wazi introduse cartela de programare în cutia transtemporală. Se aprinse un cadran pe care se afişară cifre. Oul vibra ca o fiinţă vie, proiectînd in pulsaţii regulate luminile sale roze şi albastre.

- Ordac s-a dovedit foarte precis în punerea la punct a coordonatelor spaţio-temporale. A utilizat angstromul şi picosecunda.

-Picosecunda! Nu de prea mult timp s-a înşelat cu patru secole şi treizeci şi doi de ani, spuse Jessica cu o ironie amară. Frumos îi mai stă acum cu picosecunda aia a lui.

- Situaţia nu mai e aceeaşi azi, îi atrase atenţia Wazi.

81

Atunci era vorba de un calcul de probabilităţi, cu toate variabilele pe care le implica acesta. De altfel, recunosc şi eu că precizia lui Ordac este pur estetică.

- Poţi să ajungi la cutie? întrebă Jessica.

Richard întinse braţul. Atingea cu uşurinţă butoanele şi cursoarele. _ «.

- Plecarea este programată pentru ora opt şi patruzeci şi cinci fix, adăugă Wazi. La ora şapte patruzeci şi cinci, între rîu şi pădure se va realiza rematerializarea. Sectorul retrotemporal este de douăsprezece ore, dar Ordac s-a gîndit că o bună măsură de precauţie ar constitui-o o marjă de o oră; de fapt, veţi avea puţin timp de aşteptat. In momentul în care veţi ieşi din Ou, vă veţi găsi la patru mii de metri de tabăra nabişilor. Oul nu poate să vă ducă mai aproape. Fiţi atenţi la autonomia oferită de oxigen.

Richard îşi privi ceasul şi se adresă roboţilor:

- Este ora opt treizeci. La ora nouă genetyllienii vă vor contacta. Făceţi-i să aştepte. Inventaţi orice şi, mai ales, vegheaţi ca Jessicăi să nu i se întîmple nimic.

Cei doi roboţi se înclinară. Jessica se apropie de Richard, şi îi dădu ultimele sfaturi ţinîndu-1 de mină. II imploră să fie atent. El o privi fără să spună nimic. O dorinţă nebunească îi veni să-şi smulgă harnaşamentul şi s-o strîngă în braţe, s-o simtă lipită de trupul său.

- Totul va fi în regulă, şi mă voi reîntoarce.

Jessica îşi muşcă buzele aşa cum făcea de fiecare dată cînd era emoţionată şi se dădu cîţiva paşi înapoi pentru a se alătura roboţilor. Richard comandă închiderea tuturor ferestrelor. Oul vibra mal intens. Pe cadranul luminos, secundele se scurgeau. La ora opt patruzeci şi trei. deşi nu era absolut necesar, îşi coborî viziera de la cască. Sistemul microatmosferic începu să funcţioneze şi, dintr-o dată, sudoarea care-i inundase fruntea şi pieptul se uscă. în sala de decontractare, Jessica şi roboţii erau nemişcaţi. Ego

palpita în fotoliul său. Richard îşi simţi inima bătînd în ritmul secundelor care se scurgeau pe ecran. în mai puţin de un minut el va realiza unul dintre cele mai fabuloase vise ale omenirii: se va întoarce în timp... închise ochii.

O flacără orbitoare, ca o dîră de pulbere. îi aprinse sîngele. Se învîrtea într-un spaţiu necunoscut, arzător, dens. negru, întretăiat de fulgere şi de trombe roşiatice. O durere insuportabilă îl invada pînă în străfundurile fiinţei sale. Urla simţindu-se sfîşiat de coarne, de vîrfuri ascuţite, de cioburi, de suliţi, şi mii de sunete, amestecate într-un vuiet de apocalips, i se înşurubau în urechi şi-i înspăimîn- tau sufletul, îi sfărîmau judecata, rînjete, şoapte obscene, respiraţii şi plînsete inexplicabile, litanii de sabat izvorîte din negura timpurilor, bătăi de aripi, fluierături. Simţi pe picioare şi pe pîntece alunecarea îngheţată a reptilelor, pe faţă atingerea blănurilor şi a boturilor umede, şi naşteri inumane îi rupeau pielea, şi adulmeca duhoarea Fiarei. în faţă îi apăru chipul de o duioşie nemaivăzută al unei femei. Negura începu să se lumineze. Căzu într-un hău luminos, urmat de un strigăt pe care nu-şi dădea seama dacă-1 scosese el însuşi.

O ceaţă rară înconjura Oul. Adierea vîntului o destrăma din loc în loc, lăsînd să se întrezărească rîul, îngust şi liniştit. Un crap sări împrăştiind apa. Cît timp durase călătoria? Şi oare chiar durase într-adevăr, în sensul normal al cuvîntului? Oul se materializase în locul ales de Ordac. Cadranul transtemporal indica ora şapte şi cincizeci şi opt, dar un cadran auxiliar îl informă pe Richard că

operaţiunea avusese loc cu treisprezece minute mai devreme, la ora convenită. Le mulţumi în gînd lui Ordac şi savanţilor genetyllieni care concepuseră Oul şi îl trecură fiori la gîndul că datorită stării sale de pierdere a cunoşti- inţei ar fi putut depăşi autonomia de oxigen. Pentru a face economie, îşi ridică viziera. Microatmosfera Oului o înlocui pe cea a scafandrului.

începu verificările. Totul era în ordine. îl încînta mai ales o clipire verde, care confirma că sistemul anti-T funcţiona de minune: astfel, Oul se scălda în interiorul unei a doua cochilii, marcată pe sol de o coroană luminoasă, un fel de no man's tirne, un timp teoretic, cam tot aşa de dificil de realizat ca idee, cu vin univers cu n dimensiuni. "Este ora opt, îşi spuse, şi în

această clipă sînt în sala de decontractare şi ascult discursul genetyllianului. Eu, sau mai bine zis eu care am fost... Şi ceaţa asta, saltul crapului, această clipă în univers, le văd şi totuşi au fost - au fost şi nu mai sînt, decît pentru mine!" Această idee îl exaltă şi începu să rîdă.

Stătu cîteva minute ca să-şi adune gîndurile. Transferul îl obosise. Reţinuse nişte imagini groaznice. Le văzuse cu adevărat, sau numai crezuse că le vede? Sau mintea sa tăinuise pînă acum colcăiala asta de monştri?

Ego nu părea afectat. Richard îl atinse uşor şi-i adresă epitete măgulitoare.

Trei sferturi de oră îl despărţeau de Timpul Real. îşi aminti că Jessica îl prevenise: "Zeltar n-a ieşit din Ou... A privit prin geam... Este foarte periculos..." Tentaţia era totuşi mare. Să branşeze centura anti-T, să comande deschiderea uşii, să iese şi să intre în trecut... Se eliberă din fotoliu şi privi afară. Coroana luminoasă care asigura imunitatea temporală strălucea pe sol ca o bucată de gheaţă sub soare. Pe malul celălalt al rîului, un galac imens, cu părul gri, aproape alb, se adăpa. Din cînd în cînd

îşi înălţa capul şi, cu limba atîrnînclu-i, observa împrejurimile clipind din ochi. Deodată, privirea i se opri asupra Oului, şi Richard întinse instinctiv mîna după paralizator. Dar galacul continua să bea. Nu văzuse Oul, nu putea să-1 vadă, cu siguranţă... Şi dacă Richard ar fi ieşit, ar fi putut să-1 mîngîie sau să-i bage mîna în gură alintîndu-1.

Şi de ce să nu iese? Cîţi oameni ai Timpurilor Vechi nu visaseră această experienţă? Şi cîţi o concretizaseră? Un Zeltar? Doi? Un savant sau doi mai norocoşi decît ceilalţi? Puteau fi număraţi pe degetele de la mînă. Ce cinste să se numere şi el printre aceştia!

O dîră de fum se înălţă, arătînd amplasamentul taberei nabişilor. Femeile pregăteau micul dejun. Bărbaţii vor pleca în curînd la vînătoare sau la cîmp. Era opt şi cinci. Log se pregătea să-1 cheme...

Se reaşeză. N-ar prea ieşi, dar Matho avea nevoie de el.

... La opt patruzeci şi cinci coroana luminoasă dispăru. Reintrase în timpul real. Richard se descotorosi de scafandru, deschise Oul şi ieşi afară. Avea paralizatorul la centură (galacii

îşi puteau folosi colţii acum...), trusa de prim ajutor la spate, iar minirobotul zburătăcea în jurul său.

Ceasul lui Richard arăta ora opt şi patruzeci şi şase: pentru Jessica şi cei doi roboţi se scurseseră numai şaizeci de secunde de cînd Oul dispăruse din faţa lor.

- Prieteni de pe Terra, aţi luat o hotărîre? Cantor o privi pe Jessica îngrozit.

- Ce trebuie să răspundem, domnişoară?

- Trimite-i la dracu', şi termină cu "domnişoară", pentru că asta mă îmbătrîneşte teribil!

-Este posibil ca armele genetyllienilor să fie neputin

cioase în faţa zidului energetic, spuse Wazi. Totuşi, ar fi bine să nu fim prea încrezători. Richard ne-a sfătuit să folosim manevra de învăluire. Să-i urmăm sfatul.

Se apropie de amplificator, îl conectă şi spuse cu voce fermă:

- Vă salut, prieteni de pe Genetyllis! Aflaţi că am luat cunoştinţă de apelul vostru. De fapt, matricula 2.634.CO, pe nume Jessica, aşteaptă în celulă să-i hotărîm soarta. Dar. vai, comandantul nostru şef, împreună cu treizeci din cel patruzeci de înţelepţi care conduc destinul Ligii noastre sînt plecaţi să se războiască departe de baza noastră. Atunci cînd cele patru sute de nave ale flotei noastre se vor întoarce, lucru pe care îl aşteptăm dintr-o clipă în alta, matricula 2.634.CO, pe nume Jessica, va compare imediat în faţa tribunalului. Dată va fi condamnată vă va fi predată odată cu capsula hypnocronică. Pe întreaga perioadă a procesului veţi fi, desigur, trataţi ca invitaţi şi încredinţaţi ospitalităţii Pretorienilor. Prieteni de pe Genetyllis, vă urez bine aţi venit. îndrăznesc să sper că veţi şti să vă arătaţi răbdători.

Wazi întrerupse amplificatorul. Jessica Izbucni în ris. Cantor, care abia se abţinuse, îşi ridică braţele spre cer.

-Eşti nebun? Comandant şef, patruzeci de înţelepţi, patru sute de nave! Minciunile astea n-au nici-un sens!

- Cu tot respectul pe care-I port vechimii tale, permite-mi să-ţi spun că patrimoniul ofensiv al Assimului meu este, fără îndoială, mai bogat decît al tău. Ce-ai fi vrut să le spun? Că unithabnl este apărat de doi roboţi şi o femeie? Oamenii Timpurilor Vechi mi-ar fi numit acţiunea un bluf.

-Dar... Chiar crezi c-o să ţină?

-Gindeşte, Cantor: 1111 bluf pe al cărui rezultat eşti sigur, e tot un bluf. Nu? Tautologie B.342 bis, alineatul 4...

Cîteva minute mai tirziu genetyllienii li se adresară din nou. Mai acordau o oră ocupanţilor unithabului, după

care se vedeau constrînşi, împotriva voinţei lor, să folo sească forţa.

în momentul în care Richard intră în colibă, femeile care-1 vegheau pe Matho ieşiră. Log era aşezat lingă patul în care zăcea tatăl său. îşi ţinea capul între inîini şi nu-ndrăzni să-1 privească în faţă.

-N-ani putut să-1 salvez. Eu sînt vinovat... Dacă ai fi fost aici, în locul meu, acum ar mai fi în viaţă.

Richard se apropie de corpul lui Matho. Bătrînul murise. Log. desigur, se înşela. Chiar dacă ar fi fost acolo, nici el n-ar fi putut să facă nimic.

Sc aşeză lingă Log şi îi puse mîna pe umăr.

-Povesteşte-mi.

Tînărul îi spuse ceea ce observase: ameţelile, stările de greaţă, sincopa şi ceea ce făcuse.

- Dacă ai fi fost aici...
- Taci.
- Sînt sigur că a îngurgitat amacvtal. A murit în cîteva minute, ca animalele pe care le vînăm.
- Ce a mîncat de dimineaţă?
- Turte de grîti şi a băut lapte.
- A mai mîncat cineva cu el?

-Nu. El e Şclul. Nimeni nu se atinge de mîncarea lui.

- Cine i-a pregătit-o?

-Antya. O cunoşti. Locuieşte în capătul celălalt al satului, aproape de poarta de nord.

- Cheam-o.

Antya era o babă. cocoşată şi plină de zbîrcituri. Ea îl îngrijea pe Matho de ani de zile. Ea îi pregătea mîncarea, ea ii spăla lenjeria şi-i făcea coliere din cochilii. Sc povestea că Matho ii promisese s-o ia de nevastă după ce se va

însănătoşi. Această promisiune o făcuse să fie tare mîndră, aşa că atunci cînd intră, plîngea. Richard o puse să şadă şi, ţinînd-o de mînă, îi ceru să-i povestească cum şi-a petrecut dimineaţa.

Ca de obicei, ea pregătise turtele în coliba sa. Se dăruise cu totul acestei activităţi. O vizitaseră mai multe persoane, şi pălăvrăgise cu femeile. Le interzisese copiilor să intre în colibă, pentru că ar fi putut atinge turtele cu mîinile murdare. Cîţiva vînători în trecere îi dăduseră bineţe. Chiar şi Log intrase să-i spună că lui Matho îi era foame, şi chiar Rahoni, care fusese atras de mirosul apetisant. Apoi. Kassim îi dusese lui Matho platoul regal.

- Vînătorii au atins turtele?

Antya nu văzuse aşa ceva. Altfel, desigur că nu i-ar fi lăsat. Ştia că vînătorii foloseau frecvent amacytal pentru a otrăvi vîrfurile săgeţilor.

Privea corpul lui Matho şi plîngea. Richard o însoţi pînă afară.

- Cred că Antya n-are nici-un amestec în treaba asta, spuse Log.

în clipa aceea intră Rahoni, cu arcul în mină. Fusese anunţat, şi-şi întrerupsese vînătoarea. Transpiraţia îi umezea fruntea şi pieptul. Gîfîia. Richard se dădu într-o parte ca să-i facă loc. Rahoni îşi îndreptă privirea asupra corpului lui Matho, apoi îl văzu pe Log aşezat, cu ochii strălucind de lacrimi, şi strînse din dinţi.

- Nu trebuie să plîngi ca o femeie. Tatăl nostru a fost un mare războinic. Te-ar dispreţui pentru asta. în picioare, în faţa lui!

Log păli, apoi se ridică.

Vînătorul se întoarse spre Richard.

-Eşti nabiş? Eşti fiul lui Matho? Ce cauţi în această colibă?

- Tatăl tău m-a primit întotdeauna ca pe un prieten.

- Pleacă!

Log înaintă spre fratele său.

- Richard spune adevărul. Aminteşte-ţi că tatăl nostru ne lua pe toţi trei la vînătoare. Făcea vreo deosebire între noi?

- Matho a murit, şi mîine voi fi Şef.

Apoi atinse cu capătul arcului pieptul lui Richard.

- Ieşi din această colibă!

Ajunsese la liziera pădurii şi tocmai zărise Oul, cînd Ego emise un semnal de alarmă. Se aruncă fără să se gîndească după un copac. Cîteva clipe mai tîrziu înţelese avertismentul minirobotului: un punct strălucitor traversa cerul.

Nava zbura atît de sus şi traiectoria sa era atît de rectilinie încît Richard fu îndreptăţit să spere că Oul nu fusese observat. Dar punctul îşi schimbă direcţia şi se mări rapid.

Două sute de metri îl despărţeau pe Richard de Ou. Luînd în considerare denivelările de teren, greutatea trusei, pierderea suflului din cauza alergării, i-ar fi trebuit cam o jumătate de minut ca să...

Deja nu mai era timp: nava se lăsă la jumătatea distanţei dintre Ou şi Richard, în dreapta liniei care-i unea.

Coborîră doi soldaţi. Unul se postă în spatele unei stînci, celălalt alergă să verifice starea Oului.

Al treilea rămăsese în navă. Ar fi fost pesimist dacă se gîndea că acesta urma să-şi alerteze baza, că în mai puţin de cinci minute vor sosi întăriri, că totul era pierdut?

"Totul s-a sfirşit..."

Richard se întoarse gemînd. se lăsă să aluncce de-a lungul trunchiului şi se aşeză cu coatele pe genunchi. Nu

reuşise sâ-1 salveze pe Matho, iar acum pierdea şi Oul. Jessica l-ar blestema...

Şi atunci?

Genetyllienii şi-ar recupera Oul. Nu era ăsta cel mai important lucru pentru ei? Poate că după aceea ar pleca? Cu siguranţă da, şi totul ar redeveni ca înainte, cu excepţia Jessicăi care ar rămîne aici. îi dădea o planetă în schimbul Oului, planeta Terra, cu toate comorile sale, numai pentru ea. Nu era bun schimbul? Jessica ar înţelege...

"Pagubă-n ciuperci pentru Ou..."

închise ochii. îndată îi veni în minte descrierea pe care i-o făcuse Jessica despre Genetyllis; astfel. Oul urma să-i fie restituit unui barbar; astfel, se vor găsi iar comandanţi cu patru stele care să violeze puştoaice... Jessica nu minţise. Cum s-o fi putut îndoi de ea?... Şaizeci de exemplare din Ou, spuseseră genetyllienii. Aparat medical pentru uşurarea suferinţelor oamenilor. Dreptate. Generozitate. Ce cuvinte frumoase! Dar prima lor faptă fusese să-şi aţintească maşinile morţii asupra unithabului!

îi fu ruşine de inerţia lui. Timpul îl presa. Se întoarse.

Scena nu se schimbase deloc. Cu un genunchi pe pămînt, soldatul adăpostit abia mişca. Ceilalţi doi stăteau în picioare şi

discutau. Oameni sau androboţi? De data asta întrebarea era crucială. Cum ar fi putut paralizatorul lui Richard să aibă vreun efect asupra unor fiinţe de metal? Dintr-o dată se gindi că are răspunsul. IJnuI dintre soldaţii care erau în picioare scoase ţigările şi-i oferi una colegului sau. Celui de-al treilea nu-i oferi. Putea să concluzioneze că acesta era androbot iar ceilalţi, oameni?... Merita să ia în considerare pariul. Dar cum să se debaraseze de androbot?...

Richard îşi lovea pumnii unul de altul. Niciodată nu i se ceruse să raţioneze aşa de repede într-un timp atit de

scurt. Cum să se debaraseze de androbot?... Privirea îi căzu pe Ego, iar soluţia ţîşni în chip miraculos.

Ridică un panou al carcasci, şi un mic ecran apăru. Cercuri şi o cruce formau colimatorul. Cu o încetineală de nedescris, Richard se îndepărtă de arborele care îl proteja, şi. cînd nu mai fu nicl-un obstacol în faţa lui Ego, ochi genetyllianul îngenuncheat. Imaginea apăru pe ecranul miniatural. Ego o analiză în citeva clipe. "Distanţa: 194 metri; înălţimea pieptului: 72 centimetri; durata traiectoriei pentru a atinge obstacolul cu viteza maximă: 87/100 secunde..."

Richard îşi mingîie însoţitorul.

- Sînt dezolat, bătrîne, dar am prea puţin timp ca să mă mai înduioşez...

Reglă dispozitivul de stabilizare. Se afişă programul: "începutul operaţiei, în şaizeci de secunde. Scop: distrugerea obiectului ochit. Mijlocul: autodistrugere."

Panoul carapacei se rabată. Ego vibra. Spera că genetyllianul nu-şi va părăsi locul.

Richard verifică sistemul de legare al trusei, apoi îl abandonă pe Ego'şi începu să se tîrască în direcţia Oului, cu paralizatorul în mînă. Vroia să se apropie cît mai mult de ţintă. Nu era 1111 trăgător de excepţie, şi două sute de metri însemnau mult, chiar ţinînd cont de faptul că fascicolul paralizant al armei sale era larg. Ciştigă aproape optzeci de metri.

Se auzi un şuierat. Cei trei soldaţi întoarseră capul.

... O fracţiune de secundă mai tîrziu. Ego îşi percuta ţinta.

Richard se ridică şi trase fără nici-o ezitare. Un soldat se prăbuşi imediat. Celălalt alergă spre vedetă. Richard trase din nou. şi ultimul genetyllian căzu fulgerat.

Fugi să-şi dea sufletul. Puncte luminoase apăreau deja pe cer. Ajunse 111 faţa Oului. Uşa alunecă.

91

O menghină formidabilă îi prinse ceafa. Căzu în genunchi urlînd de durere. în sticla Oului văzu androbotul care se aplecase pentru a-i însoţi mişcarea: Ego îi smulsese un braţ şi o bucată din piept, se clătina, din rană îi ţîşneau scîntei, dar era în picioare! Richard încercă în van să scape de degetele care-1 strîngeau. Se sufoca. Văzu prima vedetă învîrtindu-se pe deasupra lor. Apoi, vederea i se tulbură... Tocmai cînd era să-şi piardă cunoştinţa, simţi sub mină un contact rece. O armă, aceea a unuia dintre genetyllienii pe care-i doborîse. Se rugă să fie un dezintegrator şi, la limita leşinului trase pe deasupra umărului. Strînsoarea se desfăcu dintr-o dată. Un miros de ceară arsă îi lovi nările. Se întoarse. Androbotul nu mai avea cap. Flăcări roşii şi albastre ţîşneau din deschizătură ca din gura unui vulcan. Căzu grămadă pe spate. Braţul înţepenit arăta cerul.

Richard se căţără în Ou. Comandă sistemul de închidere. Androbotul începuse să ardă în întregime. O navă aterizase. Soldaţi fugeau spre Ou. Richard apăsă maneta de întoarcere fără să-şi mai piardă timpul cu îmbrăcatul scafandrului.

Mai întîi, crezu că era nebun... îşi frecă puternic ochii. Trăia un vis deosebit de absurd... Se ciupi de obraz foarte tare şi îl duru. Dar asta nu dovedea nimic, pentru că deja în alt vis se ciupise aşa şi îl duruse şi totuşi fusese un vis... Se tîrî pînâ la fereastră: în spate, în sala de decontractare, era Jessica. O strigă, dar nu-1 auzi. Tînăra îl săruta pe... Richard.

Se ridică în picioare, tremurînd. Gîndurile i se limpeziră dintr-o dată. îşi aminti de androbotul care fusese cît pe-aci să-i rupă gîtul, de dezintegrator, de eforturile sale ca să

92

urce în Ou, în vreme ce genetyllienii fugeau spre el, şi de maneta pe care o apăsase aproape la întîmplare... Ceasul său de la mînă arăta ora zece, dar pendula agăţată pe peretele sălii arăta ora trei... O coroană luminoasă înconjura Oul.

"Nu trebuie să ies... E periculos..."

Se întoarse spre consolă. Două sau trei manevre şi s-ar reîntoarce în prezent...

Ce putea spune?... Jessica îşi ţinea braţele în jurul gîtului lui Richard şi vorbea zîmbind. îşi aminti... "Ora trei este ora

potrivită pentru dragoste..." într-un colţ. Cantor îi propunea lui Wazi să părăsească încăperea.

Richard îi dădu o cupă Jessicăi şi ea se îndreptă spre acvariu. El - celălalt! -, se duse spre Ou, mîndru, puţin ameţit de sărutare, intimidat. Richard se dădu cu un pas înapoi. Dublura sa îi zîmbea... Nu. nu-i zîmbea lui. zîmbea pur şi simplu.

Se hotărî. Uită recomandările Jessicăi: "Dacă, din nefericire, centura anti-T se defectează, dispari pur şi simplu... în trecut nu mai e loc pentru atomii corpului tău. înţelegi?" îşi îmbrăcă scafandrul, coborî viziera, programă centura şi, după cîteva secunde, comandă deschiderea Oului.

Coroana luminoasă acţiona încă drept mantie protectoare. Dar mai departe?... Trebuia să nu se mai gîndească. Ţîşni de cealaltă parte â ei... Avu senzaţia că solul o să cedeze sub greutatea lui, că va fi aspirat, înghiţit... Nu se întîmplă nimic. încălţările i sq afundară pur şi simplu în podea, cu ciţiva centimetri. Pur şi simplu?... O stare ciudată de indispoziţie îl cuprinse. /

Clătinîndu-se de pe un picior pe altul ajunse la Jessica. O sorbi din ochi. Ea contempla acvariul. Dublura sa stătea jos. Peste mai puţin de un minut se va ridica, se va apropia de Jessica, ii va mîngîia părul şi umerii. Vroi să i-o ia

înainte: întinse mîna. dar trecu prin umărul Jessicăi şi ea nu se întoarse.

Deci ăsta era trecutul?... Toate fabulele pe care le născociseră poeţii - vax!... El, Richard, adevăratul, se deplasa ca un parazit prin ţesătura timpului, cîntărea numai atît cît să vadă - să vadă şi nimic mai mult... Se putea chinui să-i mîngîie pârul Jessicăi, dar nu putea schimba ceva nici măcar cu o iotă... Ea se întoarse zîmbind: el îşi retrase brusc mîna. Znnbetul nu-i era adresat lui, era pentru celălalt, care fără îndoială o strigase, care se apropia, care-i mîngîia faţa şi părul, care-o îmbrăţişa. Cu ochii închişi, cu capul lăsat pe spate. Jessica îi oferea gura..."

Să fii gelos pe tine însuţi, pe tine însuţi într-o altă perioadă, n-avea nici-un sens! Totuşi, cum să denumeşti sentimentul care-1 chinuia?... ii urmări pînâ Ia ultimul pas. Dar cînd închiseră uşa camerei în faţa lui, o pudoare ciudată îl opri să mai înainteze...

Dar, în fond, de ce nu, ce era rău în asta? De fapt. nu era el cel care urma să facă dragoste? Acest moment îi aparţinea, avea dreptul să vadă...

Transpiraţia îi curgea pe obraji. Fu cuprins de nelinişte. Nu, acest moment nu-i aparţinea. Jessica, cea care se dezbrăca în spatele uşii, era a Dublurii sale, tot aşa cum Dublura era a lui - şi amindoi erau sortiţi morţii... Se dădu înapoi înspăimîntat. 1 se invîrtea capul. Oxigenul! Se-ntoarse, coborî treptele cît putu de repede şi intră în Ou cu o bucurie de nedescris.

... Cînd îşi veni în fire, Jpssica era aplecată asupra lui. Nu-i înţelese foamea ce-1 apucase de ea: îi atingea umerii, părul, îi ciupea obrajii - oh. sfînta consistenţă a materiei, oh, minunata rezistenţă a lucrurilor - şi privea în jur suspicios. Dar cum i-ar fi putut explica, aşa, simplu, că un Richard venit din, viitor în trecut, adică în prezentul lor.

poate că în acest moment îi observă cu ochi strălucitori de poftă, observator impalpabil... - Dar Matho. îl întrebă Wazi?

Cîteva secunde mai tîrziu apăru Cantor: o a şaptea navă aterizase în faţa unithabului.

Bătrînul purta o robă lungă, albă. Richard nu văzuse niciodată un om aşa de bătrîn. Şi totuşi, se ţinea drept, foarte demn, nimeni nu-1 susţinu cînd coborî scara de metal. Soldaţi în uniformă gri formară un cordon dublu pentru a-i da onorul. Un ofiţer se aruncă în genunchi şi duse la gură un fald al robei; apoi. cînd i se permise să se ridice, vorbi îndelung, arătînd din cînd în cînd spre unit- hab. Bătrînul clătină din cap. Zimbi şi spuse cîteva cuvinte; ofiţerul se înclină, iar el înaintă singur spre unithab, cu mîinile încrucişate pe piept.

- Cine e, întrebă Richard?

-Nu ghiceşti?

-Zeltar?... Zeltar e?...

Ea zîmbi ciudat.şi, fără să răspundă, îşi reluă locul în faţa ecranului. Genetyllianul rămăsese nemişcat în centrul pieţei. Ridică o mînă în semn de pace. Wazi îl fixă în colimator.

-Prieteni, sînt un om care iubeşte adevărul. Nu am arme. Fără nici-o protecţie vin spre voi. Mă numesc Zeltar...

Debitul verbal era lent, vocea liniştită şi slabă. Uneori, bătrînul respira adînc, ca şi cum i-ar fi fost greu să vorbească.

- Ţineţi între pereţii voştri o tînără. Mă poate auzi?

Richard făcu un semn, şi Wazi răspunse afirmativ la întrebare. Bătrînul îşi închise ochii pentru o clipă.

- Jessica, ascultă-mâ! Nu ştiu motivele principale care te-au determinat să fugi, dar trebuie să ştii că te-am iertat. Poate că, într-un fel, sînt şi eu la fel de vinovat. Ştiam de legătura ta cu Mark, dar de teamă să nu mă urăşti n-am îndrăznit să-i pun capăt. Speram că o să revii la mine de bunăvoie. Ce s-a întîmplat în zilele care ţi-au precedat plecarea? Ce gînduri ţi-au trecut prin minte? Ţi s-a părut ciudată comportarea mea faţă de tine? Este posibil. Este adevărat că aveam un secret, şi regret acum că nu ţi l-am împărtăşit... Aş vrea atît de mult ca nici acum să nu fie prea tîrziu! Priveşte, Jessica...

Se întoarse şi făcu un semn. Un bărbat şi o femeie apărură în vîrful scării. O clipă rămaseră nemişcaţi, mî- nă-n mînă, strîngîndu-se unul în altul ca şi cum le-ar fi fost frig. Zeltar îi invită să coboare. Bărbatul susţinea femeia cu multă tandreţe.

- Este adevărat că aveam un secret, spuse Zeltar pri- mindu-i. De un an începuse cercetarea. Nu îndrăzneam să-ţi spun înainte de-a se termina... Priveşte, Jessica! I-arîi regăsit, în sfîrşit... Aveai numai cîteva zile cînd un criminal te-a smuls afecţiunii lor... Ştii că mai ai doi fraţi şi o soră? Dar or să-ţi povestească părinţii. Aveţi atîtea lucruri să vă spuneţi...

Femeia izbucni în suspine. Soţul o îmbrăţişă şi o linişti cu gesturi demonstrînd afecţiune.

Richard îşi muşcă buza. Se apropie de Jessica şi o atinse pe umăr.

- Părinţii tăi... şopti.

Ea se-ntoarse brusc spre el, cu ochii înecaţi de lacrimi.

- Deci, n-ai înţeles nimic! izbucni.

înainte ca cineva să fi putut schiţa vreun gest, ţîşni, ridică maneta ce comanda perdeaua energetică şi făcu tunurile să scuipe. Wazi acţionă atît de repede, pentru ca unithabul să-şi recapete protecţia, încît genetyllienii nu

putură profita de întrerupere. în acest timp fluxul letal trecuse prin cei trei genetyllieni. Urmă o explozie formidabilă ce lumină piaţa cu un buchet de sfărîmături multicolore. Bucăţi fumegînde de metal se înălţau pînă la înălţimi ameţitoare şi cădeau pe carlinga navelor, cu zgomot de grindină. Mai mulţi soldaţi se

prăbuşiră urlînd. arşi, dobo- rîţi de sfărîmături. Pe dale alunecau limbi de foc care îmbrăţişau copacii. Capul lui Zeltar, despărţit de trunchi, se izbi de perdeaua energetică şi fu proiectat într-un bazin, scuipînd un jet de scîntei atît de dens încît se învîrti mult timp pe apă înainte de-a se scufunda.

Răspunsul genetyllienilor nu se lăsă aşteptat. Toate armele lor intrară în acţiune, de la cele mai grele pînă la dezintegratoarele de mînă. Un potop de foc se concentră asupra perdelei energetice. Un vuiet infernal umplu 3S-ul, şi o albeaţă uluitoare satură ecranele. Richard şi Jessica închiseră ochii, îşi astupară urechile cu mîinile, se-ncovo- iară strîmbîndu-se, cu coatele lipite de corp. Wazi întrerupse imediat captatorii sensibili. Ecranele se stinseră şi se aşternu liniştea. în acest timp se putea urmări pe un ecran creşterea uşoară a temperaturii perdelei energetice...

Richard îi aruncă lui Wazi o privire alarmată. Robotul îl linişti făcîndu-i semn din cap.

- Perdeaua va rezista, spuse cu un fel de mîndrie. Domnii aceştia vor face bătături la degete, şi atîta tot. Vor pleca în mai puţin de-o oră...

... Previziunea lui Wazi se dovedi exactă. De trei ori eşuară vizitatorii în încercarea lor de-a străpunge protecţia unithabului şi, în mai puţin de zece minute după ultima lor încercare, vedetele îşi luară zborul. Le urmăriră o vreme pe ecrane, apoi se pierdură în spaţiu. Din trecerea genetyl-

lienilor pe Terra rămîneau rămăşiţele torsionate ale celor trei androboţi, copaci arzînd şi certitudinea că se vor întoarce.

îşi aruncă ultima bucăţică de brioşă crapilor din bazin şi se întoarse spre Jessica, cu mîinile în buzunare.

- Te asigur că nu avem de ce să ne temem, spuse cu o sclipire de excitare în glas. Wazi este categoric: genetyllienii nu se vor întoarce decît după luni şi luni. Poate chiar peste un an.

-Uite că ai încredere în Wazi... E ceva nou, remarcă zîmbind.

Nu era nici-o ironie în zîmbetul său, mai curînd o mirare ce-o distra. Richard nu se supără. E adevărat că vrusese să-1 termine pe Wazi cu cîteva ore mai devreme, dar atunci, chiar meritase să fie terminat. Acum, argumentele sale erau solide, trebuiau "să .fie luate în seamă. Genetyllienii constataseră că armele lor erau inoperante asupra perdelei protectoare, şi totodată că

acelea ale unlthabului puteau, cînd li se oferea ocazia, să le producă pagube serioase. De altfel, şi datorită acestei flote de patru sute de nave, aşteptate să apară dintr-o clipă în alta, se temuseră ca situaţia să nu devină critică pentru ei. în mintea lor, fiecare minut le era potrivnic. Iată de ce plecaseră. Iată de ce va mai curge multă apă pe rîuri înainte de-a încerca să revină.

-Şi apoi, la modul general, trebuie să fii întotdeauna optimist. Nu crezi?

I-ar fi plăcut ca vocea să-i fie încărcată de o forţă persuasivă. Uneori, pentru a suplini o astfel de lipsă îşi scotea mîinile din buzunare şi îşi anima discursurile cu gesturi vii.

Jessica fixase o oglindă de ramura unui stejar. După

ce-şi lăsase părul ud peste faţă, se chinuia să-şi facă o cărare impecabilă. Uneori oglinda se clătina din cauza adierii, şi atunci făcea cîte un pas ca să-şi regăsească imaginea.

- Pe parcursul unui an se pot întîmpla o grămadă de lucruri, continuă Richard. Te-ai gîndit la o revoluţie pe Genetyllis? în fond. ce e Zeltar fără Oul său? Aproape nimic! Cine ştie dacă poporul, avertizat de dispariţia Oului şi a lui Zeltarex. nu 1-a răsturnat deja de la putere? Desigur că poporul tău va dori să recupereze Oul, e normal. O să-1 înapoiem, şi savanţii voştri vor fabrica cu sutele. Vei deveni o eroină naţională, cea care a dărîmat zeltarismul. Ţi se vor acorda medalii, ţi se vor ridica statui, iar în şcoli... în şcoli... Mă asculţi? La ce te gîndeşti?

- La nimic.

- Ba te gîndeşti la ceva. Zîmbeşti.

- Ei bine, pentru că ţii să afli, mă gîndesc că în acest moment toate canalele de televiziune de pe Genetyllis se luptă sfîşiindu-se cu ghiarele şi cu dinţii să obţină contractul secolului: transmiterea mea în direct şi în relief din camera de dezmembrare. Uite la ce mă gîndesc. Eşti mulţumit?

Se dezmetici dintr-o dată. Nu-I auzise. Nimic din ceea ce spusese nu înţelesese. Se aşeză pe iarbă.

- Ascultă, reluă cu o voce caldă, iţi înţeleg sentimentele, dar mă mir că o fată ca tine, care a dat dovadă de mult curaj, se lasă cuprinsă de disperare.

- Sînt disperată, şi ce-i cu asta? Totuşi, nu sint tristă pentru atîta lucru.

- Dar de ce disperată? îţi repet că avem un an în faţa noastră şi că...
- O oră, o lună, un an, tot condamnare la moarte se cheamă. Sînt realistă.

99

îşi farda pleoapele Cu o pudră violetă. Richard observă că era foarte emoţionată.

- Să nu crezi că mă las copleşită. N-or să pună uşor mina pe mine. Detest moartea. De fapt era cit pe-aci să reuşesc. De exemplu, dacă Mark ar fi fost o idee mai curajos, în clipa asta am fi fost pe Dory. Bărbaţii şi cu mine n-am făcut alianţe reuşite. Ai grijă.

Formulase avertismentul cu gravitate, dar evident era o glumă, căci foarte curind zîmbi şi se apropie de Richard.

- Glumesc. îi spuse petrecîndu-şi braţul pe după gitul lui. Tu, tu nu eşti ca ceilalţi bărbaţi. Mă rog, ca fel de a gîndi, vreau să spun...
- Ce ştii tu?
- Şi apoi. tu eşti 1111 savant! Tu cintâreşti totul, ce e pentru, ce e contra. E11 n-am decît trei sau patru idei. Nu văd mai departe de lungul nasului. Poate că de aia încă mai trăiesc. Nu sint inteligentă şi de aceea gîndesc pripit. Să ştii că ceea ce-ţi spun 11-am mai spus-o...
- N-ai mai spus-o la nimeni! Mi-o spui mie pentru că nu sint decit un amărît de visător imbecil! Aşa-i? Mărturiseşte că asta e!
- Nu trebuie să te-nfurii...
- Nu mâ-nfurii. De altfel, dacă ar trebui, aş putea să renunţ la tot şi să trăiesc cu tine in pădure, într-un colţişor oarecare al Terrei, fără nici-o teamă: cunosc fructele, ciupercile, plantele sălbatice. Ştiu să pun capcane, să sap adăposturi, să fac arcuri şi săgeţi, să prind peşti şi chiar să fac focul cu două bete şi... Totuşi, nu trebuie să ne fie teamă...
- De ce-mi spui toate astea?
- Aşa... Am chef de vorbă.
- îmi place mult să te-ascult, îi spuse mîngîindu-i părul. Sint femeia ta, ştii.

100

Mărturisirea îi făcu inima să-i bată mai tare. Nici nu îndrăzni s-o îmbrăţişeze.

- Ce faci în după-amiaza asta, îl întrebă Jessica?

Se ridică şi-i spuse c-ar fi dorit să asiste la funeraliile lui Matho. Dar tradiţia nabişilor nu-i permitea. Deşi trăise mult cu ei şi-i iubea, nu era unul de-al lor. Ceremonia va fi secretă. Vor avea loc dansuri, ritualuri magice, rugăciuni adresate zeului Cam. Apoi, corpul lui Matho va fi ars. Mîine vor putea merge în sat.

- Voi urma programul pe care mi l-am stabilit: o să mă duc la Paris.

- Ce-i asta?

- Paris este capitala ţării în care ne aflăm. Cînd străbunii noştri au părăsit Terra, n-au luat cu ei decît strictul necesar. Surplusul, adică, printre altele, şi operele de artă. a rămas aici. Paris... Am întîlnit numele ăsta de sute de ori în cărţile mele. Sint luni întregi de cînd doresc să mă duc.

- Vei lipsi mult timp?

- Nu. nu. numai după-amiază. Simplă luare de contact. Vrei să vii cu mine?

- Bănuiesc, că vei aduce opere de artă ca cele care se găsesc în sala de decontractare sau în camera ta.

- Păi... Fără îndoială.

JeSsica se strimbă.

- Nu vreau. Nu vreau să te supăr, dar nu-mi plac operele de artă. Nu-mi plac nici ruinele. Stii ce voi face? Te voi aştepta. Ţi-am spus că sint femeia ta şi asta te-a tulburat, nu-i aşa? Ţi-a făcut plăcere, dar n-am urmărit asta. Vreau să spun... Vezi, nu sint prea subtilă, nu ştiu să mă exprim... Nu ţi-am spus asta ca să-ţi fac plăcere, ci pentru că aşa simt... în după-amiaza aceasta te voi aştepta ca o soţie. Voi culege flori ca să împodobesc sala de decontractare. O să scotocesc în valize ca să găsesc rochii, o să pregătesc masa, o să-ţi fac o prăjitură.

- O prăjitură? Tu?...

- Ei. da. domnule! Ny trebuie să crezi totul... adăugă, făcînd cu ochiul.

Pentru prima dată de cînd o cunoştea se gîndi că-i frumoasă cu adevărat. Fără îndoială, lumina soarelui care apunea contribuia şi ea, punîndu-i părul în evidentă, animîndu-i faţa cu umbre şi culori suave ce-o avantajau. Acolo.'pe buză, era ceva, ca o picătură de lapte... Ce bărbat n-ar fi ronţăit-o în clipa asta? "într-o zi. un copilaş va umple unithabul cu gîngurelile şi

ştrengăriile sale. O să-1 ţin pe genunchi, o să-i spun poveşti, o să-1 învăţ poezii, arta subtilă a jocului de dame, pescuitul şi tot ceea ce ştiu. Ce prinţişor va fi! Iar eu voi fi pentru el ce-a fost Chiron pentru Asclepios!" Aşa gîndea Cantor, binecuvîntînd hazardul care vrusese ca Richard să se întîlnească cu Jessica.

- Nu ţi se pare că învăţ repede?

De mai multe minute încerca să urmeze exact cursul rîului, inclusiv toate meandrele. Pilota cu precizie, puţin cam îndrăzneţ, pentru a înfrumuseţa manevrele care i se păreau prea uşoare. Vedeta zvîcnea adesea, pierdea din altitudine şi cădea ca un erete frecîndu-se de suprafaţa apei, unde se lăsa dusă ca o epavă tîrîtă de curent. Dar înaintea fiecărei improvizaţii de acest gen, Jessica îl prevenea pe Cantor de ceea ce intenţiona să facă, şi robotul constata cu admiraţie că hazardul nu intervenea absolut deloc în reuşita comandantului său de bord. îi lăudă în gînd dexteritatea şi binecuvîntă încă o dată întîmplarea că înzestrase cu atîta curaj o persoană atît de drăguţă, g

Curînd, Jessica păru că se plictisise. Trase de comenzi şi vedeta se înălţă în văzduh. Cantor spuse că era tîrziu. Cala era plină de flori. Dacă vroia să facă buchete de flori

şi să pregătească o masă rafinată, înaintea întoarcerii lui Richard, nu mai trebuiau să tîndălească. Jessica studia peisajul.

Cînd observă două coloane cafenii, îi scăpă o exclamaţie de surprindere. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Era o operă de artă? Dacă da, atunci îi plăceau operele de artă.

- Sînt hornurile zînelor, spuse Cantor, căruia entuziasmul Jessicăi îi întărea părerea bună pe care o avea despre ea. Mai sînt numite şi Domnişoarele.

Vedeta se învîrti îndelung în jurul coloanelor şi Cantor avu răgaz din belşug să explice cum săpase vîntul secole întregi roca, pentru a crea aceste minunăţii. Profită de moment ca să evoce Marele Canion din Colorado, ciuperca din Valea Morţii, falezele de la Etretat şi alte manifestări remarcabile de eroziune, pe care Richard i le va arăta într-o zi. Atunci cînd tînăra îşi satisfăcu curiozitatea, plecară.

După un timp. Cantor, care compunea mintal meniul serii, observă că nu mergeau în direcţia care trebuia, ba chiar mergeau în sens invers, aşa că vedeta se întoarse. Domnişoarele se înălţau la orizont. Erau foarte apropiate una de

alta. şi Cantor calculă că anvergura vedetei depăşea vizibil distanţa care le despărţea. Se întrebă brusc de ce-i venise în minte să facă un astfel de calcul. Nu, nu era posibil!... îi sclipiră ochii: îndreptă spre tînără o privire imploratoare.

- Ei, aş! îi spuse Jessica zîmbind.

Vedeta ţîşni. Cantor fu ţintuit de scaun. Coloanele crescură înnebunitor de repede. Cînd înţelese că Jessica nu va modifica direcţia, robotul îşi trînti picioarele pe tabloul de bord, se crispă, scoase un strigăt aproape omenesc şi, în ultima clipă, îşi puse mîinile la organele văzului. Imediat după asta fu proiectat spre dreapta şi izbi violent cu capul carlinga; a doua manevră, aproape instan

tanee, îl readuse în poziţia iniţială. îşi luă mîinile din faţa organelor văzului. Trecuseră...

Atunci, o furie robotnică de o amploare excepţională, o furie din cele care nu pot fi stăpînite, chiar atunci cînd eşti cel mai manierat robot, cuprinse Assimul lui Cantor care urlă agitîndu-şi braţele:

-Sînteţi nebună! Complet nebună! O pasăre ar avea mai mult bun-simţ ca dumneavoastră! Nu era destul loc la dreapta, la stînga, pe deasupra?

-Semănau atît de mult, îi explică mirată de această izbucnire. A fost ca un semn, înţelegi? Sărmanele, trebuiau să aibă şi ele o utilitate. Te înfurii ca Richard. Se vede bine că eşti creatura sa.

- Creatură sînteţi dumneavoastră! '

- Fi politicos, ia vezi! Patru ore am cules flori. Era vremea să fac şi eu ceva ca să-mi umplu timpul, nu?

- Femeile Timpurilor Vechi culegeau flori şi nu li se-ntîmpla nimic!

- Nu mai sîntem în Timpurile Vechi!

- Iar dumneavoastră nu sînteţi femeie!

- E un compliment? îl întrebă zîmbind.

Cantor îşi lăsă mîinile să-i cadă pe genunchi. într-o clipă păru că se chirceşte, scîrbit.

- Sînteţi imposibilă. Scuzaţi-mi izbucnirea, dar sînt creat astfel că... Vreau să spun că oricărui individ normal, în locul meu, i-ar fi fost frică. Mă supun necesităţilor Assimului meu. Vă promit că pe viitor...

Promisiunea îi rămase în suspans. Un obiect strălucea la limita cîmpului său vizual, către nord-est. îl arătă cu degetul. Jessica se strădui în van să-1 distingă.

- Richard?...

Cantor făcu semn din cap că nu. Maşinăria zbura prea sus şi prea repede. Şi pe urmă, Richard urma să se întoarcă abia la căderea nopţii.

104

- Reduceţi viteza. Coborîţi. Unithabul nu este prea departe. Urmăriţi cursul rîului. Avem şanse să nu fim observaţi.

Jessica se supuse.

Apoi nu mai vorbiră, şi pîndiră cerul.

Cînd trecură de ultima colină, observară clădirile unit-habului. In aceeaşi clipă, nava necunoscută străpunse un nor în stînga lor şi se năpusti spre ei. Era un avizo genetyllian.

- Cu toată viteza! urlă Cantor.

Vedeta ţîşni. Avizoul viră. o depăşi cu o deosebită uşurinţă, apoi, reducînd viteza, luă o traiectorie paralelă.

- Mai repede! zise Cantor. Hai, mai repede!

- Sînt la maxim! Vedeta asta parc-ar fi o broască ţestoasă! Are arme măcar?

Cantor răspunse că trebuia să fie un paralizator sau două în cutia din bord. Tînăra făcu o grimasă. Un paralizator era exact ce trebuia ca să distrugi un avizo înarmat cu tunuri!

- Nu-nţeleg, zise Cantor. Dac-ar fi vrut să ne doboare ar fi făcut-o de mult. Poate că-şi fac socotelile... Spuneţi-mi: avizourile sînt echipate cu vreun sistem capabil să imobilizeze un obiect la distanţă, ceva ca o plasă magnetică?

- Nu. Oricum, nu pentru un obiect aşa de mare ca vedeta noastră.

Cantor clătină din cap.

- Atunci, poate caută să ne contacteze.

Deschise receptorii sonori.

Era noapte cînd Richard văzu unithabul. Piaţa era împănată de lumini ca un tort de aniversare. Perimetrul îi

105

fusese marcat cu lumini roşii. O cruce albastră marca locul unde trebuia să aterizeze vedeta.

Acordă atenţia obişnuită manevrei de aterizare. Nu aducea o vedetă, ci un galion, o peşteră a lui Aii Baba, o sărbătoare a

minţii. Tablouri, sculpturi, obiecte de aur, cărţi rare, cele mai pure produse ale geniului omenesc burduşeau cala...

Sări pe pămînt şi se întinse cu voluptate, apoi îşi aprinse o ţigară. Jessica nu-i ieşi în intîmpinare. Nu fu surprins, ba dimpotrivă: pe dalele luminoase ale pieţei, frunze şi flori albastre, fire de iarbă se reliefau ca reperele unui drum al dragostei. Erau viorele, sau nu-mă-uita, sau brebenei, sau cine ştie ce flori, n-ar fi ştiut să spună, pentru că nu ştia nimic despre flori. Dar ce conta? Acestea duceau pînă la intrarea în unithab. Le scăpase Jessica din mînă la întoarcerea din plimbare. Acestea dovedeau că se gîndise la el. Duse una la gură, o sărută şi o înfipse în păr.

Un rîs sarcastic îl făcu să-şi întoarcă capul, şi văzu un bărbat apărînd din spatele unuia dintre copacii ce înconjurau piaţa. Necunoscutul rîse îndelung, apoi se arătă în zona luminată, înalt, slab şi murdar.

- Doctor Richard? bănuiesc... îl întrebă, ştergîndu-se la ochi. înţelesesem că sînteţi o fiinţă sensibilă, dar chiar aşa!... Dumnezeule, păreţi atît de stilat!...

Richard aruncă floarea din păr. Bărbatul nu putea fi un soldat al lui Zeltar. Prea murdar şi prea prefăcut. Un soldat, pînă acum şi-ar fi aţintit deja arma asupra lui şi ar fi intrat în subiect. De un soldat i-ar fi fost mai puţină teamă.

- Cine sînteţi?

Bărbatul scoase un beţigaş din buzunarul bluzei şi-1 muşcă. înainta clătinîndu-se.

- Mda. Trebuie să fi avut un nume cînd eram mic. Aşteptaţi să mă gîndesc...

C-ulese o floare de pe jos, o puse la ureche şi rise în chip bizar, ca şi cum s-ar fi forţat. Arătă nişte dinţi uluitori.

- Astăzi mă numesc Tigrul, reluă el zdrobind floarea între degete. S-ar părea că mai sînt tigri pe planeta asta. Eu n-am văzut decît în holograme. Doamne, nimic nu e mai frumos ca un tigru, nici măcar o femeie! Şi un leu e frumos. Dacă nu mă-nşel, ăsta are un bot cu coamă. Coama e, ca să zicem aşa, o coroană de peri, şi de aia se spune că leul este regele animalelor. Leul, poate din punct de vedere estetic, dar şi tigrul, cu dungile alea, arată bine. Nu, mie leul nu-mi place. Âsta omoară ca să mănînce. Mi se pare josnic, mi se pare lucrul cel mai josnic. Un

leu, dus în faţa unui tribunal, sînt sigur c-ar începe să se smiorcăie. Ar spune: am ucis pentru că mi-era foame, am ucis ca să-mi hrănesc puişorii, am ucis ca să-mi hrănesc soţioara, am ucis ca să-mi hrănesc socrişoara, mă rog, numai prostii de astea. Ce pervers! Scuip pe leu şi pe cei care-i seamănă! Un tigru, dimpotrivă, ucide numai aşa. Am ucis aşa, ar spune juriului, pentru c-aşa am avut chef. O clipă mai curînd sau mai tîrziu aş fi ucis pe altcineva, şi duceţi-vă dracu', toţi cîţi sînteţi aci! E ceva dumnezeiesc în tigru. Dumneavoastră, doctore, aţi ucis pînă acum? Nu vorbesc de pureci, de păduchi, care vă pişcă, pentru că astea sînt crime utile, crime de birocrat, de leu, în fond. Nu mă refer nici la greşelile bisturiului!... Nu, vreau să spun o crirhă ca lumea. Eu. într-o zi, am prins o păsărică. Avea aripa nuptă şi piuia să-ţi topească inima. îşi chema mama. Vederea ei mi-a pompat doi litri de lacrimi. Nu mai mergea aşa. Ce părere şi-ar fi făcut lumea despre mine? Am dat cu banul. Ban, o zdrobesc, marca, o-ngrijesc. A ieşit marca. Atunci am zdrobit-o, pentru că nu sînt un sclav, nu mă comandă o monedă. Ştiţi de ce mi se spune Tigrul?

îşi răsfrînse buzele, lăsînd să se vadă două rînduri de

»

dinţi, surprinzători, atît de albi şi de regulaţi încît păreau falşi.

- Sînt adevăraţi, spuse bărbatul.

Alăturînd vorbelor fapta, prinse un incisiv între degetul mare şi arătător şi forţă în sus.

- Ţine... Vă uimeşte, ,nu? Nici-o carie de cînd m-am născut. Trebuie să recunosc că nu mănînc niciodată zahăr, sau ceva de genul ăsta.

Arătă beţigaşul galben pe care-1 mesteca.

- Fluorexyl. Consum tone-ntregi. Femeilor le plac dinţii frumoşi. Sînt convins că e primul lucru pe care-1 remarcă la un bărbat. Femeile seamănă cu coţofenele. Dar, ia ziceţi, a dumneavoastră, nici ea n-arată rău. Oh, o ştiu bine! Am putea spune că sîntem tovarăşi. A naibii Jessica!

- Jessica...

- Mai sînt tigri prin zonă? Pentru că mi-ar place să-i văd în carne şi oase.

- Ce i-aţi făcut lui Jessica? întrebă Richard înaintînd cu un pas.

Bărbatul îşi contractă maxilarele şi respiră mai repede, îşi trecu bastonaşul în mîna stîngă, iar dreapta îi alunecă pină cînd atinse crosa armei.

- Ţi-am pus o întrebare, şuieră. Te-am întrebat dacă sînt tigri pe-aici. E clar? Nu pot fi două răspunsuri, numai da sau nu! De ce nu m-asculţi?

Cu o mişcare scurtă scoase arma din toc şi, ţinînd-o cu amîndouă mîinile, şi depărtînd picioarele, îl ţinti pe Richard.

- Acum o să fii drăguţ să-mi răspunzi. "Tigrule, o să spui, o să fiu drăguţ să-ţi răspund". Zi odată!... Număr pînâ la trei şi îţi jur că apoi...

- Da-I complet nebun, tipul ăsta!
- Bea...
- îţi spun că e scrîntit, e sonat, are ceva sărit!
- Bea şi linişteşte-te!... Acum s-a rezolvat.

Richard nu mai insistă şi goli dintr-o dată paharul pe care i-1 întindea Jessica. Era alcool. Se simţi mai bine. Se răsturnă în fotoliu suspinînd.

- Mă simt de parcă m-aş fi trezit dintr-un coşmar... Deci, e adevărat că vă cunoaşteţi?

Jessica ridică din umeri.

- Puţin. Nu-i un individ rău, şi să ştii că nici ceilalţi. Nu trebuie să-i judeci după cum arată.

Richard numără vreo şaizeci de bărbaţi, prost îmbrăcaţi şi murdari. Vorbeau tare. spuneau bancuri porcoase şi rîdeau fără reţinere; dar îşi purtau armele atît de firesc încît păreau că fac parte din ei. De fiecare dată cind se-ntorcea cîte unul, patul armei arunca sclipiri, iar cind cei mai dezinvolţi îşi schimbau greutatea corpului de pe un picior pe altul, patul armei oferea degetului mare un sprijin comod.

Cantor mergea de la un grup la altul. Tuşea discret înainte de a-şi oferi platoul încărcat de băuturi, de biscuiţi, de sendvlşuri, de bomboane, de ţigări. La apariţia sa izbucnea un strigăt unanim, şi douăsprezece mîini îl despuiau cît ai clipi din ochi. 1 se mulţumea în doi peri, fiind numit "munte umblător" sau "robopitec". Din înfundăturile şi zgîrieturile ce-i acopereau carcasa, trascră concluzia , că avea o logodnică foarte focoasă. Insistară s-o vadă. Dar Cantor nu se formaliza de tratamentele

astea neobişnuite. Cu un simţ al ospitalităţii demn de laudă, culegea discret hîrtiile unse şi chiştoacele risipite pe covoare şi le arunca unde trebuie, fără a face vreun reproş, aranja cărţile scoase din bibliotecă şi părăsite cu foile desfăcute pe colţurile meselor. Ici recomanda cu voce joasă să nu se mai ciocă

nească pe sticla acvariului nici cu unghiile, nici cu patul armei; colo explica îndelung că era inutil să fie zgîriate cu cuţitul statuile de bronz, pentru că nu erau de aur. Numai Oul era scutit de acest tratament. Instinctiv, coborau vocea cînd treceau prin faţa lui. Cîţiva îndrăzneţi îl atinseră pe furiş cu vîrful degetelor, cum ai mîngîia statuia unui zeu protector.

în sfîrşit, în pragul uşii apăru Portejoie. cu o mină în şold iar cu cealaltă alungind norii de fum ce-i avea în faţă. Era înalt, solid, cu umerii laţi. Părul, în întregime alb, nu altera impresia de putere pe care o degaja. îl observă pe Richard, clătină din cap şi se îndreptă spre el. De două sau de trei ori îmbrînci violent bărbaţii care-i stăteau în cale, negîndjndu-se că i-ar fi putut ocoli. Oamenii se întorceau furioşi, dar cînd îl recunoşteau îi zîmbeau. Cînd ajunse la Richard-şi Jessica, scoase o batistă din mînecă şi îşi şterse fruntea şi gîtul.

- Niciodată nu mi-a fost aşa cald...

Se instală pe canapea lîngă Jessica. După cîteva secunde, Richard îi întinse mîna.

- Vă mulţumesc pentru intervenţia dumneavoastră.

- Eu l-am însărcinat pe Tigru să vă pîndească sosirea. Trebuia să ne avertizeze, şi Jessica v-ar fi ieşit în întîmpi- nare. l-am administrat o corecţie de care o să-şi amintească.

- Wazi nu supraveghează hiperecranul? M-ar fi putut preveni.

- Pregăteşte camerele, spuse Jessica. Ştii că avem multă t lume de adăpostit în seara asta...

- Probabil că Tigrul a adormit în grădină, reluă Portejoie. Băuse, şi cum îi e suficient parfumul unei flori ca să se ameţească... L-aţi surprins. L-aţi lăsat să vorbească şi adoră asta. în special din cauza dinţilor... Tu!

Cantor se întoarse şi se înclină pentru a-şi prezenta

platoul. Portejoie goli două pahare unul după altul, zicînd că nicio'dată nu-i fusese aşa de sete, şi apoi îl opri pe al treilea în mînă.

- Noi ne-am ascuns avizourile, înţelegeţi? Văzîndu-le, aţi fi putut crede că sîntem zeltarieni. Cine ştie ce v-ar mai fi trecut prin cap. V-a explicat Jessica?
- încă nu.
- Venim de pe Dory. Nu cu prea mult timp în urmă, planeta noastră era... poftim, ca să mă exprim aşa: Sfîntul Spaţiu al Purificării. Cînd ieşi dintr-un purgatoriu, in mod normal eşti... normal, da, sănătos, spălat de toate murdăriile, ce mai. zeltarian. Decenii întregi pe Dory au fost deversate tone de bărbaţi şi de femei, ba chiar şi cîţiva copii, mai precoci sau mai înapoiaţi, depinde de cum vrei s-o iei. Un adevărat tomberon de gunoi. Sfîntul Spaţiu... Eu, cel care vă vorbesc acum, sînt un deşeu, iar ceilalţi la fel. Aşa că dacă uneori sîntem mai răi... Deci, ce spuneam?
- Dypă cîte mi-a spus Jessica, Dory s-a răsculat.
- E bine că ştiţi principalul. In curînd se vor împlini cinci ani de atunci şi, în fiecare an. primim sute de fugari cu arme şi bagaje, sau numai cu ura faţă de Zeltar. ceea ce nu e chiar nimic. Acum sîntem o adevărată forţă... Dar, fără îndoială că vă întrebaţi ce căutăm aici. Ei bine, acum cîteva săptămîni am detectat prezenţa lui Zeltarex în spaţiu, din întîmplare...

Portejoie îi aruncă o privire scurtă Jessicăi.

- Nu-i ascunde nimic, spuse tînăra, e de-ai noştri.
- Atunci, hai să spunem că n-a fost chiar din întîmplare, reluă doryanul. Am captat un transmag care provenea de pe Zeltarex.
- Eu l-am expediat, mărturisi Jessica.
- Nu ml-al spus niciodată de acest transmag...
- Normal, pentru că n-aveam de unde să ştiu că ajunsese pe Dory... Şi chiar dacă aş fi ştiut... Mark şi cu mine

începusem să ne certăm, înţelegi? Ştiam că nu ne mai îndreptam spre Dory, pentru că-mi spusese. Dar niciodată n-a vrut să-mi spună planeta spre care dirija nava. El pilota, iar eu, eu nu cunoşteam bine spaţiul. Informaţiile pe care le depusesem în transmag erau atît de vagi încît n-am crezut niciodată că doryenii îmi vor găsi urma...

- E adevărat, confirmă Portejoie. Am început să-1 vîr|ăm pe Zeltarexr, dar în mod sigur am fi abandonat partida dacă nu ne-ar fi. căzut un dar din cer. De data asta, mesajul primit fusese redactat de Mark. Bineînţeles că nu ne era destinat nouă. Mark relata că pyramidiumul era pe punctul de-a se termina şi că nu se putea întoarce pe Genetyllis. Şi dădea coordonatele planetei de destinaţie. Era Terra Timpurilor Vechi. Clinele ăla spunea şi cit de mult îşi regreta fapta, că Jessica il vrăjise, că la întoarcere era gata să se arunce la picioarele lui Zeltar şi că de acum înainte îl va servi cu trup şi suflet.

-înţelegi, spuse Jessica. Mark trebuie să fi răspîndit prin spaţiu vreo jumătate de duzină de transmaguri cu destinaţia Genetyllis. Unul dintre ele a fost captat de interceptorii-TM ai doryenilor, iar comandoul care ne-a vizitat azi-dimineaţă a captat altul cu puţin înainte. Iată de ce am fost reperată aşa de repede. Portejoie şi oamenii săi au ajuns la cîteva ore după plecarea genetyllienilor. Poftim, acum cred că ştii totul.

Richard făcu din cap semn că da.

O privi pe Jessica, apoi îl privi pe Portejoie.

- E ciudat, spuse într-un tîrziu. Vă cunoşteaţi dinainte? S-ar zice că...

Portejoie se-ntoarse spre tînără, şi ea se pregătea să răspundă în momentul în care izbucniră voci şi rîsete stridente faţă de tonul conversaţiilor de pînă atunci. Se formase un cerc pe care doryenii se grăbeau să-1 mărească.

Un bărbat îl lovea pe Cantor cu toată forţa pumnilor

săi, violent, ca pe o uşă care nu ţi se deschide. Robotul îi încasa fără să crîcnească, un braţ atîrnîndu-i de-a lungul corpului, iar pe celălalt îl folosea ca să-şi ferească platoul de gesturile isterice. Numai o sclipire mai vie ca de obicei a organelor văzului arăta cît de mult îl tulbura rolul pe care era obligat să-1 joace. într-adevăr, omul, încurajat de glasurile prietenilor şi de alcoolul care-i ardea creierul, striga la Cantor să îngenuncheze: vroia să i se urce-n spate şi să-1 călăreas-că. Spectatorii se distrau ca la balamuc. Ciocăneau paharele cu lamele cuţitelor, băteau din palme şi scandau: în genunchi! în genunchi! Dintr-o dată, bărbatul se arătă extenuat de eforturile zadarnice pe care le depusese. Era tînăr, blond spălăcit, slăbuţ. îl văzură lipindu-şi obrazul de pieptul lui Cantor şi alunecînd uşurel de-a lungul

corpului său, gemînd. Se chirci de tot la picioarele robotului, strîngînd cu un braţ o coapsă a lui, aşa cum se agaţă un marinar pe furtună de catargul mare, şi începu să respire gîfîind din greu între genunchii de metal. Înfrînge- rea declanşă un val de huiduieli, care răniră amorul propriu al tînărului doryan. îşi adună forţele, se ridică, luă o scrumieră şi, înarmat aşa, se năpusti asupra Iul Cantor. Ochii robotului pîlpîiră. îşi căută stăpînul în mulţime. Richard era acolo. Furia sa se transferă în Assimul lui Cantor... După o secundă, doryanul fu adunat de pe jos, urlînd de durere: Cantor strîngea în pumnul său catarama centurii, cămaşa şi o bucată bună din burta lui.

Era o scenă destul de nostimă să-1 vezi pe Cantor Uriaşul mergînd cu paşi mititei ţinînd într-o mînă platoul şi în cealaltă paiaţa chelboasă ce se bălăbănea urlînd. Doryenii salutară cu rîsete copioase interludiul care le era oferit, fără să se sinchisească de ceea ce i se întîmpla unuia de-al lor. Singur Richard înţelese că robotul se-ndrepta spre o masă de-al cărei colţ urma să zdrobească

capul agresorului său. Strigă la el că jocul se terminase. Rîsetele încetară. Cantor se opri şi-şi eliberă încărcătura.

Portejoie se apropie de tînărul buimăcit care gemea ţinîndu-se de burtă. îl ajută să se ridice.

- Micuţul meu Orlando, ce ţi s-a întîmplat?

Tînărul doryan avea lacrimi în ochi. Bîlbîi o frază de neînţeles. Portejoie îi mîngîie obrazul, şi, timp de-o clipă, Richard crezu c-o să-1 îmbrăţişeze. Cineva îi şopti la ureche: "Păr-Alb o să ni-1 înşurubeze..." în aceeaşi clipă, o palmă de o forţă extraordinară îl făcu pe Orlando să se-nvîrtească în jurul său. "Abia trei sute de grade, zise vecinul lui Richard. Păr-Alb ori îmbătrîneşte, ori trişează... Orlando e protejatul său..."

- Bandă de tîlhari, strigă Portejoie asistenţei, nu vă este ruşine? Aţi băut băuturi fine, aţi mîncat gustări rafinate, iar în clipa asta vi se pregătesc paturi adevărate! Dar în ciuda acestora, vă purtaţi ca nişte porci ordinari!... Sîntem invitaţi aici, nu soldaţi într-o ţară cucerită!... Pe cel care-1 mai prind că repetă jocul micuţului Orlando nu-1 înşurubez, îl deşurubez! Hai, duceţi-vă să clociţi în cuibarele voastre acum! Mîine dimineaţă, pe ăla care n-o să fie ras, îl rad eu cu cuţitul. Dispăreţi!

Se împrăştiară destul de repede, în ordine şi linişte. Cîţiva doryeni chiar ţinură să-i strîngă mîna lui Cantor şi să-i prezinte scuze.

-Acceptaţi scuzele noastre, îi spuse Portejoie lui Richard. Nu sînt prea bine educaţi, cu siguranţă, dar nici chiar aşa de răi nu sînt. De cîte ori n-am văzut cîte unul din ei cuprins de tristeţe, că izbucnea în suspine şi pronunţa numele mamei? Vă daţi seama? Nişte puşti... Dar la urma urmelor, dacă trebuie, sînt în stare să-şi omoare şi tatăl. De altfel, mai mulţi dintre ei ai şi făcut-o.

După aceste cuvinte, Portejoie îi părăsi. înainte de

114

culcare trebuia să controleze soldaţii care făceau de gardă la avizouri şi în jurul unithabului.

După ce doryenii evacuară sala, liniştea păru ciudată. Richard făcu cîţiva paşi. Sîngele îi bătea în tîmple. Se duse să deschidă o fereastră, pentru că aerul era încărcat, şi se întoarse. Hîrtii unse, bucăţi de cîrnăciori, resturi de sen- dvişuri, în care se mai vedea urma dinţilor, făceau casă bună pe covor cu chiştoacele şi resturile de pămînt desprinse de pe tălpile încălţărilor; pahare răsturnate pe mese încă mai picurau; după ce-şi mestecase voluptos guma de mestecat, cineva o lipise pe sexul şi pe sfîrcurile sinilor Dianei. Richard căută în sala enormă buchetele pe care i le promisese Jessica. De altfel, nu florile îl interesau, ci promisiunea. Nu era nici-o floare. Se apropie de acvariu şi se abandonă contemplării lui. în catifeaua grotelor, triunghiuri cu ochii aurii îi aruncau priviri liniştite.

- îmi pare rău...

Jessica venise lingă el fără zgomot. Dădu din umeri.

- Prietenii prietenilor mei sînt prietenii mei...

întoarseră capul: Cantor intră cu aspiratorul.

Mai curînd căzu, decît se aşeză pe un scaun.

- O să te servesc eu, îi spuse Jessica.

- Nu-i nevoie... Pot s-o fac şi singur.

Jessica insistă să stea liniştit, apoi luă două farfurii, două pahare, două şerveţele, vinul şi puiul rece. Pentru că nu găsea pîinea şi restul tacîmurilor, trebui ca el să se ridice.

115

- Mă duc să le caut, dar, între timp, am un cadou pentru tine.

îşi pipăi buzunarele de la pantaloni, de la cămaşă, şi-şi încruntă sprîncenele.

- Totuşi, eram sigur că... Ar fi prea prostesc să...

Dintr-o dată îşi aminti şi. zîmbind, se descheie la cămaşă: în jurul gîtului avea un colier din perle şi biluţe de aur ajurate; pandantivul era o inimă cu flori de crin.

- A fost al unei regine. Nu-i ştiu numele, plăcuţa era pe jumătate ştearsă... Se termina în ie: Mărie. Annie. Sophie, Eugenie...

Fu cît pe-aci să adauge că nu comisese un furt în adevăratul înţeles al cuvîntului, pentru că un colier al unei regine îi revenea altei regine, dar acest compliment, copt îndelung în mintea lui, acum i se părea detestabil şi nu mai zise nimic.

Jessica privea nemişcată, fără să scoată o vorbă, colierul care-i strălucea în mîini.

-Ştiu bine că nu-ţi plac în mod deosebit bijuteriile. îi spuse puţin decepţionat, dar mă gîndisem că măcar o dată... De altfel n-ai nici-o obligaţie să-1 porţi. Poate fi folosit şi ca un element decorativ pe perete, de exemplu...

Jessica se apropie.

- Ajută-mă, ii spuse întoreîndu-se cu vioiciune şi dez-velindu-şi ceafa cu o mişcare a mîinii.

Părul îi mirosea frumos.

-îmi stă bine?

Richard îşi vîrî mîinile în buzunare şi clătină din cap.

-Eu cred că eşti foarte frumoasă.

-Mă duc să mă uit într-o oglindă. Aşteaptă-mă.

După ce dispăru, Richard îşi turnă un pahar de vin.
Nu-i plăcea turnura pe care i-o lua viaţa. Pînâ la venirea Jessicăi îşi reprezentase viaţa pe Terra ca pe o linie dreaptă, lungă. Bineînţeles că din loc în loc erau urcuşuri şi cobo-

rîşuri: o secetă, o recoltă proastă, crapii care nu voiau să-şi depună icrele... Dar, pe ansamblu, totul era previzibil. încă un an şi ar fi cultivat orez, doi ani şi ar fi început un baraj, cinci ani şi... Un destin de catifea. Dar venise Jessica. cu prezenţa sa ce emana suferinţă. Aducea meandre, capcane, spini, cărţi de joc însemnate. Ziua de mîine semăna cu un cîmp de mine.

Va mai trăi mîine?

Cît timp mai putea să se joace cu destinul, nepedepsit?

Nu-i venea să creadă evidenţa: Jessica era pe Terra de numai trei nopţi.

Cînd se întoarse, strălucea de bucurie şi-1 sărută.

- Sînt supărată pe mine pentru că nu-ţi pot oferi nici-un cadou, îi spuse cu tristeţe. N-am avut timp nici măcar să pregătesc o prăjitură.
- Nu-i nimic. Tu ai mîncat?
- Am aşteptat să te întorci.
- Ăsta e un cadou frumos, ii spuse zimbind.

în timpul cinei, ca îi dădu lămuririle pe care le aştepta, îl cunoştea pe Portejoie. Mult timp fusese un personaj ascultat la curtea lui Zeltar. Avusese ocazia să-1 frecventeze pînă-n ziua în care, implicat într-o poveste dubioasă, fusese trimis să îngroaşe rîndurile rebelilor de pe Dory.

- O poveste dubioasă?
- Mai multe nu ştiu. Ceea ce ştiu e că se poate conta pe el.
- Prezenţa doryenilor nu prea pare să te preocupe...
- De ce mi-aş face griji?

-Ei bine, îmi face impresia că pentru ei e o mană cerească faptul că Oul şi Zeltarcx le-au venit ca pe tavă...

- Adică?
- Nu ţi se pare că în treaba asta o să joci rolul hoţului păgubit? Nu-i treaba mea. dar dacă aş fi Portejoie. aş duce cit mai repede nava şi Oul pe Dory.

117

Jessica făcu din cap că nu.

-în Zeltarex nu mai e pyramidiuin şi, pe urmă, noi sîntem duşmanii lui Zeltar, şi doryenii şi eu. Nu trebuie să ne băgăm beţe-n roate. Nu uita că datorită mesajului meu au ajuns aici. Dar de ce-mi vorbeşti aşa?

- Mă gindesc la temerile lui Mark. Oare doryenii n-or să se debaraseze de tine numai aşa. ca să dea un exemplu? Ai fost solia lui Zeltar.
- Mark era un idiot şi un laş!

Vocea-i fusese fermă şi totuşi părea tulburată. O luă de mină.

- Nu vreau să ţi se întîmple ceva rău. Fi foarte atentă.
- Duşmanii lui Zeltar sînt prietenii mei. îi spuse ridicînd din umeri ca şi cum ar fi alungat o îndoială.

Richard se ridică. Toată ziua fusese hărţuit şi simţea nevoia să doarmă.

- Dar dac-am folosi Oul. îi propuse Jessica? Am putea veghea şi ne-am mai şi povesti...

- Simt nevoia să dorm cu adevărat. Nu vii cu mine?

- Nu acum, imediat. Iartă-mă, dar mă obsedează cîteva idei mai vechi şi vreau să mi le clarific.

- Idei mai vechi? Sper că nu e din cauza a ceea ce ţi-am spus.

-Nu. Eşti adorabil. încă o dată îţi mulţumesc pentru colier. Vin după tine imediat.

-Unithabul este plin de bărbaţi, vezi să nu greşeşti camera, îi spuse făcîndu-i cu ochiul.

- Nu ştiu decît o cameră, şi aceea-i camera noastră...

Se sărutară înainte de-a se despărţi.

Jessica mai ciuguli cite ceva. apoi începu să bîntuie prin unithab, cu mîinile încrucişate la spate. Cînd intră in sala de decontractare, Portejoie era înăuntru. Mîngîia Oul. Surprins, îşi retrase mina, ca un copil prins asupra faptului. Ea-i zîmbi, iar el răspunse cu 1111 surîs.

118

Erau priviţi cu curiozitate. Trebuie să se fi sculat foarte de dimineaţă, căci marele hol al unithabului era deja tixit. Era o aşa îngrămădeală de lucruri încît nu mai ştiai unde să-ţi pui picioarele, de statui, tablouri, veselă, vrafuri de cărţi, instrumente muzicale, vaze, lămpi, covoare, bucăţele de fildeş cizelate, măşti de lemn, manuscrise, hărţi marine rulate şi legate cu panglici, aniinale împăiate, chioare, rîioase, iar în nişte găleţi, o grămadă de vechituri, medalii, agrafe, ace lungi, stilouri-pendulă, pendule-busole, busole catarame de centură, evantaiuri pictate cu dansatoare, oglinzi de bronz, piepteni de corn, pietre de silex şi o grămadă de alte mărun-ţişuri pe care doryenii nici nu ştiau să le numească. Nu era o treabă serioasă ce făcuse Ri- chard, sculîndu-se înaintea zorilor (n-avusese timp nici măcar să se radă, şi se punea întrebarea dacă Portejoie o să-şi înşurubeze sau o să-şi deşurubeze gazda) şi spetin- du-se cu robotul său ca să descarce vedeta. Măcar dacă chestiile alea ar fi fost noi. Dar nu, statuilor le lipsea capul, sau un braţ, sau un picior, arcurile n-aveau corzi, şi nici citerele, iar modelele reduse de corăbii erau descompletate şi ele. în schimb, nici nu

mai trebuie spus că din covoare nu lipsea nici o gaură, iar rugina atacase tot ce poate fi atacat de rugină: monezi, săbii, cupe, vaze şi tot ce mai era. N-ar fi dat nimeni doi bani pe ele şi nu le-ar fi luat nici măcar de milă. Să nu mai vorbim de femeile din tablouri. Cînd sînt goale complet, din creştet pînă-n tălpi, mai merge, nuditatea totală, într-o mare măsură, ascunde urîţenia, dar în astea nu, se găsea întotdeauna o ramură plină de frunze, o stîncă, un jet de apă vicios sau capul unui cîine de vînătoare care să ascundă partea cea mai interesantă. Puteai să te uiţi mult şi bine în spate, că nu era tridimensional. Bietul Richard! îşi bruftuluia robotul neîncetat: "Atenţie, e fragil!... E de valoare!... Ia-o mai de la mijloc!..." Preciza pentru fiecare obiect: "Laboratorul C"

sau "Sala de decontractare, în stînga acvariului"; asta vroia să însemne, într-adevăr, că tot acest bazar urma să fie distribuit în unithab, chiar pocitaniile pluricentenare, chiar pisicile împăiate, nu mai puteai face un pas fără să simţi arsuri la stomac, nebunia de pe lume.

îl lăsaseră pe-Richard să-şi facă damblaua şi se instalaseră în piaţă, pe scaunele împletite pe care le adusese Wazi. Era minunat să stai acolo. Soarele, nedezmeticit, încă nu încălzea puternic, dar în curînd va începe să fiarbă glandele, să deschidă porii pînă la lăcrimare, să ardă ochii, şi ai plînge după două cuburi de gheaţă să ţi le pui la subţioară, dar acum era blînd şi prietenos. Wazi servea suc de portocale, cafea, lapte, prăjiturele şi dulceaţă albastră. Totul mirosea frumos, la asta contribuind şi săpunul şi lustrul, căci se curăţiseră din cap pînă-n picioare în vederea inspecţiei. Se auzeau ţîrîind greierii, geniile pămîntului, cum zicea un tip instruit. Se auzeau adesea şi plesnituri în bazin, crapi, după acelaşi tip instruit, care cunoştea, de vreme ce lucrase în grădinile lui Zeltar înainte de-a fi fost înfundat pe douăzeci de ani. Ronţăiau prăjiturele, beau cafea caldă. îşi aruncau de la o masă la alta glume nesărate ca pe nişte ancore şi se simţeau atît de bine încît se gîndeau cu duioşie la strămoşi, care-şi petrecuseră trei milioane de ani aici, bînd cafea, fumînd, privind dealurile, încălzindu-şi ochii la soarele blnd. Puţin ar mai fi lipsit şi ar fi început să se gîndească la lucruri importante, despre sensul vieţii. Uneori chiar se gîndeau, dar foarte trecător, pentru a nu-şi obosi neuronii.

Cu mîinile la spate, cu ochii pe jumătate închişi, Ri- chard contem-pla femeia. Cîţi bărbaţi ai Timpurilor Vechi nu şi-ar fi vîndut sufletul pînă la ultima fărîmiţă ca să fie
120
în locul lui, singur cu Ea? Nu se pierdea cu firea, rezista, totuşj, o uşoară furnicătură a pielii îi arăta că trăia un moment ieşit din comun. Femeia îi zîmbea.

în ajun, la muzeul Luvru o căutase printre dărîmături. Nici-o piedică nu-I oprise: nici galeriile gîtuite de adunăturile de moloz, nici scările ce se clătinau, interminabile, şi ale căror ultime trepte dădeau brusc în gol, nici subteranele umede, întunecoase după trei paşi şi foşnind de o activitate animală înfricoşătoare. Timp de-o oră escaladase. sărise, curătise cu jetul paralizator tenebrele dubioase, alergase cînd putuse, şi adesea se rătăcise, ba încrucişări stătea să-şi tragă sufletul. Păsările îşi luau zborul prin găurile din tavan. Şoarecii de pădure alergau de-a lungul zidurilor în curse disperate şi sacadate. îşi reluă drumul alunecînd pe cioburile de sticlă şi cioturi de statui, zgîriin- du-se de colţurile ascuţite, curăţind cu vîrful degetelor tremurătoare săgeţile indicatoare. în drum găsise un colier de perle care i se păruse frumos. Lîngă el dormea o viperă. Atunci, pentru ca umbra unui risc să-i însoţească de-acum înainte amintirea gestului, îşi lăsase paralizatorul în toc şi, apropiindu-şi mina cu o încetineală extremă, luase colierul. Vipera, trezită, se destinsese prea tîrziu... Plecase fluturînd trofeul dragostei, rîzînd ca un nebun, cu trupul scăldat de transpiraţie. Se gîndea la Jessica chiar în clipa în care descoperise femeia căutată. O cuşcă de sticlă o păstrase intactă opt secole, şi opt secole zîmbise nimănui.

Se învîrtea în jurul ei. Niciodată nu-i bătuse inima atît de tare. Poate doar atunci cînd intrase pentru prima dată în mare. Apoi se îndîrjise împotriva vitrinei, cu o bară de fier, icnind fără să se lase, ca un bărbat îndrăgostit ce era.

Cînd vitrina cedase în sfirşit, aşteptase gîfîind să izbucnească un semnal de alarmă, să apară în fugă paznici cu chipiuri, să se întîmple ceva ca o ameninţare... N-auzise
121
nimic, nimeni nu se năpustise asupra lui, ar fi fost prea frumos...

Atunci, cu multă amărăciune îşi luase Gioconda sub braţ şi plecase.

- Tu nu te-ai bărbierit?

Era Jessica. Purta colierul pe care i-1 oferise. Richard îi arătă tabloul.

- E Gioconda. Oamenii Timpurilor Vechi n-au luat-o cu ei pentru c-au fost nevoiţi să plece brusc, sau poate pentru că greutatea ei este echivalentă cu cea a patru cutii cu pilule nutritive. Spune-mi. cum ţi se pare?

Jessica cobori ultimele trepte şi aruncă o privire rapidă tabloului, apoi îl măsură pe Richard.

- Ce palid eşti!... Sper că nu eşti bolnav!

Richard îi explică rapid că tocmai îşi descărcase vedeta, şi-şi reînnoi întrebarea. Jessica îl îmbrăţişă cu tandreţe şi-i înlătură din păr fîşii de pînze de păianjen.

- E important, îi spuse Richard. am nevoie de părerea ta.

îi urmări reacţia îndelung.

- Vrei părerea mea sinceră?... Ei bine, este sinistră. Zîmbeşte prosteşte. Cred că avea într-adevăr dinţi urîţi. Ce mai, ml se pare urîtă.

Răspunsul îl decepţionă. Totuşi, nu se-nfurie. într-un fel, Jessica avea dreptate, Gioconda nu era chiar frumoasă. Totuşi, nu fusese îmbogăţită cu mii de priviri, astăzi stinse, care într-o zi i se opriseră asupra mîinilor, asupra buzelor? Nu fusese ea concepută de creierul cel mai bine făcut pe care Terra îl purtase vreodată? Nu ocupase ea secole întregi un loc privilegiat în visele bărbaţilor? S-o salvezi pe Gioconda însemna să mai dai o şansă Terrei, să clădeşti o punte peste opt secole de vid, să faci un pariu pe renaşterea încrengăturii terestre. Salvarea Giocondei însemna pune

rea primei pietre la temelia unei case noi. Nu fu în stare să exprime ceea ce simţea.

- Ştii că are şaptesprezece secole? îi spuse el cu simplitate.

Jessica simţi că era emoţionat şi nu mai vru să-1 rănească. Ridică din umeri încurcată.

- Ce-ai vrea să-ţi spun?
- Nimic... Ai spus ceea ce gîndeai.

îşi scormoni părul pentru a înlătura ultimele pînze de păianjen.

- Ieri te-am aşteptat o oră. îi spuse Richard. după care am adormit. Probabil te-ai culcat tîrziu...
- Nu-mi era somn. E un reproş?...
- Nu.
- De altfel, cînd m-am trezit azi-dimineaţă, nu mai erai... Cred că sîntem chit.
- Dar nu-ţi reproşez nimic. Ne-am intersectat, asta-i tot. Sper că ne vom regăsi.

Jessica se destinse şi-1 mai îmbrăţişă o dată.

- E o ipoteză care nu trebuie neglijată, îi declară zîm- bind... Dar, scuză-mă, mă duc să-mi iau micul dejun, după care voi asista la inspecţia doryenilor... De altfel, începi să te porţi ca o bestie, şi cu toate astea, te iubesc mult...

Richard suspină mulţumit: mini-Assimul era in sfirşit pus la punct, şi în cîteva ore, odată fixat cefalogelul, Ego 2 se putea naşte în perfectă stare de funcţionare.

Aprinse ecranul principal al laboratorului. Doryenii erau aliniaţi pentru inspecţie. Portejoie îşi purta paşii încet prin faţa lor. Uneori arăta o cizmă sau gulerul unei cămăşi, sau trăgea violent de o centură prost ajustată. Adesea mîngîia un obraz de sus în jos. apoi de jos în sus ca să-şi

dea mai bine seama de calitatea bărbieritului şi, in timp ce făcea asta, nu se uita la soldat, ci la cer, cu pleoapele coborîte pe jumătate, ca un om ce meditează.

Aşezată la cîţiva metri, într-un scaun împletit, Jessica urmărea scena cu mult interes.

După ce bărbaţii rupseră rîndurile, Portejoie veni spre ea şi îi spuse cîteva cuvinte. Jessica izbucni în rîs şi se ridică.

Apoi, se îndreptară spre bazine, şeful doryenilor ţinînd-o de braţ. Părul negru al Jessicăi şi cel alb al lui Portejoie formau pe ecran un acord insolit.

în clipa în care îşi aşeză vedeta în centrul satului, nimeni nu-i ieşi în întîmpinare. Femeile, preocupate, zdrobeau boabele cu pisăloage de lemn, găteau sosuri şi carne, frămîntau argila. Cele mai în vîrstă, tolănite la umbră pe rogojini, legănau copilaşii îngînînd cîntecele simple. Niciu- na dintre ele nu-şi întrerupse treaba la trecerea lui. dar îi urau bun-venit, cu un semn din cap, uneori cu cîte un zîmbet. Cu frunţile transpirate, cu nările fremătînd. copiii erau preocupaţi să cureţe pămîntul de

murdării. Adunau cu mîna sau cu ajutorul unei lopăţele, şi le strîngeau în saci mari împletiţi, cioburile, cenuşa, ghirlandele de flori şi fructele putrezite, oasele şi penele de găină, toate urmele ceremonialului nocturn. Cîinii urmăreau şi adulmecau deschizăturile sacilor. Alungaţi cu pietre, fugeau scheun- înd, apoi se întorceau. Mirosurile bune şi rele se înălţau spre soarele care era la zenit. Adierea călduţă le transporta, în debandada spirituală a ceremoniei funebre care avusese loc în ajun, numai coliba lui Matho fusese cruţată de-a fi murdărită. Pieile mari de galaci care o acopereau fuseseră trofeele sale şi reaminteau cît fusese de iscusit. Un cerc de

124

frunze şi de flori pe pămînt, şi clopoţei discreţi agăţaţi în diferite puncte ale colibei, avertizau trecătorul că se apropia de spaţiul sacru în care încă mai bîntuia spiritul bătrînului şef. Seara, locul va fi ars, Matho va părăsi într-o flacără locul de-aici de jos şi niciodată nu-i va mai fi pronunţat numele cu voce ridicată.

Richard se apropie cît mai mult de cercul magic, dar nu-1 depăşi. Stînd în reculegere, simţi o mînuţă luîndu-i-o pe-a sa. Era Kassim. Richard îngenunche, şi copilul i se lipi de piept plîngînd fără zgomot.

- Unde sînt bărbaţii?

Copiii îşi lăsaseră sacii şi se îndreptau spre ei. Kassim îi arătă dealurile. în timpul nopţii zeul Cam apăruse în mintea lui Rahoni. Dincolo de cîmpie, la zece mii de aruncături de săgeată de creasta cea mai îndepărtată, se întindea un pămînt vast ca cerul, un pămînt unde griul creştea într-o zi, unde izvoarele transportau lapte şi miere, unde galacii erau mai mari şi mai puternici. Cam ii va îndruma pe nabişi. îi va ajuta să-i alunge pe ceilalţi oaineni. Venise vremea. Trebuiau să plece.

-Nu există oameni acolo, spuse Richard. Nu mai e nimic, decît marea. Şi niciunde griul nu creşte intr-o zi.

- Rahoni nu ascultă de nimeni. Cînd vorbeşte ţine arma în mînă, aceea pe care i-a dat-o tînăra cu pielea de culoare deschisă. Nu-i cu tine?

Richard nu răspunse. Părea absorbit de gînduri triste, şi copiii, la rîndul lor. nu-nclrăzneau să-i tulbure cursul negru al reveriei.

îi întrebă dacă erau cuminţi, dacă-şi făcuseră temele. Le ceru şi veşti despre Log.

- E cu ceilalţi, spuse Kassim. Toţi războinicii sînt pe deal. Trebuie să depună jurămîntul de fidelitate, după aceea Rahoni va ucide un galac şi în măruntaiele sale va
125
vedea data marii plecări. Ne-o va spune în seara asta în timp ce va arde coliba lui Matho.

- Cînd se vor întoarce?

- Nu ştiu. Au plecat la răsăritul soarelui. Multora le era rău din cauza ceremoniei care a durat mult timp. Aş vrea să-ţi spun... Ştii, noi copiii n-avem chef să plecăm. Ne simţim bine aici şi te iubim. Aşa că, atunci cînd vom fi departe, va trebui să vii să ne vezi cu Cantor şi Wazi.

-Doresc din toată inima să nu plecaţi. Voi vorbi cu Rahoni imediat ce se va întoarce. O să aştept. Acum, duceţi-vă la treabă.

Richard se aşeză sub tei. Ca să-1 măgulească, cîţiva copii îi aduseră teme abia începute. Le corectă distrat şi, ca să-şi înşele plictiseala, se învîrti prin sat, lăsînd medicamente din colibă în colibă, sporovăind cu bătrînii. Apoi se tîrîi din nou pe uliţe. Pentru prima dată după foarte mult timp, nostalgia după planeta sa îi provocă un nod în gît. Unde-ar fi fost acum dacă n-ar fi părăsit-o?... Ca în fiecare unitate din Occident, pentru două ore de muncă pe zi i-ar fi fost acordate opt hectare de pămînt împădurit, doisprezece roboţi domestici, două vedete, o casă spaţioasă, ponei, păsări, un eleşteu. Ar fi fost căsătorit şi tatăl a trei copii. Cel puţin trei copii. Trei sau cinci. O grămadă de copii, ca rîsetele lor să nu contenească să răsune de dimineaţă pînă seara. Cum i-ar mai fi iubit... Şi prieteni, de asemenea. Partide de pescuit skill în fluviile din nord. Şi călătorii, hotărîte dintr-o singură privire, pînă la celălalt capăt al Occidentului, cu adorabila sa soţie. Pentru că soţia sa ar fi fost adorabilă, blondă, pură, fără ascunzişuri... O viaţă ca-n vis.

De ce o refuzase?

"Fericire! Fericire! Aspiraţie a firilor visătoare! Tinere, cu sufletul deschis, nu ţinti niciodată fericirea! înalţâ-ţi privirea! Să nu ţi se lipească tălpile! Fi din cei care
126
zboară!..." La şaptesprezece ani aceste fraze îl entuziasmaseră, şi se îmbarcase pe prima navă.

Asta era lumea pe care şi-o dorise? Muşte aţîţate de mirosul gunoaielor, căldura asta care te îndobitocea, mirosul de grăsime, şaisprezece ore de muncă pe zi, şi nimeni care să-i spună că mergea pe drumul cel bun, şi nimeni care să meargă alături de el...

O frază îi răsună în minte: "Lucrul cel mai rău ce ţi se poate întîmpla ţi se va întîmpla cu siguranţă..." Cel mai rău lucru era oare atît de aproape de el încît fiinţele pe care le iubea fără rezerve erau gata să-l abandoneze? Rahoni ii va conduce pe unii către mirajele ţârii de dincolo. Portejoie o va lua pe Jessica cu el, căci era evident că ea va pleca, el nu-i mai era de folos. O văzuse de braţ cu rebelul. Bine jucat... Mirosise din ce parte bate vîntul. Va pleca... Atunci, cîteva secunde, Richard presimţi extrema singurătate ca- re-1 aştepta pe Terra.

Un şuierat îl făcu să-şi ridice capul, şi recunoscu patru avizouri doryene. Se învîrtirâ ca să-şi caute locuri, şi se aşezară lîngă vedetă, înălţînd mult praf. Această apariţie neaşteptată răspîndi panică în sat. Abandonară oalele, sacii, pisăloagele, şi înhăţară într-o mare învălmăşală copiii care se jucau. Alertaţi de strigăte şi de plînsete, în pragul colibelor se arătară bătrînii, clătinîndu-se, orbiţi de lumină, sprijiniţi în suliţi lungi. Cîteva braţe tinere se înarmară cu reteveie. Lui Richard îi era teamă de cel mai rău lucru care se putea întîmpla. Se duse de la un grup la altul şi-i rugă pe fiecare să rămînă calmi. îi cunoştea pe vizitatori. Nu erau oameni răi. Ceru să fie ascultat... Teama se risipi puţin cîte puţin. Totuşi, majoritatea nabişilor se ţinea în umbra ocrotitoare a colibelor, exceptîndu-i pe bătrînii războinici şi pe copiii curioşi, cărora li se distingea vîrful nasului în spatele copacilor.

Jessica sări prima pe pămînt. Trebuie să-l fi reperat pe

Richard de sus, căci fugi fără ezitare spre tei. Acolo se lăsă să cadă în genunchi, suspinînd.

- Wazi mi-a spus că poţi fi găsit în tabăra nabişilor. De ce nu ne-ai spus? Am fi venit cu tine. Eu mi-am făcut sînge rău. Credeam că te-ai supărat pentru ce am spus despre Gioconda. Doryenii vor să-ţi cunoască prietenii; firesc, nu? Sau poate vroiai să rămîl singur?

Ce de reproşuri ar fi putut să-i adreseze el, chiar numai pentru această detestabilă intruziune în viaţa nabişilor, a doua

zi după ceremonia funerară! Dar faţa-i era îmbujorată, şi gîfîia, şi purta colierul regal... Şi cuvîntul "singur", resuscitîndu-i reveria sinistră. Ce fericit se simţea s-o vadă şi s-o atingă! îi întinse mina s-o ajute să se ridice.

- O să pleci? o întrebă cu voce bllndă.
- Să plec?... Nu.
- Trebuie să ştiu...
- De ce-ai vrea să plec? Nu-nţeleg.

Zece sau doisprezece doryeni coborîseră din avizouri şi se plimbau prin sat, foarte amuzaţi de ce descopereau. Atingeau paiele colibelor, adulmecau mirosul care se ridica din oale, vorbeau femeilor pe care le bănuiau în penumbră. Alţii îşi montaseră la căşti camere de luat vederi şi, prin diverse linguşeli şi oferind dulciuri, încercau să-i atragă pe copil afară ca să-l filmeze. Un bărbat alerga după o găină, încurajat de rîsetele însoţitorilor săi. al lui Portejoie în primul rînd. Alunecă pe un fruct şi căzu ca un bolovan. Chinuit, înnebunit de durere, scoase arma. Găina arse. Pe-o colibă căzură scîntei, păianjeni de foc o cuprinseră, o femeie şi doi copii ieşiră speriaţi, pentru a se refugia imediat într-o colibă vecină; chiar aşa, avură timp să-i filmeze.

- Ar trebui să le spui să se potolească, spuse Richard.
- Se amuză... Nu sînt răi. Vezi, sting focul.
- Spiritul lui Matho domneşte în acest sat pînă mîine.

128

- Totuşi, doar n-oi crede în spirite.
- Nabişii cred.

Jessica dădu din umeri.

- Cum vrei. O să-i spun lui Portejoie.

în aceeaşi clipă se auzi 1111 urlet. în spaţiul care înconjura coliba sacră, tînărul Orlando se invîrtea ţinînd încă pielea galacului. pe care o desprinsese. O săgeată lungă, cu pene roşii, i sc-nfipsese în spate, şi privea nevenindu-i să creadă pata roşie care i se răspîndea deasupra inimii. Se mai zbătu cîteva secunde strigînd numele lui Portejoie şi se prăbuşi pe burtă.

Doryenii se puseseră la adăpost. Trăgeau la întîmplare în direcţia întăriturilor, căci nu era vizibil nici-un duşman. Flăcări uriaşe izbucneau din loc in loc. Bătrînii şi ultimii copii dispăruseră 111 interiorul colibelor. Richard o împinse pe Jessica după trunchiul teiului, apoi. tu lind să înceteze focul, alergă spre

Portejoie. Adăpostit in spatele unui cazan în care se gătea mîncarea, şeful doryenilor îşi ţinea dezintegratorul şi pîndea. Richard îi prinse braţul. Nimeni 1111 mai trăgea.

- Spuneţi oamenilor dumneavoastră să-şi arunce armele!

Portejoie se eliberă violent din strînsoare. O imensă turbare îl cuprinsese.

- Sălbaticii ăştia! Ticăloşii, vor plăti pentru ce an făcut! O să le dăm foc! O să-i radem de pe faţa pămîhtului! Ticăloşii!...

- Ce vreţi, apocalipsul? El sînt o inie! Unii au intrat deja în sat. Nu i-aţi văzut?...

Portejoie se întoarse instinctiv. îşi aţinti arma asupra colibei care era chiar în spatele Iui şi scrută întunericul dinăuntru. Nimic nu se mişca. îşi înghiţi saliva.

- E o cacialma?

- N11-I tentaţi pe diavol, spuse Richard prinzîndu-1 clin

129

nou de braţ. Sînt o mie, ascultaţi-mă! Nu te baţi unul contra o sută, sau sînteţi nebuni?

Portejoie păru tulburat de vehemenţa sa. Scrută îm-prejurimile cu nelinişte, apoi privirea i se opri asupra corpului lui Orlando. Ce idei i se ciocniră atunci în cap? înainte de-a muri. tînărul nu-i strigase numele? Simţi ura crescînd în el: în bătaia tirului, în spatele adăposturilor derizorii din paie, femeile şi copiii i se ofereau ca ostateci exemplari, ca ţinte de bîlci...

Dar unul contra o sută... Richard spusese adevărul, desigur. După faţa-i candidă, după ochii catifelaţi se ghicea cu uşurinţă că era una dintre acele fiinţe pure şi proaste care nu ştiu să mintă... Si nici nu era nimeni în avizouri ca să comande tunurile! Şi nici nu era nimeni care să ceară ajutor prietenilor rămaşi în unithab! Şi, aproape, pitit ca o fiară, inamicul primitiv şi de temut... Cutreierase atîta. ca să îngraşe muştele acestei planete împuţite? Se întoarse brusc spre Richard.

- Ce puteţi face?

- Aruncaţi-vă repede arma, acolo, la vedere, şi ordonaţi ca toată lumea să facă la fel.

Portejoie se supuse imediat, fără să se mai gîndească. Dezintegratorul alunecă în praf.

- Aruncaţi-vă armele, flăcăi!

Nici-o reacţie.

Şi totuşi, ordinul fusese strigat. îşi şterse fruntea. Oare oamenii săi fuseseră... Nu. Pur şi simplu erau mai şmecheri ca el. Liniştea era aşa de mare. iar prezenţa inamicului atît de improbabilă... Se simţi tras pe sfoară, dezonorat: la zece metri de el arma sa strălucea într-o grămadă de murdării care se revărseseră dintr-un sac. îl prinse violent pe Richard de guler şi, trăgîndu-1 spre el, îi vîrî pumnul sub nas:

- Dacă-i o cacialma...

130

Parfumul de toaletă se degaja amestecat cu cel de transpiraţie. îi dădu drumul lui Richard tot atît de brutal cum îl apucase, şi le urlă din nou oamenilor săi:

- Aveţi de gînd să vă supuneţi, adunătură de nemernici, sau vin eu să vă caut? Vreţi s-o sfîrşiţi ca Orlando, acoperiţi de muşte pe planeta asta de rahat? Sint o mie, pentru Dumnezeu! O mie ne încercuiesc! Aruncaţi-vă armele!

De data asta nu mai aşteptă mult.

Cînd toate dezintegratoarele fură aruncate în drum, Richard pronunţă cîteva cuvinte de după adăpostul său. foarte tare, într-o limbă pe care Portejoie n-o cunoştea. După aceea se ridică şi porni încet spre centrul satului.

Acolo mai spuse cîteva cuvinte, întorcîndu-se din cînd în cînd ca să fie auzit din toate direcţiile. La urmă, ii făcu semn lui Portejoie.

- Spuneţi-le oamenilor să se adune lingă tei.

Mişcarea se făcu rapid, după care apărură nabişii. Intrară pe porţi, ca o pădure de suliţe invadînd uliţele în coloane strînse. Colibele se deschideau, femeile şi copiii îngroşau valul. Se îngrămădeau toţi în jurul teiului.

în masa de oameni se deschise o trecere, şi Rahoni se arătă. în ciuda căldurii, purta pe cap toca de blană albă, semn al regalităţii sale. La centură purta dezintegratorul Jessicăi, iar în mină îşi ţinea arcul. Faţa îi era încruntată.

Richard înaintă. Vorbi tare, în limba universală, ca toată lumea să-I înţeleagă. Puse pe seama ignoranţei sacrilegiul de care se făcuse vinovat tînărul Alb. Cît despre femeile şi copiii care fuseseră atît de înfricoşaţi, n-avusese nimeni de gînd să le facă nici cel mai mic rău. Ca toţi tinerii, ca şi tinerii nabişi de altfel, tinerii albi se lăsaseră uneori furaţi de împrejurări, dar, în

fond, aveau simţul onoarei şi niciodată nu le-ar fi venit ideea să atace fiinţe dezarmate.

Spuse multe cuvinte de genul ăsta, cărora nu le dădea nici-o crezare, ca să-i scuze pe doryeni, pentru a nu se

declanşa împotriva lor apocalipsul de care se temea atit de mult.

Aşa că, atunci cînd cu un gest brusc Rahoni îi ordonă să tacă, se simţi uşurat, pentru că nu mai putea să mintă.

- Tu, ce-ai de spus?

îl desemnă pe Portejoie. Din întîmplare i se adresa lui? Ghicise după cum arăta că el era şeful? Sau, pur şi simplu, îl văzuse pe Richard precipitîndu-se spre el după moartea lui Orlando?

-Eu spun că Richard a vorbit bine. Venisem în satul acesta ca să vă cunoaştem. Sintcm dezolaţi...

- N-ai nimic de spus despre războinicul tău care a murit?

Portejoie strînse din fălci şi înainta cîţiva [iaşi. apoi declară cu voce puternică:

- Ştiu că asasinul său este printre voi şi că mă aude. E lucru sigur că-i un mare războinic acela care ucide copii pe la spate. Să afle că ziua în care va muri va fi cea mai frumoasă zi din viaţa mea!

Un freamăt trecu prin mulţimea nabişilor. Cu un gest. Rahoni îi linişti. îi zîmbea in chip ciudat lui Portejoie.

-Vorbeşti ca un şef, ii spuse. Tu eşti foarte curajos. Acum să uităm totul. Accept cu plăcere armele pe care le-aţi aruncat adineauri. în schimb, primeşte acest cadou.

Trase o săgeată din tolba sa şi o întinse doryannlui. Era o săgeată cu pene roşii. Portejoie o primi tremurînd.

- Săgeţile tuturor nabişilor sînt împodobite cu pene r oşii, spuse Rahoni, ca şi cum ar fi ghicit gîndul dorvanu- lui. Totuşi, aceasta este deosebită pentru că ţi-o dai uieşte un rege, şi pentru că-ţi va aminti pentru totdeauna că astăzi era cît pe-aci să mori.

Richard se apropie.

- Trebuie să-ţi vorbesc. îi spuse lui Rahoni.

- Nu... Ea. să mă urmeze!

O arătă pe Jessica. Ea înaintă. Richard strînse pumnii şi se aşeză în faţa ei.

- Hai, îi spuse ea. nu fi copil, n-o să mă mănînce. Şi, apoi, nu sîntem în măsură să-i discutăm ordinele. Mă-ntorc repede.

Mulţimea se dădea la o parte la trecerea lui Rahoni. şi Jessica îl urmă îndeaproape. Se-ntoarse o dată ca să-i facă lui Richard un mic semn cu mîna.

Uşa se închise după ci. Rahoni îşi scoase toca. îşi lăsă arcul şi tolba: apoi. cu un gest simplu, o invită pe tînără să înainteze.

Ea ezită. O oprea obscuritatea. Două lucarne şi inters- tiţiile din paiele din pereţi dădeau o lumină derizorie. în săbiile soarelui se mişca praful. Din cînd în cînd cîte-o insectă strălucea de parc-ar fi luat foc.

Jessica făcu un pas. Căldura o incomoda: duhori de ceva stricat o îngreunau. Fructe uitate într-un colţ? O bucată de carne lăsată la fezandat? Mai făcu 1111 pas. Rahoni o urmărea cu privirea.

Puţin cîte puţin distinse armele, suliţele, arcurile. într- un vas fără gît, mînercle brune ale macetelor, încrustate cu argint, şi penele roşii ale săgeţilor formau un fel de buchet. Cochilii şi cranii de animale mici erau risipite pe o masă joasă, lingă un pat desfăcut, şi dintr-un paner se revărsau brăţări şi coliere de sticlă; o păpuşă de cirpă ce fusese sprijinită aici se încovoiase singură cu capul între picioare şi părul negru despletit. Rahoni o îndreptă treeînd. şi începu să aprindă beţişoare plantate în formă de corolă într-un bulgăre de argilă. Cum păpuşa alunecă, JesSica o fixă de paner, depărtîndu-i picioarele şi răsturnîndu-i capul ca să nu mai cadă. Cu un deget îi aranjă pârul de

ierburi vopsite. Pînza galbenă a obrajilor fusese luminată cu pudră. Gura şi sfîrcurile sinilor erau roşii, iar ochii şi triunghiul sexului negri. Jessica zîmbi visătoare privind-o. Se uită la Rahoni.

Primele beţişoare începeau să se consume, scotînd scîntei şi un miros care se urca la cap. Mirosea frumos.

Rahoni acţiona în linişte, cu gesturi măsurate, o delicateţe ciudată izvorînd din el. îndeplinea un rit? încerca să tragă de timp înainte de-a spune ce dorea? Umbrele şi licăririle i se vedeau pe piele. Uneori, un reflex albăstriu îi alerga prin pâr.

Cînd termină, se întoarse. Văzu că ei îi era cald. Se sprijinise de-o bîrnă şi-şi pipăia obrajii.

Rahoni îşi băgă mîinile într-un vas cu apă şi. apropiin- du-se de ea, îşi ridică mîinile şiroinde deasupra feţei sale. Ea îşi răsturnă încet capul pe spate. Cu ochii închişi primi ca pe un deliciu ploaia binefăcătoare. Buzele i se întredes- chiseră. Un mic suspin Ie scăpă. Degetele lui Rahoni i se aşezară pe frunte. O clipă, părură că-i desenează faţa. Alunecară de-a lungul gîtului pînă pe umeri şi i se înnodarâ la spate.

îi auzea răsuflarea precipitată. Simţea că o trăgea spre el, cu tandreţe, dar cu o hotărîre ce nu admitea nici cea mai mică rezistenţă. Se lăsă cuprinsă. Căldura şi obscuritatea, bîzîitul insectelor, mirosurile colibei, ale corpurilor lor şi strînsoarea lui Rahoni intrau toate în aceeaşi apatie căreia i se abandona.

Dar strîngerea deveni menghină. Gura tînârului nabiş, căutînd-o pe-a sa, articula cuvinte al căror sens nu-1 înţelegea. Se sufoca. O cuprinse o teamă de neînţeles. Căută sâ-şi întoarcă faţa: ca s-o imobilizeze, îi strîngea ceafa pînă la durere. îşi adună toate forţele, se zbătu, lovi, şi reuşi în sfîrşit să scape pînă-n celălalt colţ al colibei. Din două salturi ar fi prins-o... Dar aţintea asupra lui dezin

tegratorul pe care cu o clipă mai înainte îl avusese la centură.

- Un pas şi te ucid! Un pas, mă-nţelegi?

Rămase nemişcat. O privea fără să înţeleagă. Ce greşeală comisese? Jessica părea terorizată. O mai văzuse o dată aşa, ameninţîndu-1 în acelaşi fel, cuprinsă de aceeaşi panică, cu ochii mari şi trupul tremurînd. De ce-1 respinsese? De ce-1 trata ca pe un cîine? Dar, dincolo de orgoliul rănit, o dorea cu o intensitate atît de mare încît îşi muşcă buzele; aşa cum îşi strînse pumnii, unghiile-i intrară în palme. Jessica plîngea. îşi lăsă arma-n jos.

- Nu vreau să-ţi fac rău, îi spuse ea.

Nil mai tremura. Observă dorinţa tînărului şi plîngea ca un copil, iar el nu înţelegea.

Luă dezintegratorul de ţeavă şi i-1 aduse. Trebui să-i deschidă pumnul cu forţa, apoi făcu cîţiva paşi prin colibă smiorcăind şi ştergîndu-şi ochii cu dosul palmei.

- M-ai lovit, şuieră Rahoni.

Cu pleoapele închise pe jumătate o pîndea şi, cu arma, îi urmărea maşinal paşii.

Veni spre el atît de aproape încît ţeava îi atingea pieptul.

- Nu te-am lovit pe tine, înţelegi?

Apoi, înainte ca s-o mai poată întreba ceva îi depărtă braţul, îşi împreună mîinile în jurul cefei lui şi, ridicîndu-se pe vîrful picioarelor, îşi puse buzele pe-ale lui.

- Să ştii că sînt puţin cam nebună. Trebuie să-ţi vorbesc.

Clipind în glumă, Ego al doilea umbla ştrengăreşte prin laborator. Bîzîia nebuneşte incitat de Assimul său proaspăt clocit, atingînd în treacăt pereţii, ecranele, eprubetele, flacoanele, trasînd figuri com-plicate în aer, înşfăcînd din zbor diversele obiecte pe care i le arunca Richard ca să-i

testeze reflexele; uneori, dintr-o accelerare fulgerătoare ajungea la plafon, oprindu-şi cursa în ultima clipă pentru a-1 înspăimînta, apoi, după două tumbe, atingea pămîntul ca cea mai inertă dintre frunzele moarte, plutind, se fofila printre picioarele unui taburet şi ţîşnea imediat spre un alt colţ al încăperii.

Cînd pachetul de teste se epuiză, Richard îl chemă şi se aşeză lîngă mîna sa, încremeni şi se stinse.

Richard suspină o dată şi consultă pendula. în curînd urma să fie miezul nopţii. Făcu cîţiva paşi ca să se destindă, dar capul îi era invadat de ginduri triste.

în timpul celor opt ore în care se concentrase asupra calculelor şi manevrelor, în afara naşterii lui Ego nimic nu mai contase şi, oricum, se detaşase de lucrurile lumeşti. Acum, acestea îşi cereau drepturile...

Dezgust, deziluzie, gelozie, tristeţe, turbare, pe toate le-ar fi putut defini, toate sentimentele pe care le simţea desfăşurîndu-se înlăuntrul lui; totuşi, nu avea decît un sentiment, şi numai inima îl îndemna să simtă aşa; dacă trebuia să-i dea un nume, nu putea fi decît ură.

Ură... La dracu'! Cum putea oare să-1 acapareze tocmai pe el?

Dar Jcssica. oare cum putuse să-i vorbească pe un astfel de ton? "Nu fi copil... Mă-ntorc repede..." Se aşezase între ea şi Rahoni. îşi încordase forţele. S-ar fi bătut ca s-o apere, nimeni nu i s-ar fi atins de un fir de pâr! "Nu fi copil..." înţepătura făcuse ca dragostea să i se desumfle ca un balon. Deci. nu-1 iubea...

La ce se pot deda un bărbat şi o femeie, singuri, în semiîntunericul unei colibe, cînd căldura este aşa de puternică încît face insuportabilă purtarea oricărui veşmînt? "Mă-ntorc repede..."

Stricată! De trei ori stricată! Şi el care crezuse că-1 iubeşte! Această fiinţă josnică! N-avea inimă, n-avea creier.

ci numai trup; era suficient să-ţi aştepţi rîndul sau să pocneşti din degete, era gratuit!

Rinjea şi făcea gesturi ample. îi declama lui Ego o tiradă plină de furie şi de disperare. Apoi, zbierînd un cîntec desfrînat se băgă cu pieptul şi capul sub apa rece a unui robinet.

Cînd părăsi laboratorul se mai calmase. Neputînd-o crucifica pe Jessica. trase o cruce deasupra. Ura se cuibărise din nou în sufletul său. N-o să-i mai dea niciodată ocazia să-şi arate mutra. Promitea. Ura nu-1 caracteriza. E adevărat că nici dragostea. Era făcut pentru alte orizonturi. De-acum înainte Terra, minunata Terra va fi singura sa preocupare.

Acum se va duce să bea un coniac dublu în sala de decontractare. după care va ciuguli ceva şi se va culca într-un hamac, căci fără îndoială Jessica se culcase în patul său. Sau poate în cel al lui Portejoie, sau cel al lui Rahoni, sau cine ştie în patul cui, netrebnica! Dar, ajunge, îşi promisese ceva: să nu se mai gîndească la ea. Aşa trebuia să facă. Să se gîndească la crapi, la cîmpurile cu grîu şi la nimic altceva. Ego zbura pe lîngă el.

La cotitura unui coridor cineva îi şopti numele. Se-n- toarse şi recunoscu silueta Tigrului, ascunsă în umbră. Toată neliniştea care-1 cuprinsese cu ocazia primei lor întîlniri apăru din nou. îşi strînse pumnii, făcu un pas într-o parte şi se pregăti pentru înfruntare. Ego scuipa ca o pisică.

- Nu vă fie teamă, şopti bărbatul, nu vreau să vă fac rău. Vă aştept de mai bine de două ore...

Vorbea ciudat, cu faţa într-o parte, cu mîna ridicată la înălţimea gurii, ca un om care se aşteaptă să primească o lovitură.

- Vă cer iertare, reluă cu o voce tremurătoare. Să ştiţi, seara trecută nu vroiam să vă fac vreun rău. Dar băusem...

Richard se destinse. Oare cum de se temuse de un individ aşa de jalnic? Apoi îşi aminti discursul demenţial pe care i-1 ţinuse, şi dezintegratorul pe care-1 avea în mînă.

- Ce doriţi? De ce mă aşteptaţi?

Tigrul păru că se crispează şi mai mult. Întrucît îşi ţinea mîna în faţa gurii nu înţelese răspunsul şt-1 ceru să repete.

- Am spus că-i greu de exprimat...

- Spuneţi-mi. Dacă-i vorba de o problemă de ordin medical pot să vă ajut.

Tigrul ezită, apoi ieşi din umbră. Richard păli văzîndu-i faţa la lumină: pometţii umflaţi, arcadele deschise, buzele sparte.

- Dumnezeule, cine v-.a aranjat aşa?

Cu o voce întretăiată de emoţie. Tigrul povesti ce se întîmplase seara trecută cînd intervenise Portejoie.

- Pe dumneavoastră v-a dus Jessica în sala de decon-tractare, nu? Dar eu, eu am rămas pe mîna lui Portejoie. Domnule, e o adevărată fiară. M-a lovit cu pumnii, cu capul, cu picioarele, şi-a dat toată silinţa pentru asta, niciodată nu mi-a fost aşa de râu, de credeam c-o să mor. Nu-i doresc nimănui să încapă pe mîna Iul Portejoie...

Richard se apropie şi-i palpă carnea răsfrîntă. Tigrul gemea uşor. dar se dovedi docil.

- Cel mai rău e altceva, continuă el, pielea se vindecă, dar asta?

După ce aruncă o priVire pe coridor, la stînga şi la dreapta, ridică uşurel cu degetul arătător buza contuzio- nată. Pierduse doi dinţi. Avea lacrimi în ochi. Toată ziua se forţase să nu vorbească, să nu zîmbească, şi mîncase pe ascuns, ca un lepros. Dacă trebuia să rămînă aşa. se va sinucide. îi era atît de ruşine! Spre marea surprindere a lui Richard. îi luă mîna.

- O să faceţi ceva pentru mine, nu-i aşa, doctore? Ştiu bine că n-aveţi nici-un motiv, dar... O să vă dau tot ce am.

Pe Genetyllis lucram în mină. Acolo am găsit o piatră foarte rară. La soare îşi schimbă culoarea şi scoate patru note muzicale. O astfel de piatră valorează o avere. Nici Zeltar n-are aşa ceva. Şi, în plus, am economisit zece mii de cifi!...

- Păstraţi-vă totul. De mîine o să mă-ngrijesc de dinţii dumneavoastră. Acum, urmaţi-mă.

Reveni în laborator urmat de Tigrul care şchiopăta şi de Ego care era circumspect.

Timp de trei sferturi de oră îl examină pe doryan ca să se asigure că n-avea nici-o fractură sau leziune gravă, apoi îi curăţi cu grijă rănile. Profită de timp ca să-1 descoase despre Genetyllis, Zeltar, Portejoie, Jessica, dar nu află nici-o noutate. Cînd termină, scoase din dulapuri cutii cu pastile şi flacoane cu licori. Tigrul şi le îndesă în buzunare, înainte de-a pleca îi strînse lui Richard mîna cu fervoare, dar era atît de emoţionat încît fu incapabil să pronunţe un singur cuvînt de mulţumire.

în sala de decontractare, Richard îi descoperi cu surprindere pe Jessica şi pe Portejoie. în ciuda orei tîrzii, sporovăiau şi rîdeau zgomotos. Probabil că băuseră depăşind măsura, căci pe măsuţa joasă erau numeroase sticle goale.

- în sfîrşit, exclamă Jessica bucuroasă!

îşi lăsă paharul şi încercă să se ridice, dar genunchii i se înmuiară şi recăzu în mod ridicol pe canapea, scoţînd un chiţăit, urmat imediat de un rîs de om beat. Portejoie începu şi el să rîdă, apoi îşi ajută cu o mînă tovarăşa să se ridice. Jessica încercă să meargă cît mai drept.

- Te aşteptam. N-am vrut să te deranjăm. Au trecut vreo două-trei ore de atunci. De ce n-ai venit să mănînci cu noi? Avem de discutat cu tine, dar în mod serios! Chiar foarte serios!

139

Alcoolul pe care-1 băuse o făcea să vorbească peltic, aşa că Richard o sfătui să facă un duş rece şi să se bage în pat, apoi se duse să-1 aşeze pc Ego în pieptul lui Ordac.

-Ştii, reluă Jessica. după-ainiază am vorbit mult cu Rahoni. E 1111 tip grozav. Pentru 1111 sălbatic, înţelege multe lucruri. Cred că problema noastră este rezolvată.

Trebuiţi să facă eforturi ca să se menţină în picioare. Intrucît se temea să 1111 se răstoarne într-o parte şi să se lovească, îi ordonă să se aşeze. Ea se supuse.

- Şi eu vreau să-ţi vorbesc serios, îi spuse strîngind-o de braţ. Şi dumneavoastră deasemenea, Portejoie.

Şeful doryenilor mormăi ccva. Faţa ii era roşie şi avea ochii injectaţi de somn şi de alcool. Cînd Richard se ghidi la tratamentul groaznic la care-1 supusese pe Tigru, nu mai putu să creadă că acest 0111 lupta pentru o cauză. Semăna mai

curînd cu un pirat al Timpurilor Vechi. crud. perfid, lipsit de orice ideal.

-M-am gindit bine, spuse Richard. Problema voastră este de a duce Oul şi pe Zcltarcx pe Dory. Bun. Mîine veţi pleca cu Oul. şi gata.

- Mî... 111Î... mîine? se bîlbîi Jessica.
- Mîine sau poimîinc, 11-are importanţă. Dar cu cît mai repede, cu atît mai bine. Odată ajunşi pe Dory, veţi aduna tot pyramidiumul care vă trebuie ca să puneţi 111 funcţiune nava şi veţi reveni s-o luaţi. Şi gata.
- Şi... asta-i tot? întrebă Portejoie.
- Ce vreţi mai mult?

-Micuţul meu naiv, aflaţi mai întîi că şi seociormd in buzunarele concetăţenilor 11-aş găsi pyramidium nici atît cît să-1 fac pe Zellarex să sară capra!

Doryanul rînji şi se ridică într-un mod penibil, dar era atît de mare şi atît de puternic încît pe Richard îl trecură fiorii.

-Dar. să admitem începutul poveştii dumneavoastră.

140

O să vă povestesc urmarea gratis. într-o dimineaţă, zelta- rienii vor debarca aici. Nu mai e Zcltarex, nu mai e Ou. Ce-or să facă? Mai intîi rad unithabul. După asta vă curăţă cu laserul. Sau invers.

- Asta-i treaba mea.
- Şi pe mine mă doare-n fund!... Dar în timp ce dumnea- voastră or să vă iasă viermi pe nas, unde credeţi că se vor duce ei? Pe Dory. Şi pe Dory sînt trei sute de mii de locuitori. Nu vreau să-i văd tăiaţi cu laserul numai de dragul ochilor dumneavoastră frumoşi! Aici o să-i aşteptăm .
- Aici?... Pe Terra?
- Exact.
- Dar o vor distruge!
- Terra este o planetă moartă! îi aruncă Portejoie. Poţi ucide un om mort? Cind o să vă cadă pînza de pe ochi?... Ieri, în timp ce dormeaţi, eu şi Jcsslca am ajuns în faţa Oului şi l-am încercat. După asta, întrucît nu ne mai era somn, am survolat Terra dumneavoas-tră. Şi ce-ain văzut, la drept vorbind? Ruine, deşerturi peste tot!... Pe dracu', ce muscă v-o fi înţepat să veniţi să vă îngropaţi aici?... Aţi vrut să fiţi Dumnezeu Tatăl, aţi vrut să fiţi Puterea Absolută. Aşa-i, nu?... Ia gîndiţi-vă, amice! Vă spun

că-i moartă! Nu v-aţi săturat să tot ferchezuiţi un cadavru? Şi. hai să-ţi mai repar un copac, să-ţi mai aranjez o peluză, să-ţi plantez roşii! Plantaţi crizanteme, asta-i tot ce merită planeta dumneavoastră! Şi cit mai sînteţi pe-aici, plantaţi păpădie, pentru dumneavoastră, ca s-o înfoiaţi de la rădăcină, dacă s-o găsi cineva să vă bage-n pămînt, ţinînd seama de faptul să oamenii nu se prea îngrămădesc pe-aici!

-Ncibişii sînt pămînteni, bîigui Richard. Planeta asta este pentru ei...

-Nabişii nu mai sînt chiar pămînteni. spuse Jcssica. Am vorbit cu Rahoni...

într-adevăr, îi explicase totul lui Rahoni: Genetyllis, Oul, Zeltarex, Portejoie şi doryenii şi, poate că cel mult într-un an, înfruntarea decisivă. Armele nu le lipseau. El singur, Zeltarex, făcea cît o întreagă flotilă. Dar, ce mai, trebuiau braţe care să mînuiască armele. Rahoni înţelesese. Era pregătit. Poporul său număra o mie de războinici, chiar mai mult dacă la bărbaţi mai adăugai şi copiii de peste treisprezece ani şi bătrînii valizi.

- Ştii că de cînd are dezintegratorul pe care i l-am oferit eu, Rahoni a ucis patru galaci? Iar azi după-masă, în faţa tuturor a atins o pasăre în plin zbor! Tovarăşii noştri doryeni nu-şi credeau ochilor! Dacă n-ai fi plecat atît de repede ai fi văzut şi tu. Cu antrenament. în cîteva luni vom avea o armată de elită. Şi tu ne-ai putea fi util. Nabişii ţin mult la tine. Şi, pe urmă, la antrenament sînt întotdeauna cîteva răni de îngrijit. O să-ţi dăm un grad bun, poţi fi sigur de asta. Comandant cu patru stele, ce zici, Portejoie?

Alcoolul o făcea să delireze? Nu mai ştia ce să spună, emoţia îi provocase un nod în gît.

- Rahoni trebuia să plece spre vest. cu poporul său, spuse Richard.

- Ei bine, şi-a schimbat părerea.

Jessica se ridică zîmbind şi se apropie.

- Nu mi-a fost prea greu să-1 conving, adăugă, petre- cîndu-şi braţele în jurul gîtului său. Pur şi simplu i-am promis că, după victoria noastră, voi deveni soţia sa.

PARTEA A TREIA

Richard fu aruncat într-o încăpere din subsol. Ca lumină era numai un bec de veghe slab deasupra uşii. Uneori lumina creştea în intensitate dar foarte repede lîncezea şi devenea palidă; numai uşa era cît de cît distinctă.

Cînd îşi recăpătă cunoştinţa, se palpă cu meticulozitate. Avea un cucui mare la spate. In rest, nimic rupt. Cu paşi înceţi, începu să facă înconjurul camerei, cu o mînă pe perete, iar cu cealaltă întinsă în faţă. Camera era mare şi goală. Fusese folosită, probabil, ca depozit altădată. Era cald. Sistemul de ventilaţie era oprit, sau poate că nu era deloc.

Se aşeză într-un colţ, cu spatele rezemat de zid. Fumă cu atîta aviditate încît, de mai multe ori, se arse la degete. Se gîndea la Jessica. l-ar fi plăcut s-o strîngă în braţe ca s-o înăbuşe. I-ar fi plăcut s-o pălmuiască, iar şi iar. Strigă o înjurătură. Ecoul dublă cuvîntul. Mirat, tăcu şi-şi frecă fruntea. Ura îşi reluă munca de ocnaş. Cînd obosi să stea aşezat, se învîrti din nou prin cameră, numărînd maşinal paşii. Ascultă sporovăiala paznicilor, dar uşa era atît de groasă încît nu putu să prindă firul conversaţiei. Lovi cu pumnul. Conversaţia se stinse. îşi ciuli urechile îndelung. Apoi se îndepărtă. Sporovăiala reîncepu. Numără patru sute de paşi, apoi, plictisit, nu mai numără. Căldura îl copleşea. Nu exista nici robinet şi nici pompă. Sudoarea i se prelingea de la subţiori. îşi scoase cămaşa. Fumă ultima ţigară în două rînduri. După aceea, întrucît pofta de a fuma nu i se potolise, se gîndi să bată în uşă. Din mîndrie se abţinu. De altfel, temnicerii săi, fără îndoială că nu i-ar fi deschis. Foamea şi setea începură să-1 chinuiască serios.

Mai ales setea. Visă pahare mari cu apă rece în care clincăneau cuburi de gheaţă.

... Uşa se deschise larg. îşi duse mîna la ochi, pentru că-1 orbea lumina. Intrară nişte bărbaţi. Se ridică evitînd mişcările bruşte: îl durea spatele, dormise pe jos. Luă cămaşa care-i servise de pernă, se ridică, o îmbrăcă şi se îndreptă spre ieşire. Bătăile inimii i se înteţiră: uşa se-nchi- se în faţa sa. întunericul reveni. Deschise gura. dar nu putu să vorbească.

Pipăi. I se adusese un lighean plin cu apă caldă, şi săpun. Nici prosop, nici periuţă de dinţi. O lanternă de buzunar. O aprinse. Lumina.prost. Probabil că tocmai de asta fusese aleasă. Găsi un platou garnisit destul de bine: un bol cu cafea, felii de pîine,

două cuburi de unt - dar fără cuţit ca să-1 întindă!... -, o sticlă de apă proaspătă din care goli imediat jumătate. Ceasul arăta ora opt. Era dimineaţă. Intr-un colţ i se lăsase o oală de noapte.

Onoră micul dejun, după care i se făcu poftă de o ţigară, îşi aminti că nu mai avea. Găsi pachetul pe care-1 mototolise în ajun, dar nu conţinea decît firişoare dc tutun inutilizabile. Culese chiştoacele care scăpaseră strivirii cu călcîiul, le-nvîrti între degete ca să le netezească şi fumă trei, aprinzîndu-le unul de la altul.

Spre prînz, un paznic luă platoul de dimineaţă şi lăsă altul. Richard întrebă dacă va mai ţine mult comedia. Nu obţinu nici-un răspuns.

De douăzeci de ori trecu prin faţa platoului, iar scara i-1 luară fără ca el să se fi atins de ceva. I se aduse 1111 al treilea. Se ocupară de oală. întrucrt i se instală o saltea, înţelese că întemniţarea sa va mai dura.

Nu reuşea să adoarmă. Pe spate, pe burtă, pe-o parte, nu-şi găsea locul. îi era sete. După ce bău, făcu patru tururi prin încăpere. Se gîndi că era absurd să postească

mai mult: nu le-ar fi făcut jocul călăilor săi? Mîncă, se simţi mai bine, după care adormi.

Uneori auzea zgomote de paşi pe coridor şi-şi lipea urechea de uşă. Paznicii erau schimbaţi din patru în patru ore. Glumeau şi se serveau cu ţigări. După o clipă, se aşternea din nou liniştea, şi Richard se învîrtea mai repede în jurul celulei, muşcîndu-şi pumnii.

Barba îi creştea şi-1 mînca, mai ales din cauza transpiraţiei care nu contenea să curgă. Cînd îşi sesiza mirosurile, îi dădeau lacrimile. "N-au dreptul să facă aşa ceva unei fiinţe omeneşti", îşi spunea singur. Imediat izbucnea în rîs şi se pălmuia pentru că se lăsase furat de nişte atît de banale consideraţii de igienă. Cîte fiinţe omeneşti nu suferiseră mai mult ca el? îşi imagina cele mai rele tratamente la care poate fi supus un om. Era departe de toate astea. Alteori recita poezii sofisticate, pline de diereze, sau exersa să rezolve mintal probleme de fizică nucleară, pentru ca mintea sâ-i lucreze la cel mai înalt regim.

în special liniştea era înspăimîntătoare. Nimeni căruia să-i vorbeşti. Nici-o insectă s-o gidili c-un pai, ca să-ţi omori timpul. Nimic, în afara ecoului propriei voci şi, din cînd în cînd. rîsul

îndepărtat al unui paznic şi. de trei ori pe zi, scîrţîitul zăvorului care aluneca, şi zgomotul ca de pilă al platoului de lemn pe podeaua zgrunţuroasă.

începuse să vorbească cu voce tare. Uneori urla cu toată puterea că rezistă, că mai rezistă, ameninţînd uşa cu pumnul. Uneori, chircit pe saltea, scormonind cu mîna-n barbă, bîiguia că nu era drept să i se facă aşa ceva unui

145

om. Odată cu el, toată specia umană era batjocorită. Omul nu mai este animal. A coborît din copac odată pentru totdeauna. îşi găteşte hrana. Se bărbiereşte şi se parfumează. Ştie că distingă binele de rău.

Lanterna de buzunar îşi dăduse sfîrşitul de mult. în haloul albastru al luminii de veghe îşi privi mîinile cu admiraţie: omul are degetul mare opozabil.

într-o zi, un doryan deschise uşa la perete şi pătrunse în celulă. După ce scrută îndelung întunericul îl zări pe Richard dormind ghemuit. îl trezi cu menajamente, apoi îl anunţă că-şi ispăşise pedeapsa, că acum era liber şi că durase ceva timp. Doryanul era gras şi roşu la faţă.

- înţelegeţi, adăugă, ajutîndu-1 să-şi pună cămaşa, mai avem pe cap tot atîţia cîţi sîntem noi. Ne-am plictisit în faţa uşii dumneavoas-tră, ca şobolanii morţi. Şi, pe urmă, dac-am plecat de pe Genetyllis pe Dory, e pentru că libertatea ne e sfîntă. Aşa că nu-i pasiunea noastră să păzim un tip într-o gaură.

îşi şterse fruntea. în vreme ce Richard îşi încheia cămaşa. Alţi doi soldaţi dezinfectau celula.

- Cît? întrebă Richard.

Grasul ezită, apoi spuse că dimineaţa erau vreo douăzeci şi cinci de grade, cu bătaie spre douăzeci şi opt.

- Te simţi bine numai la umbră, adăugă rîzînd.

Richard crezu că-şi bate joc de el, dar zîmbea sincer şi îl conduse spre ieşire cu atîta solicitudine, susţinîndu-1 şi potrivindu-şi paşii după ai săi, încît îşi reînnoi întrebarea, precizînd:

- Vreau să zic, cît timp am petrecut în gaura asta?

- Oh, pardon! Credeam că vă referiţi la... Fix patruzeci de zile. Asta este durata normală a fazei de asanare. De

fapt. pentru a Ti cinstit, aţi făcut cu cinci ore mai mult. E logic: aţi intrat într-o dimineaţă la ora trei şi un sfert, trebuia să ieşiţi într-o dimineaţă la ora trei şi un sfert. N-am vrut să vă trezim din somn. Asta înseamnă condamnare la moarte. Nu ne stă în obicei. înţelegeţi?

- Vă mulţumesc!
- Noi vă mulţumim. Sînt puţine persoanele care ştiu să aprecieze intenţiile bune. De altfel, n-aţi pierdut nimic. Putem să vă eliberăm un bon pentru cele cinci ore în plus. valabil pentru următoarea fază de asanare. în caz că e. Niciodată nu poţi să fii suficient de precaut. Aşa e regula pe Genetyllis. Doriţi un bon?
- Nu.

-Cum doriţi. Acum. avînd în vedere că sînteţi liber, n-avem ordine să vă conducem undeva, dar dacă doriţi să vă însoţesc pînă la apartamentul dumneavoastră...

- Nu.

Lumina de pe coridor îi rănea ochii. îi închise pe jumătate şi se îndepărtă, mai mult alunecînd decît mer- gînd, cu o mină vîrîtă-n buzunar, iar cu cealaltă lipită de zid. în spatele lui, doryenii şuşoteau.

Respira cu greutate. în mai multe rînduri se rezemă în ungherele uşilor ca să-şi tragă sufletul. Atunci regretă că nu acceptase oferta doryanului. Apoi îşi surprinse în cîte-o fereastră sau pe cîte-o plăcuţă de oţel reflexul jalnic al feţei şi grăbi paşii, cu capul plecat.

Tresări: fu luat de braţe, din dreapta şi din stînga.

- Vă pîndeam.
- Ştiam că veţi ieşi astăzi.

Recunoscu vocile: la dreapta era Tigrul şi la stingă Cantor. Se lăsă susţinut, cu o plăcere de nedescris.

La puţin timp după aceea se regăsiră în camera sa. Cantor trase perdelele, branşă difuzoarele de parfum şi ventilatoarele, şi pregăti baia. Tigrul pregătea cafeaua.

147

-Tot respectul! Tot respectul! Tot respectul! striga doryanul. După cîte cunosc, sînteti singurul tip care a rămas în viată după ce 1-a lovit pe porcul ăla de Portejoie. Aveţi acum o carte de vizită dată naibii. Aş fi dat orice ca să văd asta!

- Cum de ştiţi?
- Totul se ştie. Mai întîi v-aţi certat cu Jessica. Exact?

- Am pălmuit-o.

- Apoi, Păr-Alb s-a repezit la dumneavoastră. In mod sigur vroia să vă îndoaie în de patru ori patru. Mă rog, pentru un maestru am putea spune că a fost o lovitură de încercare. L-aţi zdruncinat, şi l-aţi zdruncinat bine! Exact?

- Da. Dar...

- Ştiu. Aţi fost zdruncinat la rîndul dumneavoastră pe la spate. Un tip care se numeşte Hark. E un nume ce se scuipă, şi tipul la fel. A fost alertat de zgomot. Cîte bucăţele de zahăr în cafea?

- Două.

-Două. Cu tot respectul, dar nu sînteţi făcut pentru încăierări. Mă rog, vreau să spun, în comparaţie cu Portejoie. Aţi avut noroc că era beat. Cînd v-aţi pierdut cunoştinţa, v-ar fi zdrobit capul cu călcîiul. Jessica 1-a oprit. Trebuie să-i aprindeţi o luminare. Şi covorului, la fel...

Cantor ţirîi.

- Prietenul nostru Tigrul, are un umor deosebit. Trebuie să fi studiat ca să-1 înţelegi - iertat să fiu de sufletele poeţilor!... în schimb, este foarte dotat pentru arta subtilă a jocului de dame.

- Am făcut nişte partide... Vă daţi scama, patruzeci de zile... Am cîştigat de două ori din trei, dar nu ca să mă laud...

- Vorbeaţi despre Jessica, reluă Richard.

-Ce spuneam?... Ah. da, ea a fost cu ideea fazei de asanare. E o idee bună. în fond. patruzeci de zile nu-i mare

lucru. Oricum e preferabil călcîielor lui Portejoie; cafeaua e gata. Şi cred că sînteţi lihnit de foame.

. Lihnit, şi gata, completă Cantor suspinind. V-ain mai zis. Doi ca el, şi-nainte de sfîrşitul anului voi şti să rid ca un om.

Robotul plecă să verifice temperatura apei din baie. Tigrul puse în faţa lui Richard un platou regal: cornuri, brioşe, pîine prăjită, unt, dulceaţă, fructe, cafea aburin- dă... Zîmbea într-un fel ciudat, cu buzele strînse. şi fiecare zîmbet i se termina într-un fel de grimasă plină de amărăciune. Dintr-o dată Richard îşi aminti că-i lipseau doi dinţi din faţă şi înţelese de ce era atît de plin de solicitudine. Nu se supără pentru asta, atît de mult dorea să audă cuvintele unui om după cele patruzeci de zile de izolare. De altfel, era nerăbdător să afle ce se întîmplase în timpul celor

patruzeci de zile, şi la cererea sa, Tigrul şi Cantor ii făcură o dare de seamă detaliată.

Satul nabiş nu mai exista. Corpuri şi bunuri fuseseră repartizate în Zeltarex, mai sigur, evident, în caz de atac genetyllian, decît palisadele de lemn şi colibele din paie. Nabişii învăţaseră repede să utilizeze perfecţionările enormului aparat, mai întîi pentru că stătuseră mult timp în astronavele poporului lui Richard. şi apoi pentru că dorye- nii îi îndrumaseră. Mai multe cursuri de orientare, la sfîrşitul cărora se oferea cite un dezintegrator primilor trei concurenţi, nu fuseseră fără importanţă pentru stimularea energiilor şi obţinerea de rezultate de primă importanţă.

în patruzeci de zile fusese pusă pe picior de război o adevărată armată. Fiecare doryan avea un grad în cel mai pur sens al ierarhiei. Astfel, Portejoie fusese numit gene- ralissim, Jessica general cu şase stele şi aghiotant al generalissimului şi aşa mai departe, pînă la Tigru, care, în josul scării, purta cele trei barete de sergent, la fel cu vreo douăzeci din tovarăşii săi. Fusese instaurat un sistem

similar în tabăra nabişilor. Rahoni era mareşal cu şapte stele, o altă denumire pentru gradul de generalissim. Doryenii fiind şaizeci şi doi, şaizeci şi doi de nabişi benefi- ciaseră de un grad şi, ca urmare, şi de un dezintegrator. Rahoni crezuse că descoperă o afacere necinstită în acest tîrg, căci dacă toţi doryenii erau gradaţi, de ce n-ar fi fost şi toţi nabişii?

Cu ocazia primei conferinţe săptămînale la vîrf, îşi expusese plîngerile. Portejoie îi explicase că războiul ce urma, se va face după modelul genetyllo-doryan, că nabişii nu erau obişnuiţi cu acest gen de confruntări, că trebuiau să dea dovadă de răbdare şi că, în altă ordine de idei, ar fi fost periculos în cel mai înalt grad să se acorde grade şi dezintegratoare (putere de comandă şi de foc) oricui: nu erau, oare, în tribul nabişilor, ca de altfel în orice colectivitate umană, cîţiva indivizi cu mintea slabă, confuză, debilă, din cei care sînt compătimiţi sau arătaţi cu degetul? Acestora nici nu se punea problema să li se dea o armă. Ar fi fost ca şi cum ai turna gaz pe foc. La nevoie, aceştia ar mătura standurile de tir, ar curăţi gamelele, ar căra raţiile de mîncare în timpul manevrelor; din cînd în cînd li s-ar acorda cîte- o tresă, ca să li se menţină moralul.

Pe de altă parte, revendicarea lui Rahoni fusese considerată acceptabilă şi, la sfirşitul fiecărui exerciţiu important - tir, camuflaj, rezolvarea pe hîrtie sau pe teren a unei probleme tactice deosebite, exerciţiu de comandă -. celor mai buni li se va oferi un dezintegrator şi un grad.

Obişnuiţi cum erau să brăzdeze pădurile, să se caţăre în copaci, să treacă riurile, să vîneze galacul. nabişii se dovediseră repede soldaţi excepţionali: şi mînuirea unui dezintegrator fiind oricum mai uşoară decît a unei suliţe, chiar şi cei mai puţin dotaţi transformau 111 pulbere cănile aşezate la cincizeci de metri. Puştii aşteptau cu nerăbdare a treisprezecea aniversare ca să se înroleze.

150

- Ieri, spuse Tigrul, au început să explice funcţionarea tunurilor de pe Zeltarex. în cîteva săptâmîni va urma pilotarea aparatelor de vînătoare Acvila... Dar, trebuie să dispar, aveţi nevoie de odihnă. De altfel, peste zece minute, trebuie să particip la o şedinţă de tir. Să ştiţi că nu şomăm.

Se ridică. Rămase acolo, schimbîndu-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul, frămîntîndu-şi cascheta în mîini.

După un timp destul de îndelungat, Richard. consternat de ceea ce aflase, îi observă comportarea. îl privi, apoi îi întinse mina.

-Începînd din această seară mă voi ocupa de dinţii dumneavoastră.

Ochii Tigrului străluciră. îi strînse mîna lui Richard.

- N-o să vă pară rău. spuse retrăgîndu-se.

Aproape c-o luă la fugă.

După ce se îndepărtă. Cantor îi declară că Tigrul nu era om rău.

- Tot ce a spus este adevărat?

-Perfect adevărat, numai că... Dar nu vreau să vă inoportunez cu aşa ceva...

- Poţi să vorbeşti.

- în cazul acesta, spuse Cantor, precizez pentru analele istoriei locale că dacă Tigrul a cîştigat două partide de dame din trei e pentru că eu l-am lăsat să cîştige. Bineînţeles, fără să-şi dea seama: v-am reţinut lecţiile...

Richard privi robotul cu o tandreţe nemărginită.

- Dar cîmpurile cu grîu. serele, bazinele, livezile?

- în primele zile au fost neglijate. Din fericire, folosind logica drept punct de sprijin, Wazi a reuşit sâ-1 convingă pe Portejoie: aşteptarea zeltarienilor ar putea să dureze, şi se trăieşte şi cu pîine. Portejoie a ordonat să se facă rezerve de hrană. Ordac nu prididește cu fabricarea conservelor şi a pastilelor pentru supravieţuire. Ca să nu fiţi surprins.
151
ţin să vă aduc la cunoştinţă că Wazi a fost recompensat pentru sfaturile sale bune: în prezent este sergent cu trei barete.

- Sergent cu trei barete... Dar tu, ai şi tu un grad?
- Nu, eu mă ocup de menaj şi de bucătărie.
- De fapt, conchise Richard, terminîndu-şi cafeaua, Wazi este superiorul tău şi trebuie să i te supui... Ca şi mine. de altfel! Ce nebunie...

Portejoie se opri în faţa Oului şi-1 mîngîie cum faci cu un cîine cînd îl lauzi, zîmbind şi şoptind cuvinte drăgăstoase: timp de o jumătate de minut generalissimul aproape seamănă cu o fiinţă omenească... Reveria îl părăsi dintr-o dată. la fel de repede cum îl apucase, şi întoarse spre Richard o faţă pe care nu i se citea nici-o urmă de blîndeţe.

- Lucrurile să fie clare. V-aţi ispăşit pedeapsa, vina v-a fost uitată.

Vorbea cu voce tare. pentru a acoperi ghiorţăiala lui Ordac ce lucra, ţăcănitul teleimprimatoarelor şi conversaţiile amestecate ale unei jumătăţi de duzină de doryeni.

- Mai avem încă o bucată de drum de parcurs împreună, continuă. Nu vă propun prietenia mea şi puţin îmi pasă de-a dumneavoastră. Vedeţi-vă de crapii dumneavoastră, de roşii, de Gioconda, şi totul va fi în regulă.

Sala de decontractare devenise cartierul general do- ryan. Covoarele, statuile, bibelourile, toate comorile pe care Richard le adunase cu răbdare pentru plăcerea ochiului şi a mîinii, toate dispăruseră. în locul lor, descoperea stupefiat etajere şi fişete metalice, teancuri de dosare, organigrame, fotografii aeriene, maşinării trepidante... Numai prezenţa acvariului, prea greu ca să fie mişcat din loc. se opunea nulităţii estetice a încăperii.
152

Portejoie, cu braţul stîng în eşarfă, cutreiera camera fumînd un trabuc. Se oprea în faţa unui plan, a unei hărţi, în faţa Oului

şi, la fiecare pas, lăsa deasupra capului un nor de fum. Şi el slăbise. Uneori, o paloare bruscă îi altera trăsăturile.

- Să ştiţi că aş putea să vă leg un lanţ de picioare, sau să vă lipesc de fese doi îngeri păzitori la fiecare deplasare, dar presimt că sînteţi genul de tip la care cuvîntul dat e mai puternic decît un lanţ. Mă-nşel cumva?

în această clipă, pe scări se auzi o cavalcadă şi. elegantă. se arătă Jessica. Tocmai făcuse baie. Pârul ud părea mai negru ca de obicei. Purta uniforma verde a doryenilor, cizme care-i treceau deasupra genunchilor şi o centură lată, ornată cu şase stele. Cînd îl observă pe Richard rămase interzisă, cu amîndouă mîinile pe balustrada scării. Privirea ei o întîlni pe-a lui, şi lui Richard îi fu ruşine de el însuşi, aşa de mult se simţea decăzut din punct de vedere fizic.

Dar, în fond, nu era ea cauza a tot ce se întîmplase? îi înfruntă privirea. Ea-şi lăsă ochii în jos şi continuă să coboare fără să spună nici-o vorbă. Un detaliu îl tulbuţă: colierul... Îl păstrase la gît timp de patruzeci de zile?... Haida de! Biet neghiob!... A ştiut că Portejoie te va convoca în dimineaţa asta. S-a gîndit la colier. Nu înţelegi că-şi face înc-o dată jocul cum vrea ea?

- Cred că vă cunoaşteţi, zise Portejoie rînjind.

Imediat se strîmbă. Trabucul îi căzu dintre buze. înju-
rînd şi susţinîndu-şi braţul bolnav se prăbuşi pe un scaun. Richard arătă din bărbie braţul.

- Ce-aţi păţit acolo?

Generalissimului îi apăruseră broboane mari de sudoare. Oamenii săi îşi întrerupseră munca şi se grăbiră spre el. Unul îi culese trabucul.

-M-am zgîriat în curva aia de săgeată pe care mi-a

dăruit-o Rahoni, şuieră Portejoie... La muncă, bandă de puturoşi!

- Cînd v-aţi rănit?

- Alaltăieri.

- Ar fi trebuit să mă chemaţi chiar din acea clipă. Se apropie. Jessica se apropiase şi ea şi se găsea chiar lîngă el. îi regăsi parfumul.

- S-o crezi tu! îi spuse ea. Mai aveai două zile de tras. şi şeful nostru e de fier în ceea ce priveşte regulamentul.

Portejoie ridică din umeri. Cînd Richard îşi întinse mîna spre el să-i desfacă bandajul, avu o mişcare de recul, apoi se supuse. Braţul era albăstriu şi umflat. în jurul punctului zgîrieturii îşi săpase adăpost un fel de stridie, care lucea. Jessica se făcu că se interesează de altceva. Cînd Richard îi palpă braţul, Portejoie se albi, dar nu lasă să-i scape nici-un geamăt.

- Nabişii îşi otrăvesc săgeţile ca să vîneze galacii, explică Richard. Pentru animalele mai mici, folosesc aceeaşi otravă, dar mai diluată. Şi, desigur, vînatul rămîne comestibil.

- Încîntat să aflu că mai sînt comestibil! rînji doryanul. Ce-o să se mai bucure duşmanii! Hai să fim serioşi... Să-mi daţi cuvîntul de onoare că nu-mi jucaţi un renghi oarecare şi vă pro... Drace! Fac versuri! "îmi daţi cuvîntul de o-noa- re, că nu-mi jucaţi un renghi oa-re-ca-re..." Astea se numără pe degete. E frumos. Din punct de vedere literar sînt sublim. M-aş săruta pe amîndoi obrajii dac-aş fi suficient de rapid: poftim, sînt momente ca ăsta în care-mi spun că nu mă merit... Aşa că, îmi daţi cuvîntul?

O nouă mişcare îl făcu să deschidă gura de surprindere şi de durere. Strînse din fălci.

- Braţul dumneavoastră n-arată bine, spuse Richard.
- Nu asta-i problema.
- Poate că da. O să vă îngrijesc.

Portejoie holbă ochii. începuse să-şi refacă bandajul. Izbucni în rîs.

- Să mă îngrijiţi?... Oare-am auzit bine?... Asta-i bună, glumiţi? Drace, păi bine-nţeles c-o să mă-ngrijiţi! Uitasem că sînteţi genul de om care întinde şi celălalt obraz!... Spuneţi-mi, ştiţi de ce v-am chemat în dimineaţa asta? Ca să-mi promiteţi, sub ameninţare, evident, să-mi îngrijiţi oamenii, în cazurile în care s-ar întîmpla ceva, şi să nu uneltiţi nimic împotriva noastră. Am aflat răspunsul. Nici n-am nevoie de cuvîntul dumneavoastră. N-am nevoie nici măcar să vă ameninţ. Sînteţi bun şi bleg. N-aveţi nici-un pic de talent ca să faceţi rău. Trebuie că deasupra leagănului dumneavoastră au fost într-adevăr zîne. Atît de multe încît să poţi completa toate corurile raiului!... Ia spuneţi, v-a fost vreodată foame? O foame cumplită, adevărată, o foame de om nenorocit? Pariez că nu. Mi-aş băga o mînă-n foc, şi chiar pe amîndouă, şi-a bună şi-a vătămată! Aţi avut parte de-

o viaţă uşoară, stimate domnule. Ce să mai spun că. după ce v-am băgat la răcoare şi încă vă mai clătinaţi, totuşi o să-mi acordaţi îngrijiri! Nu vă vine să vomitaţi cîteodată?... Asta-i bună, Jessica, tu ai auzit?

Tînăra nu spuse nimic. îl privi pe Richard insistent, după care părăsi încăperea.

- E uimitor, spunea Portejoie rîzînd.

Richard clătină din cap.

- O să vă acord îngrijiri, repetă. Dar nu acum. Aveţi dreptate, mă mai clatin încă, am nevoie de odihnă.

Se-ntoarse pe călcîie, dar cînd ajunse în fata uşii spuse:

- Mă voi ocupa de dumneavoastră peste patru sau cinci zile. atunci cînd o să mă simt în stare. Ştiţi, laserul-bisturiu este foarte rapid...

La capătul coridorului o observă pe Jessica. Era într-un cerc de ofiţeri doryeni. Unul dintre ei ţinea o hartă desfăşurată. Mergeau cu paşi mici în timp ce-o studiau.

155

Richard îi văzu traversînd piaţa şi îndreptîndu-se spre navele de vînătoare. Cînd Jessica se întoarse, el se gîndi să-i adreseze un cuvînt, o invitaţie discretă, şi se îndreptă spre ea.

O uşă se trînti în spatele lui: Portejoie alerga după el.

-Ei, spuse doryanul cînd îl ajunse, povestea asta cu laserul-bisturiu, nu ştiu dac-am înţeles-o bine...

- Aţi înţeles.

- Nu, nu, vă asigur. E o viclenie de doctor, nu?... Drace, nu mergeţi aşa de repede, o s-o revedeţi pe Jessica, dar eu, dacă mai continuă aşa o să leşin!...

Richard se opri. Portejoie era foarte palid. Două palme grozave îl făcură să-şi recapete culoarea.

- E mai bine acum?

- Vă... mulţumesc, la uite, e a doua oară cînd mă loviţi.

- întotdeauna cu motive întemeiate. Liniştiţi-vă, o să mă îngrijesc de braţul dumneavoastră.

- Imediat?

- Imediat.

-Minunat, exclamă Portejoie, atingîndu-i umărul. Nu vă mişcaţi de aici. Nu plecaţi sub nici-un motiv.

Se depărtă împleticindu-se.

Cînd reveni, cu trabucul în gură, era însoţit de trei doryeni.

- Vor asista la acordarea îngrijirilor. Vă deranjează?
- încrederea domneşte...
- O, îiu-i din cauza asta... Trebuie să-i călim pe oamenii ăştia...

Richard mergea în fruntea grupului. După puţin timp, Portejoie îl luă curtenitor de braţ.

- Apropo, îl întrebă pe un ton confidenţial, spuneţi-mi cinstit, aţi fi aşteptat patru sau cinci zile?
- Asta-i genul de întrebări care vă provoacă insomnii?
- Nu, dar...

156

Doryanul îşi încruntă sprîncenele. - Poftim... în fond. e posibil să mă fi înşelat în ceea ce vă priveşte. Nu sînteţi atît de nevinovat pe cît arătaţi... Totuşi, ar trebui să vă fie ruşine să glumiţi pe socoteala unui om bolnav.

în zilele care urmară, Richard îşi onoră promisiunile. Le acordă îngrijiri Tigrului şi lui Portejoie. Dacă ultimul nu-şi manifesta recunoştinţa în mod deosebit, limitîndu-se la mulţumiri de politeţe, din contră. Tigrul, din primul moment în care-şi recăpăta dinţii, deveni cel mai devotat servitor al său. După slujbă, îi ajuta pe Richard şi pe Cantor să hrănească peştii, să îngrijească legumele şi fructele din sere, să clasifice comorile de la Luvru şi din alte părţi, care, din ordinul lui Portejoie, fuseseră surghiunite într-o încăpere de la subsol. Astfel, îi ţinea şi locul lui Wazi care fusese confiscat de Portejoie, care-i stabilise domiciliul în 3S.

Tigrul povesteades despre Genetyllis, şi confirma punct cu punct spusele Jessicăi: tirania lui Zeltar, aroganţa şi cruzimea membrilor înaltei Societăţi, mizeria Plcvei, funcţiile magice ale Oului, arhandroizii zeloşi, camera de dezmembrare, ocna, totul era adevărat.

- Trebuie înţeles că lupta care va avea loc e al dracului de importantă. E şansa vieţii lui Zeltar. Sau îşi recuperează Oul şi pe Zeltcirex şi ne vîră pe toţi în camera de dezmembrare cu retransmisia chestiei pe ecranele de pe Genetyllis şi din colonii, poveste care le-ar mai băga minţile-n cap rebelilor, sau... Pe scurt, asta e.
- Dacă pierde lupta?
- Deh, îşi pierde locul.
- Cine va guverna?

- Va fi numit alt Zeltar.

Răspunsul îl consternă pe Richard.

- Cum, asta e revoluţia voastră? Daţi afară un rege pe uşă şi chemaţi altul pe fereastră?

- Da, dar pe ăstălalt îl vom alege bine. Nu va fi o brută. Uite, dacă vom cîştiga, eu voi face parte din înalta Societate. Voi avea un titlu, pămînturi, servitori. Ei bine, eu voi fi bun. Nu voi face râu nimănui, nici măcar servitorilor. Trebuie să vă mărturisesc ceva. Prima dată cînd v-am întîlnit v-am spus că am strivit o pasăre în mînă. Vă amintiţi? Ei bine. era o minciună. Am zis-o numai ca să vă scandalizez. Cînd voi avea domeniul meu, o să pun să mi se construiască o colivie imensă chiar lîngâ vila mea, plină cu păsărele. Şi pe urmă, un bazin. O să cresc crapi, dacă aveţi bunăvoinţa să-mi daţi cîteva perechi. Pentru piscină mă mai gîndesc. Nu ştiu să înot, şi la vîrsta mea... Dar. remarcaţi că va servi pentru prieteni. Trebuie să mai studiez problema.

Scârpinîndu-se-n cap, Richard medită că zeltarismul mai avea destule zile frumoase în faţă, din moment ce acest amărît nu visa la egalitate, la împărţirea echitabilă a bunurilor, ci la viitoare privilegii. "Voi fi bun cu servitorii mei..." Aşa trebuie să vorbească un revoluţionar?

Niciodată Richard nu avu posibilitatea să discute singur cu un nabiş. De cum se apropia de unul dintre ei, cu ocazia vreunui exerciţiu de tir sau a unei curse de orientare. apărea discret un doryan sau unul dintre acei tineri devotaţi trup şi suflet lui Rahoni. De altfel, nabişii îl evitau. Primiseră ordine? Ce gîndeau femeile de destinul ce li se urzea? Seara, cînd vremea era frumoasă şi cînd ele găteau mîncarea afară, era un spectacol insolit să le vezi aprinzînd primitiv focul sub ceaune, mestecînd şi gustînd mîncarea cu gesturi venite din negura vremurilor, în faţa uriaşului Zeltarex iluminat ca un megalopolis.

Copiii continuau să înveţe din cînd în cînd. Dar, ca să le capteze atenţia. Cantor trebuise să modifice enunţul problemelor sale: "Fie un urcior la distanţa de optzeci de metri şi plasat la înălţimea de doi metri şi cincisprezece centimetri deasupra solului. Fie un nabiş cu un dezintegrator. Care este unghiul..." Şi aşa mai departe. în ciuda acestei corelări cu moda zilei, se arătau din ce în ce mai puţin silitori. Preferau să-şi

confecţioneze dezintegratoare de lemn ca să se joace de-a războiul, sau să asiste la exerciţiile de tir.

Era întreţinută o propagandă subtilă. După victorie, nabişilor li se va dărui tot ce le făcea plăcere: arme, vehicule, androboţi, material casnic, haine. Chiar puteau să fie duşi pe Genetyllis: planeta era atît de mare şi populaţia atît de răspîndită încît fiecare familie va primi fără probleme de la opt sute la o mie de hectare de pămînt fertil. în pădurile uriaşe fiarele erau mai mari decît galacii, şi vînătorile mult mai captivante.

Chiar, de ce nu s-ar instala pe Genetyllis? Nu se-nţele- geau bine? La fiecare sfirşit de sâptămînă făceau o petrecere monstru ca să uite zilele dure de antrenament. Jessica dansa după stilul nabiş cu un talent nebun. Rahoni fuma trabucuri uriaşe, bâtînd din palme. Se mînca, se bea, se dansa, ce fericire era să fie împreună! Chiar şi Portejoie, cum avea cîte-o clipă liberă din timpul său, nu se dădea înapoi să se scalde în rîu, fără nici-o prejudecată, gol puşcă printre băieţaşi.

într-o dimineaţă, Richard se afundă în pădure. Mergea drept înainte, fără să întoarcă capul, ca un om care-şi taie toate punţile de întoarcere. Din sfert în sfert de oră scotea din raniţă o sticlă de alcool şi trăgea cîte-o înghiţitură. în toiul după-amiezii era beat mort. Cinta, rîdea. şi pămîntul se învîrtea în jurul lui, se-nvîrtea în cerc pămîntul, sau cam aşa ceva. Socoti că era momentul.

Alese un copac, un copac îl alese, nu contează. Se aşeză în umbra lui şi desfăşură frînghia. O jumătate de oră se chinui, zbierînd, scuturat de crize de rîs de om nebun, să confecţioneze ştreangul; în van.

înainte de-a adormi, o văzu pe Jessica. Ce frumoasă era! Ochii îi străluceau de lacrimi. Dar nu erau ochii Jessicăi, ci ai unui galac, care-ar putea face treaba în locul ştreangului. Dar nu era nici-un galac...

... Regăsi unithabul la căderea nopţii. Nu i se observase dispariţia. Numai Cantor şi Tigrul îl aşteptau în piaţă, pentru că preconizaseră un turneu de dame în trei.

Noaptea, în camera sa, care nu mai era şi a Jessicăi, nu-şi găsea somnul. Auzi un pîrîit şi crezu că urma să se deschidă uşa. Dar Jessica nu veni. Dorinţa îl făcea să muşte perna. Oare se culca cu Portejoie? Sau se păstra pentru Rahoni? Uneori,

dimineaţa, o observa fugitiv. îi instruia pe nabişi la mînuirea armelor. Rahoni mergea alături de ea, punctînd indicaţiile cu o pocnitură de bici. Apoi, Jessica se urca într-o navă de vînătoare Acvila. Ore-ntregi aparatele brăzdau cerul, cădeau în picaj, virau, trăzneau ţintele marcate cu un drapel roşu, între astroport şi coline, trăzneau arbori, stînci, grămezi de bidoane. Seara, Jessica, cobora din Acvila sa cu casca-n mînă, cu capul plecat, zdrobită de oboseală. Mai participa la adunarea generală, mînca repede şi se retrăgea în cameră.

Richard cinează singur. Ca să omoare timpul pune discul pe care i l-au făcut cadou occidentinii înainte de a-1 lăsa pe Terra. E un disc preţios. Pe vremuri, în tranzit pe o mică planetă, l-a descoperit o escadră printre rămăşiţele unei maşinării numită Voyager. Conţine imagini, sunete, voci. poezii, bucăţi muzicale, tot ce ar fi putut să dea eventualilor extraterestri o imagine fidelă a Terrei şi a locuitorilor săi. Dar care dintre oamenii Timpurilor Vechi, care au conceput-o şi au trimis-o în infinitul spaţiului, ar

fi bănuit vreodată că mesajul se va întoarce la leagănul său? întins pe pat, umilit pentru că băuse din nou prea mult în seara asta, Richard ascultă sunetele Terrei şi o priveşte pe Gloconda, abia vizibilă în întunecimea camerei. Asta nu-i tine nici de cald. nici de rece. Acum trebuie să facă eforturi. Unde e oare sufletul său de odinioară, sufletul său de moştenitor universal?... Sfrijit, cîrcotaş. decăzut îi e sufletul. Sărmană Gloconda! Pentru un sărut de-al Jes- slcăl te-ar arunca-n foc, şi, pentru o noapte de dragoste, în mod sigur, ar renega Pămîntul! Regatul său pentru o mînză, cam aşa ar veni. Bietul Richard...

Cu plumbul pus la fix, pluta se scufunda la cea mai mică tragere a momelii, o babuşcă frumoasă de cincisprezece centimetri, agăţată de un cîrlig triplu. La fiecare dispariţie a bilei roşii, Richard număra secundele. Apoi pluta reapărea, nu prea departe, şi aşteptarea se relua.

Se sculase la ora cinci. Deranjase santinelele somnoroase care, totuşi, îi uraseră pescuit plăcut, ca de obicei. Apoi. în dimineaţa răcoroasă şi cu brumă, se instalase înc-o dată pe malul rîului. Cantor nu uitase să-i garnisească taşca: două sendvişuri uriaşe, mere, prăjituri, două termosuri cu cafea şi vin,

ţigări şi un roman ştiinţifico-fan- tastic. Cu astea va rezista pînă seara.

Către prînz, cînd schimba momeala pentru a patra oară şi cînd se pregătea să dejuneze, un avizo se aşeză pe cîmpie. Coborî Jessica. Era încotoşmănată într-o haină de blană. Se apropie de el.

Întrucît îl salută, îi răspunse, dar nu-şi dădu osteneala să se întoarcă. Ea se rezemă cu umărul de un copac mai apropiat şi, timp de două, trei minute, cu mîinile sub haină, privi pluta care se mişca pe suprafaţa apei.

161

- Trage?

Richard muşcă din sendvişul său şi nu răspunse.

- Mi s-a spus că de cîteva săptămîni vii în fiecare zi aici. Asta m-a surprins. Credeam că-ţi plac peştii.

Richard îşi turnă un pahar de vin şi bău.

- E caraghios. Nu mi te-am închipuit niciodată la pescuit. Nu-i o treabă serioasă. N-ai altceva mai bun de făcut?

El se înecă şi tuşi.

- în ultimul timp, îi spuse după ce tuşi îndelung, mi-am întors problema pe toate părţile şi am ajuns la o concluzie simplă. Din două lucruri, unul: sau asasinez pe Portejoie, pe Rahoni, vreo şase doryeni şi vreo patruzeci de nabişi, şi pe tine, sau mă duc la pescuit.

- Am avut noroc... îmi dai şi mie o bucăţică de sendviş?

- E unul întreg în taşcă, îi spuse întorcîndu-se pe jumătate. Acolo.

Privirile li se încrucişară pentru o clipă. Jessica muşcă cu poftă din pîine.

- Ce pescuieşti?

- Ştiucă.

- De ce se mişcă dopul ăla?

-Am pus un peştişor la capătul firului ca să atragă ştiuca. Bineînţeles că e şi-un cîrlig.

- Pe Genetyllis pescarii folosesc momeli cu cap căutător. Mai întîi detectează prezenţa peştelui pe ecranul radar portativ. După aceea programează momeala sau cîrligul, nu ştiu cum se numesc: distanţa, adîncimea, semne distinctive ale peştelui, pe scurt, două secunde mai tîrziu e în cîrlig. Lui Zeltar îi plăcea

mult pescuitul. Dar nu petrecea la pescuit ore-ntregi în fiecare zi, săptămîni de-a rîndul.

Flotorul se scufundă. Richard numără maşinal. La doisprezece, cu inima bătîndu-i puternic, îşi lăsă sendvişul. După o jumătate de minut bila roşie apăru, dar foarte

162

departe, în mijlocul rîului, la douăzeci şi cinci de metri de locul în care se scufundase. Apoi, dispăru din nou. Nu se mai vedea. Spirele de nailon se desfăşurau în mod uniform de pe mulinetă.

Richard apucă o ţigară, tremurînd. Jessica ¡1 privea.

-E cazul să fumezi? îl întrebă.

Bîigui un răspuns. încercă să-şi aprindă ţigara. După ce, în sfîrşit, reuşi, zise:

- Aşa făceau pescarii Timpurilor Vechi, ca să aibă măsura momentului în care trebuie să mulineze. La terminarea ţigării, trebuie să mulinezi. Să mulinezi înseamnă...

- Ştiu ce înseamnă. Dar dacă fumezi atît de pătimaş, va trebui să-ţi aprinzi altă ţigară. Deja aproape ai terminat-o, aşa că măsura ta nu va fi corectă...

Richard aruncă ţigara care-i ardea degetele. Apoi, respiră profund şi, fără să-şi ia ochii de la apă, începu să umble ca să se calmeze.

-Te pot ajuta cu ceva? îi propuse Jessica.

-Nu, nu, mă descurc.

-Eşti sigur?

-Bine.

îi aduse minciogul.

Cînd ştluca va fi aproape de mal. îl scufunzi în apă şi aştepţi ca să ajungă deasupra. în acest moment îl ridici, dar neâpărat cu amîndouă mîinile, pentru că va fi greu, şi
apoi arunci totul înapoia ta. Ai înţeles?

■ ?K'

-îţi mai explic pe măsură ce acţionăm. N-o să-ţi fie teamă?

Nu, n-o sâ-i fie teamă, va face exact ceea ce i-a spus. Se simţea mîndră că putea sâ-i fie de folos.

Acum, ştiuca înghiţise cu siguranţă momeala. Richard puse siguranţa, strînse încet firul care se desfâşurase şi, cînd consideră că acesta nu mai făcea burtă, ridică undiţa.

H,

Se gîndi că agăţase fundul rîului. Timp de cinci sau şase secunde rămase aşa, prostit, crispat. O smucitură îndoi undiţa. Mulineta sfîrîi.

- E-al meu!

O a doua smucitură, aceasta de-o violenţă neaşteptată, fu cît pe-aci să-i smulgă undiţa din mînă. Cu un singur elan, animalul cîştigase douăzeci de metri de fir şi se îndrepta drept spre malul opus care era plin de copaci uscaţi. Strînse mai mult frîna mulinetei şi, cu un efort suplimentar, riscînd să rupă undiţa, se hotărî să stopeze în forţă cursa ştiucii. Manevra reuşi. Bestia schimbă direcţia şi veni spre el, înainte de-a o lua din nou spre larg. De zece ori acest du-te-vino se reluă. Richard asudase. Jessica îşi dăduse jos blana; îngenuncheată, ţinea minciogul.

Printr-un salt formidabil, ştiuca apăru în mijlocul rîului. Richard coborî instantaneu undiţa. Nu-şi credea ochilor: nu văzuse niciodată o ştiucă aşa de mare. Dintr-odată avu sentimentul că urma să eşueze la startul următor.

- Curaj, îi strigă Jessica! E-a noastră!

Intrase-n joc şi tropăia ţinînd minerul minciogului.

O oră mai tîrziu, epuizată, ştiuca se lăsă trasă la mal. Richard şi Jessica numărară pînă la trei. La trei, învăluiră monstrul în plasa largă şi cu un "ha" puternic îl aruncară pe mal. La vederea fiarei imense pe care o dovediseră, se liniştiră tremurînd. îşi zîmbiră şi, căzînd unul în braţele celuilalt, buzele li se întîlnlră.

- E adevărat că vei fi soţia.lui Rahoni?

Mîngîind ştiuca, punea cea mai serioasă întrebare din viaţa sa. Ea-i răspunse zîmbind.

- Vezi. chestia asta-1 incintă. Treaba lui.

Richard holbă ochii.

- L-al minţit?
- Ţi-am spus că ideea asta 1-a încîntat*

Richard se duse să caute o creangă solidă şi, după ce

fixă fălcile ştiucli ca să nu-i poată prinde mina, se apucă să desprindă cîrligul triplu.

- într-o zi mi-ai spus că eşti soţia mea. Nu mai ştiu cînd. Era într-o altă viaţă, dar mi-ai spus-o şi eu am crezut.
- Era adevărat. x
- Dar acelaşi lucru 1 l-ai spus şi lui Rahoni.
- Pe tine nu te-am minţit.

- Pe Rahoni l-ai minţit. Cum ai vrea să te cred?

- Nu eşti obligat să mă crezi. în fond, tu nu-mi eşti de nici-un folos, aşa că de ce te-aş minţi? într-un fel, Rahoni este un om important, nu tu. Şi, pe urmă. ce-ai vrea să-ţi spun? Eşti bărbatul cel mai egoist din cîţi cunosc. Ai vrea să-ţi semăn, să îngrijesc crapii, să cultiv roşii. Mă vezi pe mine făcînd asta? Am încercat. Am cules flori pentru tine o după-masă întreagă. Au fost patru ore de sinucidere! Pentru mine nu contează că nu eşti un războinic. Totuşi, ţi-aş putea face reproşuri, şi încă răutăcioase, reproşuri care-i fac pe bărbaţi să roşească. Dar te iubesc aşa cum eşti. Şi nu ştiu de ce. Noaptea, îmi dau palme pentru că te-am îndepărtat din somnul meu. Dar rămîi înfipt acolo ca o sperietoare. înţelegi asta?... După ce-1 vom învinge pe Zeltar te voi liia cu mine pe Genetyllis. Vei face acolo tot ce vei dori. eu te voi iubi, totuşi!

- Nu voi pleca pe Genetyllis.

- Te voi lua cu forţa.

- O să murim aici cu toţii.

- Şi cînd te gindeşti că tu erai ăla care spuneai că trebuie să speri întotdeauna!

-Jessica, te-ai gîndit la nabişii pe care-i trimiţi la moarte?

- Zeltar e vinovatul, nu eu!... Acum te recunosc. Nabişii sînt mica ta lume. îi hrăneai, îi îngrijeai. îi învăţai să scrie şi să citească, şi te adorau ca pe un zeu. Dar cînd ţi se spune că la o sută cinci ani-lumină sînt omorîţi oameni, îţi

întorci privirea, îţi astupi urechile, nu e treaba ta! Ceilalţi să se descurce cu tiranul lor şi cu camera lor de dezmembrare... Nenorociţii de pe Genetyllis nu sînt tot fraţii tăi? Ce le lipseşte faţă de nabişi?

- Pentru poporul-de pe Genetyllis te lupţi, sau pentru tine?

Se ridică fără să-i răspundă şi se duse să-şi îmbrace blana.

- Mă întorc la unithab, îi spuse sec. Dacă vrei să te duc...

- Mă duc pe jos.

Stiuca mai trăia. Richard o luă cu delicateţe şi o ţinu ca s-o admire. Apoi, cu multă grijă, îi dădu drumul în apă. O clipă, peştele uriaş rămase prostit, plutind pe-o parte, apoi se întoarse uşor în jurul lui însuşi şi. dintr-o lovitură de coadă, se pierdu în adîncimile rîului. Jessica ridică din umeri şi se îndepărtă.

într-o dimineaţă începu să ningă. Doryenji primiră ninsoarea cu strigăte de bucurie. Ce plăcere era să simţi pe obraji, pe palme, pe gene şi pînă la baza gîtului', între piele şi gulerul de blană, pişcătura vie. Nu se mal gîndea nimeni să scoată camerele de luat vederi. Preferau să alerge, să se împingă ca între camarazi, cu gura deschisă ca să primească această pulbere zburdalnică. Primii fulgi zburau în toate părţile, o idee mai mari ca picăturile de burniţă. Copacii, stîncile, navele, se-nălbeau încetişor pe-o singură parte. Oamenii erau nemulţumiţi, supăraţi pe zgîrcenia cerului. Dar. curînd, ninsoarea îşi găsi cursul firesc. Fantezia se ordonă, fulgii se-ndesiră. în sfîrşit, ningea ca lumea, compact, pe săturate, eficient. Copacii se îngreunară, stîncile se învăluiră, şi avizourile şi navele de
166
vînătoare, biciuite de rafale, trebuiră să fie adăpostite în hangare.

Au fost cîteva zile de bucurie intensă. Linia orizontului, care în vară păruse tăiată cu cuţitul acum nu se mai distingea deloc. Spaţiul împuţinat părea mai intim. Zgomotele se atenuaseră. Pe coastele dealurilor, printre copaci, au fost încercate săniuţe trăznite: saci de plastic, capace de căldări, somiere vechi, obuze dezamorsate şi chiar căluţi balansoar pentru copii, pe care Cantor îi descoperise într-o debara, şi chiar un sicriu ce nu fusese folosit. Uneori erau înălţaţi oameni de zăpadă, botezaţi Zeltar prin binecuvîn- tarea unui scuipat, care erau apoi topiţi cu dezintegratorul.

Desigur, manevrele nu încetaseră: tir, alergări, vînătoare de galaci, alarme false în toiul nopţii. Trebuiau, totuşi, să-şi păstreze forma, cu atît mai mult'cu cît, după calculele lui Ordac, susţinătorii lui Zeltar ar fi putut să ajungă de trei sâptămîni.

De fapt. cel mai fericit era Richard. Nu făcea nimic, sau aproape nimic. îngrijea zgîrieturile, cariile, guturaiurile. întotdeauna amabil, şi fiind conştiincios, nu i se putea reproşa nimic. Cel mai adesea mergea la pescuit. Nu se-ntorcea niciodată cu peşti. îi mînca oare acolo? Uneori, cînd era sigură că Rahoni nu era prin împrejurimi, Jessica putea fi văzută plecînd cu avizoul, şi se ştia că mergea să-1 întîlnească pe Richard. Era bine cunoscut faptul că se întorcea după o jumătate de oră, cu figura încruntată, că nu puteai s-o atingi nici c-un deget: nu mersese cum şi-ar fi dorit. Totuşi, o dată se

întorsese după trei ore. Toţi se grăbiseră să pună pariuri. Kebal spunea că se poate, că el însuşi făcuse dragoste in zăpadă, cînd muncea la graniţe, cu locotenentul-radio, o blondă s-o mănînci. La întoarcerea Jessicăi nu se ştiu dacă Richard procedase asemenea lui Kebal, căci faţa ei era impenetrabilă. Chiar şi Ordac, care fu informat pe ascuns, fu incapabil să decidă într-un fel sau altul. Era un pariu stupid, pentru că nu se putea nici
167
cîştiga, nici pierde. Se puteau găsi altele mai interesante. De exemplu, se enumerau diferite situaţii posibile, în care Rahoni o surprindea pe Jessica într-o atitudine fără echivoc. şi era cotată fiecare dintre ele. Un glumeţ îşi închipui că le-ar putea ura petrecere frumoasă, dar această posibilitate fu cotată la o mie contra unu.

Seara, se făceau nişte partide de dame grozave. Tigrul şi Cantor răspîndiseră această manie. Mai întîi au fost puse pariuri pe ţigări, apoi pe rîndul la gardă şi apoi pe cifl. în final se paria şi pe bogăţiile care urmau să vină. O dată. Cantor cîştigă în numele Tigrului de la Hark şase servitori şi optzeci şi şapte de hectare de pădure de pe Genetyllis. Atunci izbucni o ceartă. Hark admitea că pierduse. Dar a pierde, însemna acelaşi lucru cu a pierde în faţa unui robot? Şi, pe urmă, de ce Cantor paria în numele Tigrului şi nu în nume propriu? Era foarte simplu: pentru că n-avea nimic pe care să parieze! Şi de ce, vă rog? Pentru că un robot nu primeşte gajuri, el nu este un servitor, ci un sclav! Iar doryenii, nu erau antisclavagişti? Trebuia judecat Ri- chard! Trebuia un proces răsunător! I se atrase atenţia degeaba că şi pe Dory erau androboţi, dar le răspunse că nu era acelaşi lucru, că nu aveau un Assim personal, că aparţineau comunităţii, şi răcnea că Richard şi Zeltar erau acelaşi lucru!

în acest moment apăru Portejoie. Urmărise recitalul lui Hark. Veni spre el, ţinu un discurs calm şi lung arătînd cu degetul spre cer, şi avură timp să parieze prin semne. La sfîrşitul discursului, Portejoie îl înşurubă pe Hark cu o sută de grade. Cîteva milioane de viitori cifi trecură dintr-o mînă-n alta.

Da, se paria în draci în acele clipe. Adevărul este că se plictiseau de moarte.

Portejoie îşi îngurgită micul dejun şi decapsulă din mers 168
o sticlă de bere. De două săptămîni îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în 3S, singur cu Wazi. Pusese să i se instaleze

un pat pliant, un fotoliu pentru relaxare şi un bar, garnisit în fiecare dimineaţă cu o pădure de sticle, în care, în flecare seară, lăsa luminişuri întinse. Uneori stătea în picioare în faţa ecranului radar, exasperant de gol, cu pumnii sprijiniţi de marginea consolei, cu privirea fixă. După minute-n şir, Wazi îl întreba dacă totul era în regulă, şi tresărea, se smulgea influenţei nefaste a furiilor sale, se-nvîrtea prin sală, bea, fuma, se arunca cu frenezie în calculele lui Ordac. Prima dată posibilă pentru ofensiva zeltariană trecuse de şaizeci şi şapte de zile. Cu alte cuvinte. în flecare zi, după cele şaizeci şi şapte, genetyllienii ar fi putut ataca. Ce aşteptau? Lucru cert, fiecare zi ce trecea creştea posibilităţile de atac pentru ziua următoare. Dar lui Portejoie îi era din ce în ce mai greu să-i facă pe oamenii săi să înghită această evidenţă. Deveneau irascibili şi se luau la bătaie din nimic. Partidele de dame erau o cauză. Dacă nu s-ar fi venit săptămîna precedentă cu ideea de-a se interzice portul dezintegratorului în sala de odihnă, în mod sigur, nu numai unul s-ar fi transformat în fum. Într-un fel, cei mai periculoşi nu erau colericii, brutele, cărora Ie cedau nervii. Aceştia-şi deversau otrava interioară în văzul şi cu ştiinţa tuturor. Nimic de spus: în pofida a tot ce făceau aveau meritul francheţei. Cei mai răi erau cei plăpînzi, cei slabi, cei ezitanţi, cei dezorientaţi, care infectau cu îndoială Ia douăzeci de paşi în jurul lor, aruncau priviri chiorîşe în spatele gradaţilor şi şuşoteau. Şi ce mai şuşoteau!

în vreme ce se măcinau aşteptînd pe planeta asta de nimic care ajunsese la menopauză de x ani, în timp ce scuturau din copac un popor de sălbatici cu verigi lipsă în evoluţie, încredinţîndu-i arme şi astronave sofisticate, genetyllienii râdeau Dory şi luau ostateci, după care tăiau

frunză la cîini pe- Genetyllis. Vor aştepta luni întregi şi poate chiar ani. Poate că nici nu vor mai veni vreodată. Aşa că, ce căutau aici?

Şi acest quod errat demonstrandum de vierme, repetat zi de zi în sotto voce, mina încetul cu încetul moralul celor mai optimişti.

Cît timp urma să mai ţină credibilitatea lui Portejoie? îşi mai acordase o săptămînă, după care cîrma urma să-i scape din mînă.

- Portejoie...

Wazi arăta cu braţul întins ecranul radarului. La nord- nord-est se materializase un punct. Obiectul era la o distanţă de 0,18 ani-lumină. Ponderabil, dar cu masa mică. Sfărîmătură de satelit, de astronavă? Vreun meteorit? Sau poate, cum se întîmplase săptămînă trecută, o rachetă nucleară a Timpurilor Vechi? La vremea sa îşi ratase ţinta. Era foarte bătrînă, aproape venerabilă. Poate că pe-o latură avea, în ciuda eroziunii datorate prafului cosmic, o inimă străpunsă de-o săgeată şi două iniţiale, şi o înjurătură bine aleasă pentru adversar. Se întorcea după secole de vagabondaj, ca o cometă periodică. Apoi, se topise-n spaţiu. Va bîntui din nou secole-ntregi cu încărcătura sa distrugătoare în nas, singura dovadă a urii care învrăjbea odată oameni împotriva altor oameni, morţi şi unii şi alţii, de secole-ntregi, uitaţi, praf şi pulbere acum. Gîndul acesta îl tulburase pe Portejoie; apoi băuse bere.

Ca de obicei, Wazi mînui butoanele consolei şi făcu să înceteze multiplicatoarele sonore ale 3S-ului, cu excepţia radarului. Timp de un minut sala rămase tăcută, omul şi robotul aşteptînd informaţiile suplimentare şi, pentru că Wazi se întorcea din cînd în cînd spre el, Portejoie crezu că-i aude bătăile inimii.

- Obiect metalic, spuse Wazi după o clipă.

Portejoie decapsulă febril o sticlă de bere şi bău cu înghiţituri lacome.

- După viteză, posedă mijloace de propulsie autonome.

Ultimele cuvinte ale lui Wazi au fost acoperite de tunetul amplificatorului şi, aproape simultan, apărură alte puncte. Erau atît de apropiate încît formau figuri geometrice. Mai întîi fu un triunghi echilateral cu vîrful îndreptat către Pămînt. Apoi o linie clară. Apoi, în spatele liniei şi legate de extremităţi printr-o linie punctată ale cărei puncte reprezenta fiecare un obiect, două semicercuri pline. Ansamblul aducea vag cu forma unei balanţe.

Portejoie zîmbi. Respiră adine, şi închinînd cu sticla către ecranul radar, răcni:

- Zeltarieni, hoituri ale Balanţei, vă urez bun-venit!

în piaţa acoperită de zăpadă, nabişi şi doryeni în uniformă îl ascultau pe Portejoie care era cocoţat pe o estradă. De-o parte şi de alta erau aşezaţi Jessica cu trei doryeni şi Rahoni cu trei nabişi, toţi îmbrăcaţi în haine călduroase. Difuzoare repercutau

vocea generalissimului pînă la femeile şi copiii ce erau masaţi în faţa lui Zeltarex. Richard, care ■ se pregătea să plece la pescuit, îşi aruncase echipamentul şi asculta şi el, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Zelta- rienii se apropiau de Terra cu viteză mare. în mai puţin de două ore vor decelera pentru a pătrunde în atmosferă. După primele estimări, flota inamică era compusă din patru sute treizeci de avizouri, plus o construcţie mult mai mare ca celelalte, ce nu putea fi decît Zeltran. iahtul lui Zeltar.

- Zeltar se-ndreaptă spre noi! exclamă Portejoie. Sper că toţi cei care s-au îndoit în ultimele zile de utilitatea aşteptării noastre vor fi satisfăcuţi de această veste!

171

Jessica aplaudă. Rahoni o imită. Imediat după aceea, piata-ntreagă răsuna de aplauze. Portejoie ridică braţul ca să facă linişte şi declară că sub nici-o formă Zeltran nu trebuia să fie avariat.

- Calele sale sînt înţesate cu pyramidium, nu e nici-un dubiu. Acest drag de pyramidium ce trebuie să-1 ducă pe Zeltarex pînă la noi...

După aceea, Portejoie studie planul zelţarienilor. Era clar că nu vor bombarda în exces, de teamă să nu atingă Oul şi pe Zeltarex: vor duce un război de asediu. Era motivul pentru care majoritatea navelor lor erau avizouri, grele, grosolane, cu manevrabilitate redusă, şi nu nave de vînătoare-bombardament. Fără îndoială că erau încărcate cu un material îngrozitor, dar, ce mai, ca să fie eficace, mai întîi ar trebui ca navele să aterizeze!

- Şi contez pe voi să nu poată! Peste douăzeci de minute să fiţi toţi la posturile voastre! Şi să nu uite nimeni că după victoria noastră veţi primi o mie de hectare de pămînt, un titlu şi şaizeci de servitori!

Portejoie fu însoţit de aclamaţii şi aplauze frenetice atunci cînd coborî de pe estradă.

- Vin cu tine!

Richard se agăţă de umărul Jessicăi cînd aceasta se instală la postul de comandă al aparatului său. Cu un gest brusc, se eliberă. Richard păli. Apoi, ea se aşeză în fotoliu, îşi fixă centurile şi începu să verifice tabloul de bord.

- Pleci aşa!...

Trebuia să vorbească tare. Hangarul se deschidea scîrţî- • ind. Navele de vînătoare alunecau spre ieşire. Altele ţîşneau din flancurile lui Zeltarex cu un zgomot de tunet şi încercau pe cerul unithabului starea tunurilor.

172

- Ce credeai? îl întrebă Jessica. Că vin să mă arunc în braţele tale, să luăm o cafea, sau poate să facem dragoste? Cu adevărat nu realizezi importanţa momentului!

- Aş putea să te însoţesc?

- N-am loc. Dacă te-ai fi hotărît mai devreme, astăzi ai fi avut nava ta de vînătoare şi ai fi putut să mă însoţeşti. Acum îndepărtează-te că trebuie să plec.

îşi reglă casca. Geamul cockpitului alunecă. Aparatul vibră încetişor. începu să ruleze. Richard mergea pe lîngă el cu paşi mari.

După ce aparatul părăsi hangarul, se îndreptă mai repede către pista de zbor. Richard alergă, alunecă pe-o bucată de zăpadă îngheţată, dar se ridică şi continuă să alerge.

Aşteptîndu-şi rîndul pe suprafaţa de zbor, Jessica văzu că aproape o ajunsese şi, gîfîind, congelat, striga ceva la ea, şi îi fu ruşine să fie punctul de atracţie al acestui turist în haine de pescuit, a acestei marionete cu obraji rozalii, a acestui puişor care piuia printre Acvilele ce răgeau pregătite de război. Căzu din nou. Nu se mai ridică. Jessica simţi o înţepătură în inimă. Era rîndul ei să-şi ia zborul. Dar, cu faţa în zăpadă, Richard nu se mai mişca. Ea rulă pe marginea pistei în afară, ca să elibereze trecerea. în această clipă Richard se ridică. înfundat în zăpadă, privea în jurul său ca un cîlne pierdut, scărpi-nîndu-şi fruntea cu inocenţă. Jessica nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Deschise cockpitul şi strigă:

-Mă-ntorc! Te voi lua cu mine pe Genetyllis, iar fiul nostru va fi cel mai destoinic pescar din galaxie!...

O clipă mai tîrziu, decolă aproape la verticală, şi Richard o urmări din ochi cît putu.

173

Intră gîfiind în 3S. Wazi se foia prin faţa maşinăriilor. Pe umăr avea cele trei trese de sergent.

- Ascultă-mă...

Robotul se înclină şi aşteptă ca stăpînul său să-şi tragă sufletul.

- O să mă îmbarc pe vedeta A, spuse Richard. Cantor e pe cale s-o pregătească. Vreau s-o urmez pe Jessica. Poţi s-o reperezi pe ecranele tale, s-o menţii şi să-mi transmiţi coordonatele în mod continuu?

- Aş putea s-o fac...

- Dar ce?

- Acvila este extrem de rapidă. în cîteva secunde, şi-n funcţie de necesităţile luptei, ar putea să se îndepărteze foarte mult de poziţia în care veţi ajunge. în mod sigur o s-o rataţi. De altfel, vedeta dumneavoastră nefiind înarmată, riscaţi, în focul luptei, să fiţi doborît de-o sută de ori.

- Asta-i treaba mea!

- O clipă, vă rog. în curînd zeltarienii vor intra în atmosferă. Portejoie mi-a recomandat să...

- îmi bag picioarele în recomandările lui Portejoie! Mie mi te supui! N-am timp de pierdut!

Robotul se înclină. O uşoară nuanţă de roşu îi trecu prin organele văzului.

- Credeţi-mă că niciodată n-am încetat să vă consider stăpînul meu, spuse după o clipă. Dar să luaţi în calcul că o victorie zeltariană ar fi o catastrofă pentru unithab. chiar pentru dumneavoastră şi pentru tot ceea ce iubiţi. Ajutîn- du-l pe doryeni, eu contribui în mod obiectiv la salvarea persoanei voastre şi a operei dumneavoastră... Acum, îmi permiteţi?

Richard clătină din cap şi Wazi informă ansamblul navelor de vînătoare doryene de starea ultimei situaţii.

- Dacă înţeleg bine, reluă Wazi, problema dumneavoastră este de-a o supraveghea pe Jessica.

- A supraveghea nu e termenul corect, dar, mă rog...

- Ca să găsiţi vînătorul, căutaţi prada.

- Ce vrei să spui?

- Jessica este vînătorul şi Zeltran este prada. O să mă explic... Fie că luptele iau o turnură bună sau rea, într-un moment sau în altul, Jessica se va duce la Zeltran: ca să răstoarne situaţia printr-o lovitură fulgerătoare dacă afacerile doryenilor merg prost; şi, în caz contrar, ca să desăvîrşească victoria, care n-ar putea fi completă fără capturarea lui Zeltar. Iahtul regal este o navă grea. înceată, uşor reperabilă şi fragilă, ca să zicem aşa. în mod sigur nu va participa la asalturi. O să se

aşeze în spatele unul munte, într-o vale, într-un luminiş. între ruinele unui oraş, şi va aştepta. Instrumentele mele de reperare sînt destul de precise ca să-i descopăr adăpostul rapid. Spre el trebuii să vă îndreptaţi. O veţi aştepta pe Jessica. Va fi acolo. Numai să nu fie doborîtă înainte...

Wazi vorbise fără ocolişuri. Ipoteza sa era solidă: Zeltran şi coletul său regal erau miza finală a bătăliei care tocmai începuse.

După informaţiile lui Wazi, flota zeltariană se divizase în mai multe grupe, care operau toate într-o rază de treizeci de kilometri. Alegerea unei distanţe moderate era uşor de explicat. Odată debarcat materialul greu, soldaţii îl vor trimite în jurul unithabului şi a lui Zeltarex-, dar 1111 cunoşteau locurile unde trebuiau să acţioneze, şi zăpada făcea deplasările dificile: debarcind piesele mari prea departe, riscau ca o parte din ele să cadă în mîinile inamicului, care avea tot răgazul să le detecteze şi să le bombardeze. Cît despre apropierea de Zeltarex, era o nebunie, avînd în vedere puterea de foc a navei amiral.

Prima formaţie genetylliană pe care o zări Richard era compusă din vreo douăzeci de avizouri. Zburau la joasă înălţime, foarte distanţate unul de altul. Richard veni în picaj cu vedeta sa şi urmări cursul rîului. Genetyllienii îşi urmară drumul. Nu-1 reperaseră.

Se lăsa condus de cursul apei. Wazi încă nu-i comunicase coordonatele lui Zeltran care, fără indoială, îşi căuta adăpostul.

Aşa că, ce să facă?

în cap i se învîrtejeau gînduri umilitoare. Era adevărat că bătălia urma să fie decisivă. Pentru toată lumea şi bineînţeles că şi pentru el. Dar nu era el singurul, în afara femeilor, copiilor şi bătrînilor ascunşi în flancurile lui Zeltarex, care nu acţiona în vederea cîştigării ei? Ştia bine că nu era laş. Nu era tot atît de curajos ca Jessica, dar nu era laş. Atunci, de ce nu conducea acum o navă de vînătoare în locul hardughiei ăsteia?

Ştia bine de ce: pentru că nu venise pe lume ca să ia viaţa oamenilor, pentru că nu era războiul său, pentru că nici-un război nu era războiul său. Da, erau formulări destul de frumoase pe hîrtle. Totuşi, nu-i aşa că nu justificau toate eschivările? Nu erau momente în care acestea ar fi trebuit să se

diminueze? Războaiele nu sînt frumoase, dar unele dintre ele trebuie să fie făcute. Ce confortabilă este inocenţa!

A doua formaţie genetylliană era compusă din zece unităţi. Evolua la joasă altitudine, fără îndoială în căutarea unor posibile zone de debarcare. Acvilele apărură brusc sub nori. Erau cinci. Patru dintre ele aveau botul de galac vopsit pe flancuri, celălalt era doryan. Ca şi cum ar fi vrut să le dea un exemplu tovarăşilor săi, doryanul acceleră brutal şi se năpusti asupra unuia dintre avizouri, care zbura în centrul liniei adverse; la limita razei de acţiune a focului duşman îşi frînâ elanul şl urcă în nori: tunurile

avizoului scuipară prea tîrziu. Acvila era deja din nou în picaj. Se plasă într-o cursă de urmărire, atît de apropiat de prada sa încît părea legat printr-un fir de ea. Cinci secunde tunurile sale bubuiră neîncetat. Pufuleţi mici de fum alb înfloriră în coada navei zeltariene. Apoi fumul deveni des şi negru şi apărură flăcări. O rachetă termină avizoul într-o explozie violentă.

-41° 54' latitudine nordică, 12° 29' longitudine estică. De un sfert de oră Zeltran se-nvîrte la joasă înălţime pe deasupra unui oraş al Timpurilor Vechi. E foarte evident
•că îşi caută un loc de aterizare. Se pare că vizează un anume punct.

-Care sînt noutăţile operaţiunilor în curs?

-Totul merge de minune. După ultimul recensămînt, paisprezece avizouri au fost doborîte sau avariate, şi numai un aparat Acvila. E remarcabil. Totuşi, o formaţiune duşmană a reuşit să aterizeze. îşi instalează baterii sol-aer.

41.54N., 12.29E. Richard dădu coordonatele calculatorului de bord şi conectă pilotul automat. Coordonatele de spaţiu şi de timp se afişară pe ecranul principal: 653 kilometri, 39 minute.

Curînd ajunse deasupra mării. Zăpada cădea pe valuri. Spectacolul n-avea într-adevăr nimic insolit, dar, cum îl vedea pentru prima dată, rămase uimit. Astfel de surprize erau oferite de Terra din cînd în cînd. Trebuia să fii atent. Primăvara, nici-o floare nu lipsea la întilnire, vara, nici-un fruct - fructe grele, sănătoase, suave. Izvoarele, rîurile şi fluviile erau curate, şi la fel şi marea. Nu trebulseră decît opt secole de absenţă omenească pentru ca Terra să întinerească cu trei milioane de ani. Sigur că rezerva de uraniu care permitea iluminarea şi încălzirea unithabului

se va epuiza în patru ani. Cu atît mai rău, sau cu atît mai bine. De-aici încolo se va capta energia soarelui şi a fluviilor. Grîul se dezvolta bine. Cu răbdare, se va prinde şi orezul.'Un crap dădea o sută de mii de icre pe kilogram din greutatea sa. Vînatul era abundent. Ce importanţă mai avea dacă din lipsă de carburant nu se putea ajunge la celălalt capăt al Pămîntului în mai puţin de trei sferturi de oră? Se mai grăbea cineva? Mai erau puţuri de forat, mine de exploatat? Mai erau pieţe ce trebuiau acaparate înaintea concurenţei? într-o dimineaţă va Ti îmbarcarea pe o mare corabie cu pînze. Orientarea se va face după soare, după stele, avînd drept singur contoar Geiger inima şi bătăile sale. şi iubirile sale necontrolate... Portejoie şi Jessica descoperiseră într-o seară Pămîntul în trei sau patru ore. Nu era bine, nu era concludent. Erau apucături de turişti. Viol. Unui Pămînt îi datorăm menajamente. I se face curte. Dacă nu, moare.

Optsprezece kilometri. Şaptesprezece, şaisprezece...

Un semnal sonor îl avertiză că ajunsese la capătul călătoriei. Decorjectă pilotul automat şi. reluînd comenzile, încetini şi făcu vedeta să coboare.

La început n-o recunoscu. Oferea imaginea obişnuită a metropolelor în ruină ale Timpurilor Vechi, cu locuinţele prăbuşite, cu pieţele, stadioanele şi parcurile găurite de cratere, cu podurile care nu mai traversau nimic. Bulevardele erau pline de mormane de dărîmături, de caroserii de vehicule încastrate unul în spatele altuia sau în ceea ce fusese o bancă, o biserică, o închisoare, un pension de domnişoare. Canalizări şi şine smulse din elasfalt se contorsionau spre nori; din loc în loc, scurgeri de sticlă topită fosilizaseră aceste arhitecturi de metal în magma lor. Din fericire, timpul închisese rănile: nu mai rămăsese de mult nici-o urmă de viaţă şi de durere, suflate ca puful de

păpădie. Zăpada mărea pacea locului, şi umbra vedetei, cruce delicată, aluneca pe acest cimitir alb, liniştit.

Apoi, la capătul străzii pe care o urma, descoperi o construcţie monumentală, nemaipomenit de frumoasă. în ciuda rănilor care o desfigurau: o bazilică. Pătrunse pe o esplanadă pe măsură, înconjurată de coloane, de stîlpi.^de statui, care cîndva trebuie să fi format colonade complete; o bucată de obelisc,

cariată ca un dinte stricat, marca centrul. Vedeta luă înălţime şi, dintr-o dată. Richard recunoscu locul. Cum se putuse înşela? Aici trăiseră cei pe care oamenii îi alegeau ca să le reprezinte Dumnezeul pe Pă- mînt. Aici ar putea găsi operele lui Michelangelo, ale lui Gioto, ale lui Bramante, Rafael, Boticeli. Leonardo... Zbura pe deasupra oraşului etern, oraşul celor şapte coline, cel mai frumos oraş al Timpurilor Vechi, deasupra...

Oare întîmplarea îl condusese pe Zeltar la Roma? Sau dorise să dea o semnificaţie de simbol acestei alegeri? Roma, prima putere militară a antichităţii; Roma, oraşul lui Cezar, Augustus, Nero... Ce decor pentru'tiranul de pe Genetyllis! Si ce idee de a alege această zonă de debarcare: menţinîndu-se deasupra Coliseului, Zeltran părea că cloceşte un ou.

Richard îşi gară vedeta la adăpostul unei clădiri ministeriale. După o mie de acrobaţii, escaladînd dârîmăturile şi porţiunile de scări îngheţate, se căţărase pînă la acoperiş ca să observe manevrele genetyllienilor. Zeltran era o navă frumoasă, cu înfăţişare sobră. Patru scări alunecătoare ieşiră de pe flancuri; se debarca materialul. Navele de vinătoare ale gărzii regale luaseră deja poziţie în împrejurimile amfiteatrului şi arcului de triumf din apropiere: cu motoarele pornite ar fi putut să decoleze la cea mai mică alertă. Timp de două ore. Richard aşteptă întins pe burtă pe acoperişul înzăpezit. Cînd îngheţa prea tare se ducea să se cuibărească într-un fel de nişă de beton, foarte incon-

fortabilă. dar care-1 proteja de rafalele îngheţate de vînt. Acolo îşi sufla în degete şi fuma. De teamă să nu fie reperat, nu-ndrăznea să intre în legătură radio cu Wazi. Ce se întîmpla acolo? Erau treizeci şi şase de nuanţe posibile, dar o singură alternativă: victoria genetyllienilor sau victoria doryenilor. Jessica mai trăia?... Se jurase să-şi dea viaţa pentru ea; în loc de asta, îngheţa într-o gaură, inutil, dezarmat, pitulat. S-ar fi comportat altfel dac-ar fi fost laş? Gîndul acesta îl făcu să se ruşineze. Faptele dau valoarea omului, nu intenţiile! îşi acordă un sfert de oră, după care se va întoarce la unithab. într-un hangar se găsea un vechi Miraj 7000. Cantor îl bricolase în clipele sale de nostalgie, pentru plăcerea pitorescului şi anacronicului. Aparatul zburase. Fără nici-o îndoială, era greoi şi incapabil să ţîşnească aşa cum o făcea Acvila. în luptă nu

depăşea 3,5 Mach. Nu mai avea rachete de mult timp, dar unul din tunurile de 30 mm mai era în stare de funcţionare. Căutînd cu atenţie, ar putea să găsească muniţia adecvată. Deci, peste un sfert de oră.

Nu avu mult timp de aşteptat. Trei aparate de luptă zeltariene începură să vibreze: un punct strălucea pe cer, spre nord-vest.

în timpul orelor care trecuseră, Jessica luptase neîncetat, în picaj, în viraje, trăgînd din tunuri; riscîndu-şi viaţa la fiecare nou atac, riscîndu-şi şi salvîndu-şi viaţa, pentru că ştiuse să reacţioneze în fracţiuni de secundă. Această stare ridicată de excitaţie, această febră războinică, această acumulare de situaţii la care-o constrînseseră, sub pedeapsa cu moartea, furia şi neprevăzutul luptelor, făcură ca primul zeltarian care-i căzu în colimator să fie victimă sigură. încît Richard nici nu-şi dădu seama cum fusese

lovit; în timp ce Jessica dispărea în nori, aparatul genetyl- lian se prăbuşea în flăcări. Alte trei aparate decolară imediat. Acum erau cinci. Richard se năpusti din nişă şi ţîşni în vedetă. în clipa în care se înălţă, începu să-i bată inima cu putere. Acvila doryană fusese atinsă la rîndul ei. O dîră de fum alb ţîşnea din ea, pierdea din altitudine şi se îndrepta drept spre arcul de triumf.

Ceea ce se produse în acel moment îl tulbură pe Richard, şi-n acelaşi timp îl umplu de încîntare. Avionul se întoarse încet în jurul axei sale. ajungînd ca o aripă să ţintească spre cer iar cealaltă să brăzdeze zăpada. Trecu prin golul din arc cu o maiestuozitate indescriptibilă. Apoi, şi mai încet, îşi reveni la poziţia normală, zburînd la rasul ierbii. Cel mai apropiat pilot genetyllian o fi fost şi el tot aşa de sensibil la această măiestrie sublimă şi inutilă în acelaşi timp, la pirueta asta a celui care se simte pierdut şi-i dă cu tifla morţii? Oricum, ezită pentru o clipă.

Dar foarte repede luă urma prăzii rănite. Nici la antre- namente nu şi-ar fi dorit o ţintă aşa de uşoară...

Ceva enorm ţîşni asupra lui. Instantaneu îşi înălţă aparatul. Jessica abia avu timp să dispară lateral, şi Richard, cu inima bătîndu-i, izbucni în rîs. Treizeci de secunde mai tîrziu, zeltarianul începu să-1 urmărească.

în acest joc dc-a şoarecele şi pisica, Richard făcu ceea ce trebuia să facă, zburînd cu viteza maximă, schimbînd mereu direcţia, utiiizînd cel mai mic obstacol de pe străzi ca să se protejeze. Se aştepta oricînd să vadă vedeta dezrriembrîndu-se din cauza solicitărilor neobişnuite la care o supunea. Exemplul Jessicăi îl înaripa. Iar disperarea- de asemenea: Jessica era urmărită, şi el nu era acolo ca s-o ajute. Şi, în sfîrşit, frica, o frică primitivă, cum nu-şi închipuise niciodată că va resimţi: pentru prima dată un om vroia să-1 omoare. în trei rînduri salvele genetyllianului ştirbiră o faţadă, o fîntînă. o statuie, la cîţiva metri de el.

De fiecare dată cîte-o împroşcătură de pietre îi biciuise carlinga, şi Richard îşi simţi inima explodîndu-i.

Ghinionul îl conduse într-un spaţiu gol, un fel de cîmp balizat, stadion fără tribune, unde trebuie să se fi aplaudat cursele de care în antichitate: nici-un obstacol care să jeneze tirul urmăritorului său. Nu închise ochii. Strigînd continuu numele celei pe care-o iubea, îşi înălţă vedeta, ca să se termine în cer, de unde să recadă odată cu zăpada.

... Linişte deplină. Nori, zăpadă... Moartea putea să aibă şi asemenea înfăţişare. Dar inima^,i bătea atît de tare, c-o simţea zvîcnind pînă-n gît... Genetyllianul dispăruse fără să tragă.

Zeltran nu se mlşcase. între arcul de triumf şi amfiteatru, un aparat de vînătoare ardea în zăpadă. Jessica era la patruzeci de paşi de incendiu. îngenunchiată, dar trăind.

Trăind... Oare vroiau s-o păstreze vie pentru camera de dezmembrare?

îl văzu pe Richard şi-i făcu semn cu mîna, iar el se duse lingă ea.

Era rănită la tîmplă. îi curgea sîngele pe obraz. Cu mîna dreaptă îşi ţinea braţul stîng apăsat pe burtă. Arăta foarte slăbită. Ca să-1 întîmpine, se ridică în picioare şi făcu cîţiva paşi spre el. Trebui s-o sprijine ca să nu cadă.

-Nu trebuia să aterizezi, îi spuse Jessica! Trebuie să pleci! Am pierdut!

- Linişteşte-te! O să te-ngrijesc, şi totul va fi bine.

- Nu mă doare nimic. Pleacă, te rog... Să ştii că am văzut totul. Adineauri puteai să fii omorît.

- Aş vrea să-mi explici.

Genetyllienii coborîseră din aparatele lor de vînătoare.

182

*

Aparent, nu le dădeau nici-o atenţie. Studiau Zeltranul şi discutau cu voce scăzută.

- Priveşte, spuse Jessica.

Un fir de fum negru ieşea din spatele iahtului regal.

- Ce-i asta?
- A murit Zeltar, îi spuse cu amărăciune. E prea nedrept. Trăind, am fi putut să-1 facem prizonier, şi aşa am mai fi avut o mică şansă de scăpare. Moartea sa înseamnă condamnarea noastră.

La cîteva clipe după moartea lui Zeltar, arhandroizii ordonaseră să se înceteze focul. Cele două aparate care-o urmăriseră pe Jessica îi comunicaseră vestea. Nu vor mai trage, şi o vor escorta pînă la Zeltran. Li se supusese. Nici nu putea să reacţioneze altfel. Aparatul său fusese spintecat de-o bucată de zid şi luase foc. în plus. lupta fusese pierdută.

La început, doryeni şi nabişi, se comportaseră de minune. Dar brusc, de la o clipă la alta, genetyllienii îşi reveniseră. Le fuseseră suficiente cîteva succese ca să semene panica. Nabişii îşi abandonaseră aparatele de vînătoare şi se baricadaseră în Zeltarex, pe lîngă femei şi copii. Zeltarienii pisaseră împrejurimile cu bombe, şi atunci, înspăimîntaţi, nabişii se predaseră odată cu canonierele navei amiral, fără să tragă nici măcar o salvă.

- Sînt nişte ţărănoi, îi spuse Jessica, din care am crezut că se pot scoate soldaţi. Totul este din cauza mea. Portejoie a fost doborît sub ochii mei.

Se uita la Richard cu ochi nespus de trişti.

- Doream cu adevărat să eliberez poporul de pe Genetyl- lis, îţi jur! Nu luptam pentru mine... Trebuie să mă crezi. Eşti tot ce mi-a mai rămas...

Adusese Râul pe Pămînt. Ar fi trebuit s-o urască, dar o strîngea cu duioşie la piept şi o mîngîia pe păr. Simţind-o că-şi pierde puterile, o ajută să îngenuncheze pe zăpadă.

183

Se-nserase. Ningea în continuare. Se aprinseră toate luminile lui Zeltran. Apăru un aparat doryan. Jessica şi Richard recunoscură

nava de vînătoare a lui Rahoni. Fusese atins. Piloţii zeltarieni se repeziră, dar întrucît aparatul cădea greoi în zăpadă, cu tunurile aţintite în direcţia opusă iahtului regal, nu-i mai dădură importanţă.

în aceeaşi clipă, o placă de pe o latură a lui Zeltran alunecă, lăsînd să se vadă o lumină albastră intensă. Ca un lichid care se-ntinde, îmbrăţişă cochilia invizibilă a unul disc pe care se materializară patru persoane. Măreţia lor îl sufocă pe Richard. Toţi erau îmbrăcaţi în robe albe. Pe măsură ce discul se apropia de sol. li se conturau trăsăturile feţelor. Feţe tinere, exemplare, pure, asemănătoare cu cele pe care sculptorii Timpurilor Vechi le tăiaseră în marmură ca să obţină esenţa frumuseţii.

- Sînt arhandroizi, şopti Jessica. Sînt nemuritori. Ei l-au cunoscut pe primul Zeltar.

îngenuncheată pe zăpadă, tremura. Richard îşi scoase haina şi-i acoperi umerii. Piloţii aşteptau liniştiţi. Arhan- droizii o priveau pe Jessica.

Un strigăt înspăimîntător se auzi. Richard şi Jessica îşi întoarseră capetele în acelaşi timp: Rahoni nu mai purta uniforma doryanâ, cl tunica simplă de pînză pe care-o purtau nabişii primăvara, la vînătoare de galaci. Arsuri îngrozitoare îi acopereau faţa şi braţele. Arcul era încordat.

Jessica reacţionă cu o clipă mai repede decît Richard, şi această clipă îi hotărî soarta. Se ridică dintr-un salt, punîndu-se scut. Săgeata lui Rahoni o atinse in piept cu o astfel de forţă încît Richard văzu vîrful ieşindu-i prin spate. Cu maceta în mînă, turbat de ură. Rahoni se năpusti. Un arhandroid ridică braţul. Toţi piloţii genetyllieni traseră în acelaşi timp.

Jessicafu dusă către sala de operaţii. Strîngea din dinţi, dar durerea era atit de puternică încît nu-şi putea opri gemetele. Richard o ţinea de mînă, spunîndu-i că gestul ei fusese nebunesc, şi că o doamnă nu trebuie să se poarte aşa, ca ea, care mai avea şi un gust ciudat pentru cicatrici; debita tot felul de chestii de genul ăsta, s-o facă să-şi uite durerea. Ceea ce-i ascundea, şi văzuse din prima privire, era că săgeata era înfiptă aproape de inimă. Se uită la arhandroizii ce escortau patul. Dovedeau faţă de Jessica o atenţie de neînţeles, ştergîndu-i transpiraţia de pe frunte, admonestând androboţii că nu se grăbeau. De ce se purtau aşa? Nu fusese Jessica duşmana

stăpînului lor? Inc-o dată se gîndi că se dorea menţinerea ei în viaţă ca să poată să fie supusă la cazne. Numai din această cauză, dacă nu se întâmpla cumva vreo minune. Nu mai vroia să se gîndească decît la un miracol.

Cînd ajunseră în faţa sălii, Richard nu-i lăsă mîna Jessicăi, pregătindu-se să intre. Doi paznici îi dădură de-nţeles că nu mai trebuia să înainteze. Le spuse că era medic şi c-ar fi putut fi de folos.

- Nu-i nevoie, şopti Jessica strîngîndu-i mai tare mîna. Nu vreau să vezi asta. E un ordin, micuţul meu negradat. Nu mi-e frică.

- Vreau să fiu alături de tine.

Un arhandroid se ridică în faţa lui Richard şi. strîngîndu-i pumnul pînă la durere, îl obligă să dea drumul mîinii tinerei.

- Nu mai discutaţi, îi zise scurt.

Jessica încercă să se ridice. îi ţîşniră lacrimi din ochi.

- Să nu-i faceţi râu, şopti. Vă rog!

Patul fu împins in sală. Richard zări acolo bluze albe. Trei arhandroizi se postară în faţa uşii închise.

Al patrulea arhandroid îi ordonă lui Richard să-1 urme

185

ze. îl conduse într-un salon imens. Un perete de sticlă îi permitea lui Richard să vadă Roma acoperită de zăpadă.

- Întrucît se pare că Jessica vă preţuieşte viaţa, nu vi se va face nici-un rău pînă la noi ordine. Acum e timpul să-mi explicaţi.

îl interogă îndelung: originea sa, aceea a nabişilor, motivele prezenţei lor pe Pămîntul Timpurilor Vechi, împrejurările întîlnirii sale cu Jessica şi cu doryenii. Richard nu încercă să mintă. O singură dată disimula răspunsul, declarînd că nu ştia de ce fugise tînăra şi ce credea ea despre Zeltar. Oare arhandroidul s-o fi lăsat păcălit?

- Stăpînul nostru s-a căsătorit cu Jessica în momentul în care ea avea doisprezece ani, îi spuse plimbîndu-se prin cameră cu paşi măsuraţi. Fără-ndolală că nu puteţi realiza puterea şi puritatea sentimentelor pe care i le purta. La numai un an după unirea lor, convocase Consiliul nostru şi ne comunicase decizia la care se oprise: Jessica va fi următorul nostru Zeltar. Noi am judecat că această hotă- rîre era bună şi am gravat numele Jessicăi pe Masa Eternităţii.

Cu mîinile la spate, arhandroidul privea căderea fulgilor de zăpadă. Lumina proiectoarelor i se reflecta uneori pe faţă. Nave brăzdau cerul.

Cuvintele pe care le auzise îl amuţiseră pe Richard. Jessica fugise degeaba! Ar fi fost suficient să aştepte, şi Oul. Zeltarex, regatul Genetyllis. puterea pe care o dorise atît de mult, toate i-ar fi revenit.

Arhandroidul se întoarse şi-şi reluă mersul încet prin încăpere.

-Nu vă puteţi imagina forţa sentimentelor lui Zeltar. Fuga Jessicăi întări convingerea stăpînului nostru: nu exista pe Genetyllis o fiinţă mai tenace decît Jessica. mai puternică, mai capabilă să guverneze. Zeltar ştia că e bolnav. Mai avea puţine luni de trăit. Fără îndoială, Jessica

se săturase de crizele sale de nervi, de tăcerile lui. Cu mare greutate îi suporta absenţa. Ea n-a înţeles că Zeltar o iubea mai presus de orice.

- A trimis o armată împotriva ei. strigă Richard! Asta numiţi dragoste?

- Cînd a aflat de fuga Jessicăi şi a complicelui ei, o furie normală a cuprins inima lui Zeltar. Ea explică felul în care a acţionat prima escadră care-a venit pe această planetă, în acest timp, Zeltar s-a claustrat în camera sa, unde petrecea ore-ntregi privind filme cu fetiţa. într-o noapte l-am descoperit bîntuind prin grădinile palatului, pe jumătate mort de frig. Ne-am hotărît s-o găsim pe Jessica. în rest, numele îi figura în continuare pe primul loc în lista celor cinci postulanţi, Zeltar necerînd în nici-un moment să fie şters. Nu aveam vreun alt mijloc de-a o aduce pe Jessica pe Genetyllis decît pe acela de-a o înfrunta şi-a o învinge. Cum ar fi putut ea să creadă în puritatea intenţiilor stăpînului nostru dacă acesta s-ar fi arătat în faţa ei jurîndu-i c-a iertat-o?

- Dar piloţii voştri au tras asupra ei!

Arhandroidul îl lămuri. înainte de-a trage o singură salvă, echipajele trebuiau s-o repereze pe Jessica. Astfel se explica norocul aparatelor doryene la începutul asalturilor.

- Vreţi să spuneţi că piloţii voştri s-au lăsat doborîţi?

-Majoritatea sînt androboţi, răspunse arhandroidul. Pierderea nu era aşa de mare. De altfel, cercetarea criptos- copică nu

cerea mult timp. Odată aparatul detectat, a fost marcat cu un halou luminos care-1 semnala numai aparatelor noastre: începînd din acest moment, lupta adevărată putea începe... Cît despre aparatele iui Zeltran, care vi s-a părut c-o ameninţau adineauri, n-aveau alt obiectiv decît să-i distragă atenţia în aşa fel încît să nu avarieze nava regală. Numai moartea stăpînului nostru a împiedicat să fiţi doborît. Mai aveţi întrebări?

- Ce-o să se-ntîmple cu noi?

-Zeltar ne-a recomandat să n-avem milă faţă de capi. Doryenii, cei care i-au ajutat, şi dumneavoastră înşivă, care le-aţi oferit o ospitalitate atît de îndatoritoare, toţi o veţi sfîrşi în camera de dezmembrare. Cit despre prostime, femei şi copii, le vom acorda clemenţă şi vor lucra în Sfintul Spaţiu al Purificării. Unithabul dumneavoastră va fi distrus. Pe moment, aceste măsuri sînt suspendate, întrucît Zeltar a murit. Aşteptăm hotărîrile Jessicăi. E posibil să fie generoasă. Dar, dacă moare, vom trimite transmaguri pe Genetyllis. Al doilea postulant al Mesei Eternităţii va fi informat cît mai repede. El vă va hotărî soarta. Nu cred să aibă vreun motiv să se arate milos.

Arhandroidul tăcu; părea că reflectează sau că ascultă.

-Nu-ncercaţi să ieşiţi. îi spuse, părăsind dintr-o dată camera.

Richard rămase abătut. Ce absurditate!... Absurdă fuga Jessicăi. absurd războiul pe care-1 condusese! Şi, dacă murea, şi moartea-i era absurdă. Se-ndreptă spre peretele de sticlă şi zări printre rafalele de zăpadă zeci de clădiri aprinse. Avizouri zeltariene şi unităţi ale flotei doryene începuseră să fie adunate şi încurcau accesul spre amfiteatru. în vreme ce un grup de soldaţi debarcau din Zeltran containere, fără-ndoială pyramldiiunul destinat pentru Zeltarex, sau poate explozivii ce urmau să distrugă unithabul, proiectoarele scoteau din întuneric primele grupuri de prizonieri, majoritatea nabişi. Erau îmbrînciţi şi închişi în îngrădituri, iar Richard se simţea vinovat, căci era responsabil de catastrofa ce se produsese. Dar care-i era vina? Cînd greşise? Ar fi trebuit s-o predea pe Jessica atunci cînd genetyllienii o ceruseră prima dată? Nici acum nu regreta ce făcuse, şi accepta condamnarea la moarte pe care arhandroizii o pronunţaseră împotriva sa. Dar nabişii.

ei erau nevinovaţi. Şi dacă nu şi-ar fi dorit din toată inima ca Jessica să trăiască, ar fi dorit ca nabişii. să fie cruţaţi.

O oră mai tîrziu, arhandroizii îi aduseră o înregistrare cu vocea Jessicăi. Fusese realizată cu puţin timp înaintea operaţiei, la dorinţa tinerei. Mesajul era întretăiat de tăceri şi gîfîieli. în două rînduri Richard auzi o altă voce spunînd cu blîndeţe că timpul presa, fără îndoială că era vocea unui arhandroid, dar Jessica dorise să continuie, şi în faţa dorinţei ei se înclinaseră. Arhandroizii îi relataseră totul, şi, la fel ca Richard, fusese surprinsă de absurditatea aventurii sale. Din vocea ei nu răzbăteau nici amărăciunea, nici ura. îi vorbi lui Richard despre dragoste, îndelung şi-n termeni simpli. Apoi. spuse că învăţase multe lucruri alături de el. fără ca el să-şi fi dat seama; fusese suficient numai să fie acolo. Vorbi cu speranţă despre viitorul Genetyllis. Termină promiţîndu-i că-i va arăta nişte locuri minunate de pescuit, şi că trebuia să uite toate răutăţile pe care i le făcuse.

Cînd vocea tăcu, un arhandroid îi spuse lui Richard că Jessica murise. Cu greu înţelese cuvintele care urmară. Arhandroidul îi spuse că tînăra fusese avertizată de riscu- .rile operaţiei şi că acesta era motivul pentru care dorise să înregistreze un mesaj. Cu ultimele puteri, dăduse ordin să se graveze pe Masa Eternităţii numele succesorului, ceea ce fusese îndeplinit.

Apoi, arhandroizii se înclinară plini de respect, şi-1 anunţară pe Richard Că de-acum înainte el era noul suveran al Iui Genetyllis.